

خطی - فهرست شده
۴۱۵۹

کتابخانه مجلس شورای ملی
کتاب: دیوان حافظ شیرازی
مؤلف:
موضوع:
شماره ثبت کتاب: ۹۴۴۶۲
۴۵۵۰

بازدید شد
۸۴

بازدید شد
۱۳۸۳

۲۸
کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۴۶ - ۴۵

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۴۵۵

کتابخانه مجلس شورای ملی
کتاب دیوان حافظ شیرازی
مؤلف
موضوع
شماره قفسه ۴۱۵۹

کتاب

خطی - فهرست شده
کتابخانه
۴۱۵۹

نامی
م.د

بسم الله الرحمن الرحيم

الایا ایها ساقی اور کاساؤ دینا	که عشق تہاں نمود اولیٰ عباد
بیوی نازہ کا خضر صبا نازان طرب کیا	ز تاب جسد کینش صہ خون شاد
بی سجادہ کیکن کن کر سپان	کہ ساکب چہر نبو در زہ و رسم تہا
مراہتر لجان چہ من عیش حرم	چہر س فریاد میدر کہ ریند بھیا
شب تاریک و ہم موج و گردانی	کجا دانند حال مسکبان
ہمہ کارم ز خود کامی ہی کی کشید	نہاں کی مانند زری کر و ز بھیا
حضوری کریمخواہی ازوغا شیبہ حافظ	
سعی ناقص من تہوی دع الدینا و مہلنا	
ای فرخ حسن از روی خشان	آبروی خوبی از جاہ نختان

غرم دید ارتو دار دجان لربت	بار کرد یا در پد صبت قربان
کی دہد دست ایڈر رب کہ پستان	خاطر محسوس مارلف پستان
کس بود زکست طرغی نبت زفا	ہر کہ بفرود شد ستوری مستان
بخت خواب آلود ما پد ز خواہد	ناکہ زبرد دیدہ آب از روی خشان
ہم سہا ہمزہ بفرست از زکلت	بو کہ بوئی بشنویم از خاک تستان
دل خرابی میکند دلدار اگر گنبد	زینہا را بد و تان جان من جان
عمر تان با دیکام می ستان بزم	کر چہ جام مانشد پر می ہر بزم
ای صبا با ساکن شہر زردنا	کای سر حق تا شاسان کوئی میلان
کر چہ دریم از بساط قرب مجتہد	بندہ شاہ شمایم و شت خوان
دور دراز خاک و خون امری بر با	کاندیرین شیبہ بیارند قربان
ای شہنشاہ ہمت لہر خدای ہمتی	تا بسوسم ہچو کر دون خاک ایوان
میکند حافظ دعای بشنو اوین کو	
روزی با الوصل شکر خشان	
دل ہر دزد و دم صاحب جان خدای	دردا کہ راز نہاں خواہد شد نگار
دوروزہ ہر کہ دون فنا ہست	سکی کجایی ماریان فرصت شہا

غنی

شاید که با منسجم دیدار سازد	انگشتی شستگانیم ای باد شرطه خیر
تاست بسبوح حنی یا ایها انکار	در عقد کل دل خوش خواند دوستی
روزی نقدی کن دروس غنایا	ای صاحب کرمت سگر از دست
باد و سنان مرده و پنهان	آسایش دوستی شیرین دهر
گر تو نمی بینی مشیر و مضار	در کوی یک نامی مار که ز نژاد
تا بر تو عرضه دارد احوال کجاست	آینه سکنه جام حبت بگر
دلبر که در کف او بر کسنگ سازد	سرکش شو که چون شمع از غیرت بسوزد
در فرض حالت آرد پیران پارسا	که مطرب حرفان این پاسی بخورد
اشی تا و اهل من جنبه بعد از	آن شخوش که صوفی ام بجایش خواند
کاین کیمیا هستی قارون که کند	بنگام سگدستی رهش کوشش وستی
ساقی با رنی و پیران پارسا	ترکان پرسی کو بخشند کان عهد

حافظه خود پوشیده انجیر قلمی آورد
ای شیخ پاکدامن معذور در بار

مطرب بگو که کار جهان سگد م	ساقی بنور باد بر فرورد جام ما
ای حسیب ز لذت شرب مدام	تا در سیاه عکس رخ یاد دیدیم

چندان بود که زنده دمانسی قدن	کاید بکلوه سر و دست بر خرام ما
هرگز نبرد آنگه دشمن زنده بپوش	ثبت است بر جرده عالم دلم
منی کچم شاه دلبند ما خوش است	ز تو سپرده اند بنان زمان ما
ترسم که صرغ نبرد در دروازه است	نان حلال شیخ ز آب حرام ما
ای باد اگر بکشش حجاب بکند	ز نهاد عرضه ده بر جانان پام ما
گو نام ما زیاد بعد از سپهر	خود آید آنکه یاد باری زمان ما
بگرفت پهلوان دلم در هوای سوز	ای مرغ بخت کی نبوی آخر زمان ما
دریای اخضر فلک کوشی اهل	بشد غرق بخت حاجی زمان ما

حافظه ز دیده دانستی همی نشان
باشد که مرغ وصل کند قصه دلم

صلاح کار کجا دین خراب کجا	بین شاد و ره از کجاست تا کجا
پرسنت است بر زدی صلاح تو کجا	سلاح و عطف کجاست نوره با کجا
دلم خوب بود بگرفت و خورده	کجاست دین خراب شراب کجا
بشد که یاد خوشش با در در کار کجا	خود آن کرشمه کجا وقت آن کجا
زنده ای دوستی دل شیمان چو پناه	چراغ مرده کجا شمع تاب کجا

پسین سپید نهند که چاه در است	کجا بمیردی ییل میں شتاب کجا
چو کفن منس با خاک آستان است	کجا رویم بغیر ما این جناب کجا

قره خواب غلاف طمع مدار است
قره صفت مسجوری کدام خوب کجا

اگر آن ترک شیرازی برست دل ما را	بجای بند پیش چشم سرفرد و بخارا
بده ساقی می ثانی که در دست نخواهی با	کنا آب رگ با دو کلکست مصلی را
فغان کاین لولیان شوخ شیرین کار شهر است	چنان برود سبب زردی که ترکان جانان
ز عشق ناتمام با جمال با سستی است	باب درنگ و خال و خط چاه جوی
من زبان حسن رده از فروز که بوی است	که عشق از پرده عصمت برون آرد بخارا
حدیث از طرب و می کو درازد که تر جو	که کس بخود دینش بیگفت این چهار
ضعیف کوش که جانان که از جان دور است	جو مان سعادتمند پند پروا نارا
بدم کشتی و غم سندانم عفاک اگر کوشی	جواب شیخ زینب سید لب لعل کوشا

غزل کشتی و در کشتی با و خوش بخوان حافظ
که بر نظرم تو افتاد عفاک عقد تر بار

بلا زمان سلطان که رساندین جهان	که سبک با و شاهی نظر مرا کند

چه قیامت جانان که با عشقان بود	رخ همچو ماه تابان مست در دل ما
ز قریب دیو سیرت بجای خودم	کو آن شهاب ثاقب مردی که شهاب
دل عالمی بوزی چون قدر بر سر دلی	تو این چو داری که کسب کس می
فره سیاه است اگر در خون ما است	ز قریب او میزدیش و خط مکن بخارا
بم شب بر این مهد که کیم صبح کجا	به پیام آستانه ای بنوازده شارا

بجده که هر چه ده تو بجا کف سحر خیز
که بوقت سجده ای تری بود عارا

تا جهات شکار زار و وصل خود	جان و دل فدا داند زلف زار
آنچه جان عشقان از دست می کشد	کس ندیده در جهان بر شکران
ترک ما که سبک کنی زوی جانان	ترک استوری زهدت کرد با ما
بزم عشق و سوگوشادی بکلام طرز	چرخ در آید عشرت را غنیمت دان

حافظا که پامی بوسن شاه بخت ریزد
یا فی هر دو عالم بخت غرور عارا

دوش از نجد سوی حین آمد پر ما	صفت باران طریقت بعد ازین خبر ما
در ضربات سخنان از هر هم منزل تویم	کجا چنین چنین روش است در عهد آل عارا

تلفی
۵۰

ما در میان روی کعبه چون بریم چون	روی سوی خانه چهار در سپهر ما
عقل کرد اندک دل در بندش چون سست	عاستان دیوانه کردند ز پی نجر ما
روی خوب آیتی لطف برکشید	آن سبب بر لطف و خوبی منت لطف ما
با دل سکنیت با هیچ در کبر و شبی	آه آتش بار و سوز ناله شبگیر ما
مخ دل اصد صمیمت بام شاد بود	زلف بختی دی و بار ز دست نجر ما
با در زلف تو آمد شد جهان برین	بست از سودای زلفت چش ازین بخت ما
تیر آه ما ز کردون کند ز جانما خوش	رحم کن بر جان خود هر سپهر کن ازیر ما

بر دیخانه خواهم گشت چون طاغیتم
چون خراباتی شد آن بار طریقت پر ما

روشن چشم شباب است در کربان	بیرسد مردی کلین خوش بکان
ای صبا که بچو مان چمن با زری	خدمت برسان بر دو کل و بکان
ایک بره کشتی از غنچه سار چو کمان	مضطرب حال کردان من سر کمان
ترسم انقوم که بر درون نیندند	در کار فریاد است گیسو پان
بار مردان حد باش که در کشتی	است خاکی که با آبی نخر و طوفان
بروز خانه که درون بر توان	کاین سیه کاسه در آخر کمان

گر چنین صوبه گشت بنحو باد فرودش	خاک و لب دیخانه کیم مرکان
نشوی وقت یک کلمه ز راه خود	گر تو سر گشته شوی دایره دور
هر گرا خواب که خبر بد شستی خاک است	کوچه حاجت که بر افلاک کسی بود
ما که کفانی من سینه صبر آن نوند	وقت است که بدر و کفی زند
در زلف ندانم که چه سود او در می	که بهم بر زده کوی مشک است
ملک آناوکی و کج فاعت بخت	که نمیشیر بر تبر شود سلطان

حافظ می خورد و زندی کن خوش باشی
دام شد در کن چون در آن تستان

ساقیا چسبند و در ده جام	خاک بر سر کن غم بام
ساعز می در کفم نه تا ز سر	بر کشم این دلق ازرق فام
گر چه بد نامی هست نزد عاقلان	مانفخا ایهم سنگ و نام را
با ده در ده چسبند ازین با چو	خاک بر سر نفس ما فرجام
دو د آه عین سوزان سن	سوخست این افزدگان خام
محموم بر ز دل شیدای خود	کس نمی سپنم ز خاص و عام
با دل آرامی مرا خاطر جوت	کردم بکاره پرد آرام

نگردد بیکر بسره و اندر چمن
هر که دید آن سرو بیم اندام

صبر کن عاقبت بشی روزی

عاقبت روزی پایی کام

شب از مطرب که دل خوش باد
شیدم ناله جانوزنی را

چنان در جان من نوشش ز کرد
که بی وقت ندیدم هیچ شمی را

هر نفسی بد مرا سانی که هر دم
ز لطف و رخ نمودی من دی را

چو تو تم دید در ساعی فرود
بگفتم سانی فرخنده پی را

رمانیدی مرا از قید هستی
چو چو دی پایی جام می را

حاکم الله من شر انویس
خزاک الله فی الدارین خیرا

چو خود گشت حافظ کی شمارو

بگو عفت کاوس کی را

صبا بلطف بگو تغزل رخسار
که سر بکوه و پابان چه داده

سگر فرخوش که عرش در پاد
تقدی کنست طوطی سگوارا

غرد حسن با زنت مکرند او کی
که پرشی نخی عذیب شیدا

بگن طش تو انکر و صید این نظر
به بندد او کم نسیه ندر مرغ دارا

چو چایب شیشی و باد چه چای
با در صر بیان با ده چهارا

ندانم از چه برب رنگ آسانی
سسی قدان سید چشم سر و بالا

خزاید ز سرتو کجاست در جمال
که حال مهر و وفا نیست وی نیارا

در آسمان چه عجب کر ز کفه خطا

سماح زهره بر نفس آور و سجارا

صوفی پاک آینه صاف جام را
تا بسکری صفای می صل فام

راز درون پرده زندان سرت
کا جبال نیت زاهد عالمغا

عشاقا کاکس شود دام پهن
کا نجا همیشه با دست دام

سن آزمان طبع سیریدم ریعا
کا بندل نهاد در کف عفت نام

مارا پرستان نوبس حق خد
انخوا چه بازین ترحم غلام را

در عیش نقد گوش که چون بگو تا
آدم بهشت روضه دار اسلام را

در بزم عیش بکده قدح در کشش
نیی نطسح مدار وصال دوم را

ایدل شباب وقت و بختی کنی
پرانه سر کن اوس سنگ نام را

حافظ مرید جام محبت ای صبارو

وز بنده بندگی برسان شیخ عالم را

لطف باشد که غامی بکد ما روست	تا بکام دل بپسند دیده روست
پهجو ما رویم و ابرم در بلای عشق ترا	کاشکی هرگز ندیدی دیده روست
گی سندی ما روست چاره رنج ترا	گر نخشی شمه از حسن او ما روست
بوی گل بر بوست کونی در پنهان ترا	بلیان سشد کویا دیده چون ترا
سیکتم جور و خانیات ز جهان بصرم روی بنام آینه حافظ ما روست	
ما بر شیم نو دانی و دل غمخوار ما	بخت بد تا بکج میسر و نهجوار ما
از شاره چون زلف تو در کرم	فاصدی کز تو سلامی برساند بر ما
به عا آرد هم بد عادت است	که وفا با تو قرین باد و خدا با ما
گر همه مستحق جهان برین دو کوی	بگشاید همه انصاف ستم دار ما
بهرت که همه عالم بهریم سبب تو	شوان بر دهنی تو برودن ز ما
فلک آواره بهر سو کند مبدائی	ریشک می آیدش چو خجسته جان ما
تا ز وصف رخ نیامی تو ما در تویم	درف کل محبت از درق در ما
زود باشد که باید به است یادم	ای خوش آن روز که آید بکایت ما

هر که گوید که کجاست خدا حافظ کوبزاری سفری کرد در دست از ما	
آفتاب از روی او شد در حجاب	سایه را باشد حجاب از آفتاب
دست او در هر بر بند و کسین	ما و همدم چو یکشاید شتاب
از خیالم باز نشناسد کسی	گر در آغوشش به خیم شب بخواب
خون دل در جام دیدم از سر	آبرو بر باد دادم از سر
شاهد آن ستور و ستان بی شکست	خاندان مسور و درویش صراحت
سوزستان که بداند محبت	هر دم از می شان زند بر آستان
هر که از دیده باران نمی شکست	زیر و امن باد در چون سحاب
از برای باد و سیباید زون	محبت حد چسبند و حساب
حافظا دعا عطا بصیحت کون ترک ترکان چنان شود صواب	
تعالی الله چه دولت دارم	که آمد ناگهان دولت دارم
چو دیدم روی خویش بجهت کرد	بجهت آنه نکو کرد دارم
نهال عشق از جوشش بر آرد	رنجش خویش بر خود دارم

کشته نشانی آن سخن بر زمین خون	چو حضور ارکشی بردارم آب
براست یکه اقداری بدتم	رسید از طالع بدارم آب
بر آن غمگم که کرد سیر و دور	که سر پوش از طبعش بردارم آب
تو صاحب منستی من نغم	ز کوه صحن ده حق دارم آب

همی ترسم که عاقبتش کردد
 این نوری که در دارم آب

ز تاب بجز تو در شرار و دروغ تاب	ز تاب بجز تو در شرار و دروغ تاب
چو چشم من بجز شب چو بار بار تاب	خیال بر کس مست تو نماند ز تاب
بکن و عارض منست تو بر دانه تاب	بهشت طوبی طوبی نعم و حسن تاب
بها شرح جمال تو داده در فضل	بهشت در کس تو کرده در هر تاب
لب و دهان ترا ای با حقوق	که هست بر بکرش سینه های کباب
جو مست این دل غام و بگام خود تاب	بگام اگر رسیدی ز بختی خود تاب
کمان مبر که بد در تو جان مستند	خبر نداری از احوال زاهدان خراب
بر آمد در لب شد یقین که جوهر عقل	به بد میشود از آفتاب عالم تاب
مسل که غم به بود ده بگذرد	بکوش حاصل غم عزیز در تاب

بسی دولت میدد که جام همچون جام	فرغی زین به کجا باشد به جام
خانه بی تو بوش و ساقی با دست نیکو	غمزه ساقی زخم می پرستان برده خواب
شاه در ساقی است دست نشان و در پیش	موسم پیش است و دور تا غره عهد است
خوت غافل است جلای من در کجا است	ای که می پسندم به پیدار است به تاب
از خیال لطف می ساقی جلاک طبع	در ضمیر بر کمال خوش میکند پنهان گلاب
از پی نغم طبع در بحر حسن و طرب	خوشش بود ترکیب از برین جام

تا شد آن شتری در پای حافظه بکوش
 میرسد هر دم بکوش ز سر به کجا تک باب

کشم ای سلطان خوبان هم کن بر این	گفت در دنبال آن که کند سنگین عرق
کشم چنین زمانی گفت مستند درم	خانه پر دردی چه تاب در غم چندین عرق
خنده بر بنجاب شاهی نایبی بر این	گر ز خار و خاره سازد بسته و بالین عرق
ای که در کسیر لطف طای چندین است	خوش فادان حال سنگین بر رخ کزین عرق
بس غریب شاد است آن نوزده کرد	گر چه نبود در کجا سرستان خاکین عرق
میما به عکس می در رنگ دردی است	بجو برک از عنوان بر صفت نیرین عرق
کشم به نام خوبان طر به شکر تک تو	در سحر کافان صدر کن چون بلین عرق

بارگشتم ما در من آن عارض کلگون بسوی
در نه خواهی ساخت بار خسته و بسین غریب

گفت عاقفا آشنایان معادم جبر شد

دور نبود که نیند خسته و بسین غریب

مید مد صبح و کلابسته سما

الصبح لصبح یا اصحاب

بچسکه زلاله بر رخ لاله

الهدام الهدام یا اجابا

بوزد از چمن نسیم بهشت

خوش بوشید و ایامی با

سخت زین زده بهت گل گچین

می چون صل نشین دریا

لب و دندان تو خوق نکست

داشت بر جان سینه های کس

در سخنان بسته اند و کز

افتح بفتح الابواب

در چنین موسمی غیب بهت

که میند میده بهشتاب

زاده امی بوشش رنده

فا تقوانه یا اولی الالباب

همچون زوکل از زرد سخت

سبح چون صل نشین دریا

بر رخ ممانی بری سپر

موسم کل بوشش یا دوتاب

گرفشان تارک زندگی چولی

می بوشش بچو بیابک یا

چون سگدر حیات اگر طی

لب صل کلا در دریا

حافظ غم مخور که شایع است

عاقبت کرد ز چهره عتاب

آن سیه چرده که شیرینی عالم با او

چشم میگون لب خندان دل خرم با او

کر چه شیرین دستان پادشاهت ولی

او سلیمان زمان است که خانم با او

روی خوبست و کمال نبرد از من ک

لاجرم بهت پاکان دو عالم با او

خالی سگین که بر آن عارض کندم کون

ستر آن دانه که شد رهن ادم با او

دلبرم غزم ستر کرد خدا بارش با

بچشم بادل محسب روح که مریم با او

با که این کخته تو کخته که آن سگین دل

گشت مار او دم صبی مریم با او

حافظ آنقدر ناست کرامی در است

ز آنکه شایع است بس روح مکرم با او

آن شب قدری که گویند بن خطیب

بارب این تا شرد دست تو که این گو

ناگه سوی تو دست ناسر با بان کم رسد

بر دلی در حسنه در ذکر بارب بارب

گشته چاه خندان تو ام که زهر طرف

صد هزاران کردن جان ز بر طوق

تاب خوی بر عارضش هر کجا تاب کرم

در هوای آن فرق تا هست هر نفس

اندزان مویک که ریش صبا نیند

با سلیمان چون برانم من که مودم هر

شماره این که در آینه داروی است	تاج خورشید بلندش خاک نعل گریخت
آب جواتش ز غار بلاغت میخکند	ز باغ گلگون با سیزده عالی گریخت
آنکه ناک بر دلم از بر چشپی میزند	
فوت جان عاقبتش در خنده زیر لب	
آن پاک نامه بر که رسید از یاد	آورد در جهان ز خاکسار دوست
خوش سید هدایتان جمال جلال	خوش مسکنه حکایت غرور فاروق
جان دادش ز برده جفایت همبر	زین لطف که عیار که کردم نارود
بیر سپهر دور قرار چه حساب	در کردشند بر حسب عیار دوست
شکر خدا که از ده بخت کاربان	بر حسب مدعاست همه کار بار دوست
کر با دشمنه هر دو جهان ز بهر	با دهر چرخ چشم وره انظار دوست
کحل ابجوا هری بن آرای نیم صبح	ز آن خاک سنجخت که شد بر کله دوست
مایم دستا ز عشق و سر زبان	تا خواب خوش کر ابرو اندر کار دوست
دشمن بعهده حافظ اگر دم زند چنگ	
منت خدایا که نیم شرمسار دوست	
آن ترک پرچم که دوش از بر ما	آیا چه خطا دید که از راه خا

تافت مرا از نظر آن چشم جهان بین	کس واقف نیست که از دیده چش
بر شمع زلفت ز شورشش دل دوش	آن دود که از نور خبر بر سر ما
دور از رخ او دیدم از گوشه چشم	سیلاب سرنگ آمد و طوفان بار
از پای منت دیدم چو آمد شب بجز	در درو با ندیم چو از دست دواز
دل گفت وصالش عا با ز توان با	عمر است که عسرم همه در کار دواز
احرام چسبیدیم که آن قیله نه ایچ	در می چه گوئیم که از غرور و تحقار
دی گفت طعنب از سحر ت چو دریا	بیهات که بیخ تو ز قانون تحقار
ای دست پر سبدن حافظ قدیمی	
ز آن پیش که گویند که از دار تحقار	
ایش هر قدمی که گشته بند خا	و بیخ همبستی که دهد دانه وا
خواهم بشد از دیده دین فکر بکار	کآغوش که شد منزل آسایش خا
در دوش غیر سسی و ترسم که باشد	اندیشه امر زش و پروای تو
راه دل عشق ز تو پنجم خا	په است ازین شود که سنت سزا
تبری که زدی بر دلم از نظر خطا	تا باز چه اندیشه کند رای صوا
ای قصه دلفروز که منزه کنسی	بارب کنایه دقت ایام خا

رقعی کنار من و چشمه بناگاه	تا جای که شد وادی و نزل گاه
هر ناله و فریاد که کردم نشیدی	پد است کنار که بلندت جان
دور است سر آب و زمین بشد	تا غول پایان تفریب بدست
تا دره پری بچه آیین روی بدیل	باری بلبط صرف شد ایام با

حافظه ظفر می است که از خواب بریزد
 لطفی کن دیار که خرابم ز عیان

ای بهر صبا بسبا میست	بگر که از کجا به کجا میست
حیف است طایری چو تو در کمان	ز نجا باشی ان بقا میست
در راه عشق حسد قرب و بعد	می نمیت عیان و دعا میست
هر صبح و شام قافله از عیان	در محبت شمال و صبا میست
در روی خود و شرح صنم خدا	کاینه خدا می تا میست
تا نگر غمت کند فلک دل خرا	جان عزیز خود و بعد میست
هر دم غمش فرست مرا و بگو بنا	کاین سخته از برای خدا میست
تا مطربان ز شوق منت آنگی دهند	قول و نزل بس ز تو میست
ساقی پاکه باش غم نم برده	با درد سبب کن که دو میست

حافظه سر و مجلس با ذکر خیر است
 بچل کن که آب و قبا میست

ای غیب از نظر بجز ای پاست	جانم بپوشی و بدل دوست پاست
تا دامن کفن نخم زیر پای خاک	با درمکن که دست ز دامن پاست
گر بایدم شدن سوی باروشی	صد کوزه ساحری بچم تا پاست
مهراب بردان نه اما تسکینی	دست دعا بر آورم و در کردن پاست
خواهم که پیش میرست ای پونا	پسار باز پرسس که در نظارت
صدجوی آب بسته ام از دیده	بر روی تخم مهر که در دل کجاست
خونم بریز و از غم بجرم خلاص کن	فت پذیر عشق زه خنجر که است
میگیرم و مرادم ازین چشم بخار	تخم محبت است که در دل برار
بارم ده از گرم بر خود تا بیوزل	در پات و بیدم که از دیده پاست

حافظه شراب شاه و درندی نه نشی
 فی اجماع سبکی دفر و یکذ است

اگر لطف بخوانی مزید لطافت	و کز بقر برانی در دل ماصت
چو سر و سر کشی ای بایسنگدانا	چه چشماست که بر روی ما ز نظر است

پان صفت تو کوشن نه صد است	جزا که حسن تو پرودن خود است
ز چشم عشق توان دید روی شاه	که نور چهره خوبان فاقا فاقا
نصف رخ دلداری بر خوان	که این بان رخسار مات کف کف است

عدو که منتظر حافظ طبع کند در شهر
همان حدیث بهای و طریق خطا

اگر چه باد فخر بخش با دلگشا	یا نکت چنگ مخوری که غمگشا
صراحی دهری کرت بچنگ شد	بعض کوشش که ایام فخره ایست
در آئین مرقع پاله پنهان کن	که بچو چشم صراحی زمانه خوزیرا
ز رنگ باد به بوی خرقه گشا	که موسم دروغ در درگاه پیرا
مجوی عیش خوش از دور در کون	که صاف این سر خم جمله از روی است
پهر برنده پرویزیت خون فشان	که بیره اش سر کمری و تاج پرور است

عاق و فارس کرفی بجز تو ش حافظ
پاکه نوبت بعد از وقت بر است

اگر چه غمخسته پیش بار بی ادبی است	زبان خموش بکن در بان از غمی است
پری نهفته رخ و دیو در کرمه ناز	بوحش عقل ز حیرت که این چه نوا است

سب پر سر کس صبح از چرخه پرور شد	که کام بخشای در امانه بی سستی
این جن کل بخار کس کسب آری	جراح مصطوی با شراب و بوی است
حسن نصیره جمال از نفس صحبت نام	ز خاک که او جمل این چه بوی است
جمال دشر ز نور چشم مات کس	که در شتاب زجاجی و پرده عیبی است
دوای درد خود کون آن زمان صبح	که در صراحی حسنی و شیشه عیبی است
بنیم جو خرم طاق شاه در دوا	مرا که مصطبه ایوان پای خم عیبی است

پارمی که مداوم چو حافظه سطر
بگریه سحری دنیا ز نیم شبی است

ای نیم سحر اما که یار کجا است	نمرال آن بت عاشق کس کجا است
شب است دره داوی این	آتش طور کجا و عده دیدار کجا است
هر که آمد بجان شمش خرابی داد	در خرابات پرسید که اینجا کجا است
کس است بل شایسته که شایسته	کجما است بسی محرم اسرار کجا است
هر سر سوی مرا با تو هزاران کار است	ما کجا ایم و کجا است کجا کجا است
عاشق خسته ز درد غم بجان سوخت	خود پرستی نو که آن عاشق غمگشا است
عقل بوانه شدن سلسله کسین کو	دل ما کونه گرفت بروی لدا کجا است

باده و طرب و گل مجله قیاس	بیش بی بار دنیا شود بار کجاست
دل از صومعه و محبت شیخ مول	بار تر سبزه و خانه خار کجاست

حافظ از باغ خزان سپهرین در مرغ
فکر مشغول فرما گل خیار کجاست

امش نه که در سیکه باز است	تازد همه را بر در و روی نیاز است
ضمها همه در جوش و غر و شندرتی	آن می که در آنگاه حقیقت نه مجاز است
از وی همه ستی و غرور است و کبر	وز ما همه سحر کی و غر و نیاز است
شرح سخن زلف خم اندر خم جان	گفته توان کرد که این قصه دراز است
بار دل محبتون و خم طریقی	رخاره چسب و کف پای ابار است
بر دوخته ام چشم چو بازار همه عالم	تا دیده من بر رخ ز پایی تو بار است
راز می که بر سخن تکلفم نهفتم	با دوست بگویم که او محرم راز است
در کعبه کوی تو هر آنکس که بداند	از قبسه ابروی تو در عین نماز است

ای مجلیان سوز دل حافظ سبکین
از جمع بر رسید که در روز و گذران است

پاکه قصر اهل محبت است نیاد است	پار باد که پنا و عسر بر باد است

عالم محبت آنم که ز بر صبح گوید	ز هر چه رنگ نفس پذیر و اراد است
نقصی کنی بشنو و بهانه کبر	که این حدیث ز بر طریقیم با و است
مجددستی عهد از جهان نیاید	که آنچه زه عروس هزار و اما و است
حکومت که پنهان و دوش و شمشیر	سر و شس عالم غنیم چه فردا داده است
که ای مهندس نظر شا بسا صدقه	نشین تونه این در محبت اباد است
ترا از لنگره عرش میزند صفت	نه است که درین داکه چه شاد است
غم جهان مخور و پند من بر آید	که این لطیفه نفسم ز هر روی با و است
رضای داده بده در سپین که پیش	که برین و تود در اختیار رخا ده است
نشان عهد و وفا نیست دریم گل	بنال بلبل سگین که جای فریاد است

حدیث سیبری ای است نظم حافظ
قبول ظرافت و لطف سخن خدا و ادا است

بر و بار خود ای و اعظ این چه فریاد است	مرا فاد دل از کف ترا چه افشاد است
بکام تا ز نامه مر لیش چون نی	بصیحت همه عالم کوشش من با و است
میان او که خدا آفریده است از هیچ	دقیقه ایست که پاسخ آفریده کشاد است
کدی کوی تو از بهشت حله شمی است	اسیر بند تو از هر دو عالم آزاد است

اگر چه هستی عظم خراب کردی
 دلا منال نرسد او جور بار که یا

بر دفن زخمون و فسون دم حافظ
 کزین فتنه و فسون مرایی است

باغ مرا چه حاجت سرو و صنوبر است
 ای نازنین پسر تو چه نه هب گرفت
 چون نفس خم زد در بپستی سراخه
 یک قصه پیش منت غم عشق داین
 از آستان پر مغان سر هر کتم
 دی وعده داد و مسلم در در شراب
 ما آبروی شعر و فاعت منسیریم
 شیر از آب کنی و آن با چون غم
 فرقت نآب خضر که ظلمات جای است
 در راه گاشته دلی میخند و بس
 حافظ چه طرف شاخ نبات کلاک
 کس میوه دلپذیر ز زنده دیگر است

بمان خواجه و حق قدیم و عهد در
 سر سگت من که ز طوفان موج در

بکن معالجه و این دل گشته بجز
 شدم ز عشق تشبیه ای کوه و در

ماتم بخوابی کن که مرشد عشق
 دلا طبع سیر از لطف چنهان است
 زبان مور بر صفت در اگر است
 هزار بار اگر عاشقی بخاری را

میخ حافظ و از دلبران و فاکم جوی
 کناه باغ چه باشد چو این کلاه است

بنال میل اگر بمانت سر یار است
 در آن همین که سبمی در نظر در
 پار با ده که کنین کیم جا به دل
 تنبسته اند در توبه جایا خیر
 سحر کر شمه و مجلس بخواب سیدم
 نزهی مراتب خوابی که به زنده است

خیال لغت تو چمن کارخان است	بر بر سلسله شن طریق عیار است
لطیف است نهانی که عشق از خود	که نام آن ز لب لعل قطره کار است
جمال شخص چیست و لغت عاقل	بزرگش در این کار و بار دلدار است
باستان تو مثل توان رسیدگی	عروج بر فلک سروری بجزو است
روندگان طریقت بنیم جویند	قبای طلس بکتس که از نظر است
دلش بناله میازار و خم کن حافظ	
که رسمکاری جاوید در کم از است	
بکوی سبکده هر ساکنی که دروا	ده در زون اندیشه تبه دروا
زمانه افسر رندی نذا و جرمی	که سر فراری عالم درین کله دروا
بر استانه یحانه هر که پیش	رفیق جام جم همسر افتاد
هر آنکه رازد و عالم ز خطا سخن	روز جام جم از نفس خاک رده دروا
دل ز کس ساقی مان بخوا	چرا که شیوه آن ترک دل رده دروا
در ای طاعت دیوانگان ز با	که شیخ مذہب ما عاقلی که دروا
ز جور کوب طالع بحر کمان	چنان کر است که خورشید دیدار است
خوش آن نظر که لب جام درونی	بلال کیش به ما چه چارده دروا

بند مرتبه شای که نه رداق سپهر	نمونه زخم طاق بار که دست
حدیث حافظ و سایر کتب سنی	
چه جای محبت و شکر ما در دست	
بیلی برک کلی خوش رنگ در غاردا	و نذران برک و نو خوش ناله های دروا
کشمش در عین وصل این ناله و فریاد	گفت ما شیوه عشوق درین کاردا
یارا که نشست با امنیت جای کنگر	پادشاه کاروان بود از کدیان عاردا
عارفی کو سیر کرد اندر مقام نبی	بنیت چون شد مستی اندر عالم هر دروا
در نیکیه دیار و ناز ما با حسن دوست	خرم آن کرنا زینان بخت بر فرودا
خیز تا بر فلک آن شمس جان کسب	کاینده شمش عجب در دوش پر کاردا
گر مرید راه عشقی فکر بد نامی کن	شیخ صفوان خرقه رهن خانه خاردا
وقت آن شیرین قند ز خوش که در طوطی	ذکر شیخ ملک در حسله ز ناردا
چشم حافظ زیرام قصران جوری دروا	
شیوه جنات تجری تحریک انواردا	
بدام زلف تو دل منبای خوین	بکش نغمه که آهش برای خوین
اگر ت ز دست بر آید مرا و خاطر	بخش زود که خبری برای خوین

بجاست ای بت شیرین من که همچون شبنم	شبان بر مراد قافی خوشین است
چو رای عشق زدی با تو کفتم ای میل	مکن که این گل خود در برای خلیقین است
بشک بین و چهل شب حسن کل کل	که ما فهاش سبب بقای خوشین است
مرو بجانم ارباب همروت در هر	که کج غافقت در سرای خوشین است

بوخت حافظ و در شرط عشق قانیاری

هنوز بر سر عهد و وفای خوشین است

بحر است بحر عشق که بچشک کزین	بجای آنکه جان بسیارند چاره است
آندم که دل من دبی خوش دمی	در کار خیر حاجت هیچ بکاره است
ما را مع عقل ترسان و می سپا	کاین شمشه در ولایت ما بکاره است
آنچشم خود بر پس که ما را که می کشد	جانا که مطلع و جرم ستاره است
رویش چشم پاک نو اندید چون مال	هر دیده جای جسله آناه پاره است
فروست شمر طیفه زندی که این نشان	چون آه کج بر آمد کس آسکاره است

اک گرفت در تو کزیه حافظ هیچ روی

حیران آن دل که کم استسک خاوا

برو اینرا بد دعوت نغم سویی که خدا در ازل از بهر بهشت است

کچو از فرین تپسی ششماند بر دست	هر که در راه قفا در ره حق دانست
نود پنج صصلی دره زهر دور	من و بجانم و ما تو حس دره دیرو
سهم از می مکن بصوفی صافی کیم	در ازل طینت ما را ز می صاف است
صوفی صاف می بینی بود تا که چون	خزقه در بسکد با در که و با ده
لذت انیس بهشت در ج شریف	هر که او در این معشوق خود در دست

حافظ لطف حق ارباب تو عنایت دارد

باشش فایز غم دورخ و شادی بهشت

پهر زخم چشم مرا نور نمانده است	وز عمر مرا خورشید و چو نور نمانده است
هنگام و دواع تو ز بس که کردم	دور از رخ تو چشم مرا نور نمانده است
میرفت خیال تو ز چشم من می کشد	بیهامات ازین گوشه که سمع نمانده است
نزدیک شد آندم که فرمان تو گوید	دور از درت این جسته ز بخور نمانده است
صبر است مرا چاره بجز آن تو	چون صبر نماند که مقدر نمانده است
در پیر تو کز چشم مرا آب نمانده است	کو خون جگر ریز که معسر نمانده است

حافظ غم از کزیه نبرد اوست بخنده

تا تم زده را داعیه سوز نمانده است

دل سو دانه انحصه دو نیم افاده است	تا سرف تو در دست نیم فاده است
ایقدر هست که این نجه تقسیم فاده است	چشم شان تو در عین سواد سحر است
لغظه است که در حسته چشم افاده است	در خم زلف تو آن خال سیدانی است
عکس روحی است که بر عظم بریم افاده است	بمایه سر و تو بر قابلمه غمی عیبی دم
صفت طلاس که در باغ نعیم افاده است	زلف سگین تو در گلشن فردوس طراز
خاک راهی است که در پای نیم افاده است	دل من در اوس وی تو کان جهان
از سر کوی تو زانو که عقیم افاده است	بچو کرد این تیغ کی شود اندر خویشت
بر در سیکه دیدم که تقسیم افاده است	آنکه جز که بر معاش بند از یاد است

حافظم شده را بنیست چکان عزیز
 اتحادیست که در عهد قدیم فاده است

سرور بجز این در جواد کاهمی نیست	جز آستان تو ام در جهان پناهی نیست
زه کمان مرا غیر نیز ای نیست	عدد چو تیغ زندمن پسر سپند نام
کزین هم بجهان هیچ روی در ای نیست	چرا ز کوی خرابات روی بر نام
بگو بسوز که بر من بیک کاهمی نیست	زمانه کز بنده آنم سحر من عسمر
که از شراب غرورش کس کاهمی نیست	غلام کس جاش آتشی سردم

که در شربت ما غیر ازین کاهمی نیست	برایش دلی آزار دهر چه خواهی کنی
که نیت بر سر راهی که در خواهی نیست	عنان کشیده روی پادشاه کجین
کمان کوشه نشینی و نیز ای نیست	عقاب جوگش دهست بال در شهید
باز حمایت زلف تو ام پناهی نیست	چنین که از همه بود ام راه می گم

خزنده دل تا قطره زلف خال به
 که کار نامی چنین تقدیر ای نیست

تخویق خدمت ما عرضه کردی نیست	چه لطف بود که ناکاه بر شرفیست
که کارخانه دوران بسا دینی نیست	بنوک خانه رفتم کرده سلام
که بر حساب فردا هویت بر نیست	کونیم ازین پس دل بسو کردی
که داشت دولت سرمد عزیزی نیست	مرا ذلیل کردان بگر این نیست
که کز سرم برود بر بندارم نیست	پاکه بر زلف قرار خواهم کرد
که لاله برود از خاک کشته گان نیست	ز حال ما دل آگه شود مگر قتی
چو سید هستند زلال خضر خاتم نیست	روان نشسته مار بجز در با
در شب کی ره نماز داده در نیست	صبا ز روی تو با هر کلی حدی
بجگم آنکه خدا داشته است نیست	دلم نعیم در دست خورشید

بیمه وقت تو ای صبی مسخوشن ما
که جان عاقل و بحیثه زنده شد بد

کین گمت و تو خوش همی روی تا حفظ

مکن که کردی بر آرزو ره عدت

حسب با شاق راحت جهان گفت

هر سی شاق جهان جوان گفت

نشای را ز غم تیان خواست کرد

شکر خدا که سر و گوش بند کرد

میخواست گل که دم زنده کردی

از غیرت صبا نفس مردمان گفت

چون لاله کج نهاد و کلاه بر لب کرد

هر داغ دل که با دهن چون خوان گفت

از درد عشق غم می غم غم جوش

کائناتش عکس عارض ساقی در آن گفت

آسوده بر کن رجو بر کار می شدم

در دوران چو نقطه جابستم بد آن گفت

خواهم شدن کوی میانی این جهان

زین قضا که درین آفرینان گرفت

بهر گز گل خون شقایب نوشیده

کائناتش که چو شمشیر می چون خوان گفت

می ده که هر که از کار جهان بهد

از غم سبک بر آید در دل آن گرفت

می دیه جام نزه که صباح صبر جان

چون پادشاه سرفشان جهان گرفت

فرست کرد که فقه حور عالم آسوده

عارف بیام می در دانه گردان گرفت

زین آتش شوق که درین من است

خوشبید شوق است که در آن گرفت

حافظه جواب لطف نظر تو بچکد

غمی چو کوه کجند تو اندر آن کشت

حامل ل با تو کفتم بوس است

بجز دل ششتم بوس است

طمع خام بین که هفته فاش

از رقیبان نهفتم بوس است

شب قدری چنین عزیز بود

با تو ما در ششم بوس است

دو که در دانه چنین نازک

در شب تا ز غم بوس است

ای صبا به شرم بد و فرمای

که سحر که ششتم بوس است

اندیدی شرف بنوک مره

خاک راه تو ز غم بوس است

بچو حافظه بر جسم میجان

شور زنده از کفتم بوس است

حاصل کار که کون مکان اینجه نیست

باده پیش آن که سبب جان بهیبه نیست

از دل دجان شرف سبب جان نیست

بمیانست و کردند دل جان بهیبه نیست

است سدره و طوبی زنی بیا کشتن

که چه خوش سبب کوی اسیر دوران نیست

دولت است که چون ل آید بجا

در نه با همی عمل باغ جان بهیبه نیست

پنجره ز می که در بر حسد عدت داری

خوش بسای زمانی که زمان بهیبه نیست

بر لب بحر فنا غمظرم ای ساقی	فرضی دان که لب تابان بهیمن
زاهد این شواربازی دوران	که ره صومعه تا بهیمنان بهیمن
در دستندی چون بوخته دارو	طاهرا حاجت تقرب پان بهیمن
بچو میل کن اندیشه و چون گل خوش	زانکه بکین جهان گذران بهیمن
نام حافظ رقم یک پذیرش می	
پیش زندان مستم بود در بیان بهیمن	
خدا چه صورت دایردی کوشی	کش و کارین اندر کوشه های توست
هزار سر و حسن بر اسجاک راه	زمانه تا نصب زرکش قبا توست
مرا در مرغ سحر از دل سینه دارم	سحر کمان که دل هر دره نوای توست
ز کار ما و دل غنچه بس که بگوید	نیم صبح چو دل دره نوای توست
مرا به بند تو دوران سپنج رضی کرد	ولی چه بود که سر رشته در ضای توست
چونما قدر دل میکنی من که سنگ	که عهد با سر زلف که کشی توست
تو خود حیات دگر بوی ای مان صا	تھا که که دل سپید در قبا توست
هم از وصال تو در زنی کشتی	چو غنچه بر که دل اندر بی هوای توست

دوست جزو کشم زهر جویم	
نیکه گفت برو حافظا که پای توست	
طوت کز به را بتا تا چه صفت	چون کوی دوست مست بصحرای
جانا بجای که تراست با خدای	آخردمی پرسس که ما را چه صفت
ای پادشاه حسن خدایا بگویم	بیک ره سوال کن که کدرا چه صفت
ای باب چشم در زبان سوال	در حضرت کریم مشا چه صفت
جام جهان ناست سیر سیر دوست	اظهار حسیب ج خود اینجا چه صفت
آن شد که با نیت حاج بردی	گوهر چو دست داد بدید چه صفت
ایده می بود که مرا با تو کامنت	حجاب حاضرند با عدا چه صفت
محتاج چنگ نیت که خسته کن	چون خست آن نیت پنجا چه صفت
ای عاشق کدرا چو لب بخشش بار	سیدانت بفرقه تقاضا چه صفت
حافظ تو ختم کن که بهتر خود جان شود	
با شمع نزع و محابا چه صفت	
خوشتر عشق و صحبت باغ و بهار صفت	ساقی کجاست کوسب هلا چه صفت
منی آب زندگی در دهنه ارم	جز ظرف جو پاروی خوشگوار چه صفت

بر وقت خوش که دست در دستم	کس دوفت نیست که بنجام کاره
چون در بسته بوی است هوشدار	غبار خوش باش غم زرد کاره
راز درون پرده و اند فلک خوش	ایده می نماند تو با پرده وار
سور دست بر دو چو از یک پله	مادول لبه که در سیم چیا صفت
سهو و خطای بنده کرش نیست عیار	منفی غفور رحمت برورد کاره

زاهد شراب کوثر و حافظ پاله حوا
تا در میان خوشسته کرد کار صفت

خیال روی تو در هر طریق بهره ما	نیم روی تو چون جان الکه ما
ببین که سب ز نخل ان کوه کوه	هزار بونف مصری فاده دره
برغم مد جانی که منع عشق کند	جمال چه سپره تو محبت موجه ما
اگر زلف دراز تو دست ما نرسد	کن به بخت پریشان و دست کوته ما
بجای در غلوه تراهی خاص کوه	فغان ز کوه نشین خاک در کوه ما
بصورت از نظر ما اگر چه محبوب است	همیشه در نظر خشم مرده ما

اگر بی علی حافظ روی زنده بجای
که ساهاست که شاق و بی چنان

خم زلف تو دام کفر و دین است	ز کارستان او یک شربت
جملات منجر صفت لیکن	صدیث غزه ات سحر سپین است
نختم شوخ تو کی جان توان بد	که دوایم با کمان اندر کین است
بر آن چشم سیه صد فرین باد	که در عاشق کشی سحر قرین است
عجب علمی است علم ریاضت عشق	که جرح همش مشم زمین است
نوپنداری که بد کوش جان بد	حاشش با کرام بکانه پین است
چگونه صفت آن چشمی که او را	بخون من بکین اندر کین است
لبت را آنچه ان می توان گفت	چه جای آب کان ماه عین است
ز جام عشق می نوشید زاهد	در هوش منی در ندی زمین است

موشا فظ ز کفر نفس این
که دل برود کون در قصد دین است

خواب آن ز کس شان تو بخری	تاب زلف پریشان تو بخری
از لب شیر روان بود که من سکشم	کاین شکر که در نکلان تو بخری
چشمه آب جانت و دانست ما	زیر لب چاه ز نکلان تو بخری
جان دداری تو با داک تبین سید ام	در کمان ناک در کمان تو بخری

مبتدای بنام محبت داند و درین | ایدل این ناله در بر باد تو پستی

در عشق ارج و دل از حق نمان میدارد

حافظ این دیده گریبان تو پستی

حشتمی که ابروی شوخ تو در گمان اندام

بعضی من زار تا توان اندام

شیر بخورده و خوشی کرده کی شدی

که آب روی تو نشین در غولان

بک کز نم که کرس بخورده کی کرد

فرب چشم تو صد قدمه در جهان اندام

شرم آنکه بروی تو نشین کردند

من به صیبت با خاک درون اندام

بیرنگا چون دوش من بگدتم

که از زبان تو ام غنچه در گمان اندام

بنفشه طره هستون خود که میزد

حسب با حکایت زلف تو درین اندام

کنون آب می لعل خرقه میونم

نصیبه زل از خود میون اندام

بود رنگ و دو عالم که لعلش بود

ز نامه طرح محبتت به زبان اندام

من از دوع می و مطربت بدی هرگز

هوای منجبه کانم درین اندام

جهان بگام دل کنون شود که در

مرا به بندگی خواهد زبان اندام

کوکش ای عشق حافظ درین غرابی بود

که فتنه زلفش در می نمان اندام

در دم ایسه عاشقی از جناب است

کردم خیاچی در ایسه دم معبود است

دانم که بگذرد ز سر جرم من که از

گر چه بر پوست و بکن فرشته است

بی گفتگوی زلف تو دل چه میزد

باز زلف و کس تو که اروی کفک است

عمری است تا زلف تو بوی تنیدم

زان بوی در شام دل من مستیز است

بچمت آن دبان و ندیدم از او

مهرت آن بیان و ندانم که آن چه است

درم عیب نشین خالش که چون

از دیده ام که در پیش کارش است

چندان گریتم که بهر نفس که بر گداز

در دیده ام چه دیدم درون کفش است

ما سر چو کوی در سر کوی تو باختم

و هفت نه کسی که چه گویند این است

حافظ بهت حال پریشان نوی

بر بوی زلف یار پریشان گفت

دل سرا پرده محبت اوست

دیده آینه در طلعت اوست

من که سر در نیارم بدو کون

کردم زیر بار منت اوست

تو در طلوعی دعا و قامت یار

فکر هر کس بقدر محبت اوست

دور محبتون که شد و نوبت است

هر کسی نخر دره فتنه اوست

من که باشم در آنجرم که صبا

پرده در جرم حسرت اوست

گلک عاشقی و کج طرب	بر چه دارم زمین محبت است
من و دل گرفتار شدیم چه پاک	غرض اندرین سلامت است
چنانش مسد و منظر چشم	زانکه این گوشه خاص خلوت است
کرمین آلوده دهنم چه عجب	بمد عالم کوه عصمت است

شرفا بر سپس که حافظ را
سینه کهنه محبت است

در دیر زمان آمد بارم قدسی بود	است از می و بخاران از کس است
انفکسند او مثل نه نو پدا	وز قد بلند او بالای صفت است
آفریده گویم هست از خود خیزم چون	در هر چه گویم محبت با نظر چون
چونش وجودش شب بسیر خود	میویش چو روانه تار در پستان
شمع دل و سندان شب جواد است	افغان نظر بانان بر صفا است
که خالید خوشبو شد در کوی او بود	در دمه کجانش شد در روی او است

بازای که بازاید سر شد حافظ
بر چند که ناید با تیری که بشد است

درین زمانه رستی که خالی از فعل است	صراحی می ناب و غیره عمل است

جریه رود که کدر نگاه عاقبت است	پالده که که عسر عزیز بی است
زمن زینبی در جبان طولم و لب	عالمت علما هم ز علم هم است
بچشم عیش درین کند بر آسود	جهان گل جهان بی ثبات بی عمل است
دلیم بید فراوان رسول روی بود	ولی اصل بر عسر برین است
رقصت ازلی چهره سید جهان	بشست و شوی کرد و بیفکدین است
یک طرفه مد چهره و قصه مخوان	که سعد و حسن تا بر زهره در عمل است
غفلت پذیر بود در بنا که می پسنی	گر بنا می محبت که خالی از فعل است

هیچ دور نخواهید و بیارش
چنین که حافظ است با دانه است

دل و دهنم شد و دلبر بکلامت برخواست	گفت با ما نشین کز سلامت برخواست
که شنیدی که دین بزم دینی خوش است	که نه در آن صحبت به ندامت برخواست
شمع اگر بایب حسندان بر جان فانی	پیش عشاق تو شبها بزم است برخواست
در همین به بهاری رنگ گل و سرو	بهوداری آن خاص دقامت برخواست
مست بگدشتی و از غلوتیان بگوت	بنامای تو آسود قیامت برخواست
پیش رفتار تو تا بر کوفت از غفلت	سر و سرکش که بنا قدر دقامت برخواست

حافظه خیره سپند از کوه جان بری
کاش از غم من با لوس در کوه جان بری

دیدم که با خبر سر جوهرم شد	بگشت عهد و انعم ما هیچ غم نداشت
یار بیکیش از دل چون کوبدم	بگفت در کشت هر کس سید حرم نداشت
بزمین جفا نجیب آمد و کرد نیامد	حاشا که رسم جوهر و طریقی نم نداشت
دل نهمه جفا که بخوارگی کشیدند	بر جفا که در کشت کیشش محترم نداشت
ساقی بار باره و با مدعی کوبی	انکار ما کن که حسنین عام حرم نداشت
بر راهی که ره بگریزم درش نبرد	سکین برید وادی دره در حرم نداشت
خوش وقت ندمت که دنیا دور	از دست داد و هیچ غم نداشت

حافظه بر تو کوی فصاحت که مدعی
بپوش خیر نمود و حسنه نیز هم نداشت

دیدم دوش که سرست و خرمان	جام می بر کف در مجلس زندان نداشت
چون می گفتش ای بنوس برین	سخت میگفت دل زده در جان نداشت
غشش خوارم و خیال صحیح	با هزاران کله از خاک سیاهان نداشت
میشد آنکس که چو جان سخن گشت	من بیدم انکا بدم جان نداشت

کشم کون سخن خوش که بگویم با	کان شکر لجه خوشگوی سخن نداشت
لایب بیار نمودم که مردودند	ز آنکه کار از نظر حمت بزدان نداشت
پادشاهم ز سر جرمش بگذرد	چه کند سوخته از غایت حرمان نداشت

چون بشنایم حسنه از دیده حافظه
است همواره ز رخساره پدایان نداشت

روزه بگوشد و عیب مدد دلها بر خرد	می بچاید بچوش آمد می باید نداشت
بوست زهد فرودمان کر آنجان بگذشت	وقت شادی و طرب که در آن جان نداشت
چه علامت خورد آنکس که چه با ما خورد	این غیب است بر عاشق در نزد حلال نداشت
با ده نوشی که در دهج ریائی نبود	به ستر از زهد فروشی که در دریا نداشت
مانه مردان با یتم در حریفان نفاق	آنکه او عالم سر است بی خیال کوا نداشت
فرض از بد بگذاریم کبکس بد نکتیم	در آنچه گویند رود نیست بگویم نداشت
چه بود در کرم و تو چند فسخ با ده خرم	با ده از خون زدن است نه از خون نداشت
این غیبت که برین عیب خل خواهد بود	در بود نیز چه شد مردم سپید کجا نداشت

حافظه از حسن خط و فعال تو سر کرد نیست
بچو بر کار ولی نقطه دل با بر جاست

روحه خلد برین خلوت درون است	مایعشمی خدمت درون است
کنج غزلت که طلسمات عجایب دارد	فح آس در نظر همه درون است
قصر فردوس که ضوایش بر لبی است	منظری از سپهر بر لبی است
آنچه زرشود از بر توان قلب بیا	کیا میت که در حبت درون است
و آنکه پیش بنده نایب که شهید	کبریا میت که در حبت درون است
دو لبی را که باشد غم از استی نزل	بنی تکلف بشنو دولت درون است
خردوان بنده حاجات تنهایی	سپیش بندگی حضرت درون است
از کران تا بکران شکر طشت دلی	از ازل تا باید فرصت درون است
روی مقصود که شامان بد عالمی	منظرش آینه طلعت درون است
ای توانگر معروض این همه خجسته است	سروز در کف همت درون است
کنج قارون که فرود برود از هر سو	خوانده باشی که هم از غریب است
بنده همت عهدیم که در سلطنتش	صورت خوابگی و برت درون است
حافظ پنجا دلباش که سلطان ملک	
همه در بندگی حضرت درون است	
روزگاری است که بودی نایب	غم این کارش ط دل نکلین کن

دید و صل ترا دید جان سبب باد	دین کجا مرتبه چشم جهان بین است
رسم عاشق کسبی و شیوه شهر آفرینی	کجا شمع سبیه چریده شربین است
تا مرعش تو فایم سخن کفن کرد	صحن او در زبان محبت و سخن است
دولت همش در خدایا مینماید	کاین که هست سبب حشمت و کلین است
و اعجاز سخنش آس این عظمت که نمود	ز آنکه منزه که سلطان دل سکین است
یار بس این کوبه مقصود همانا که	که سفیدان طریش کل و سرین است
یار با باش که زین فلک	از نه روی تو و اسب چو درین است
حافظ از حشمت پروردگر قصه بخوان	
که لبش بر حدش خسر و برین است	
روی تو کس تدبیر و هزارت فریب است	در پنجه استنوز و صدمت غدا است
که آدم کبوی تو چندان غریب است	چون من دین دیار هزاران غریب است
هر چند در دم از تو که دور از تو کس باد	لیکن سبب وصل تو ام شعر است
در عشق خانگاه و خرابات فروغ است	هر جا که است پر نور روی صیبت است
اینجا که کار صومعه رسوله سید است	ما قوس و دیر در اسب تمام صیبت است
عاشق که شد که یار بجانش نظر نکند	اینجا که در دینت در که طیب است

خیزد عاقلان همه بر هر دست
هم قدر خیزد در هر دست

دردش از پر تو در دست نظری می کند	درد خاک در دست بصری می کند
ناظر روی تو صاحب نظرانند ولی	سر کوی تو در هیچ سری می کند
اشک غمنازین اسرغ بر آید بر عجب	محل از کرده خود پرده در می می کند
گر کین بن خسته چه بندی که ز غم	بر بیان دل در جانم گری می کند
تا بدین ز نشیند ز نیست کردی	بیل اشک از نظرم بگذری می کند
تا دم از شام سر زلف تو هر جا بزنی	چسب با کفشت دیندم مگری می کند
من این طالع شویده بر چشم دوزخ	بهره مند از سر کویت دگری می کند
از خیال لب شیرین تو ای شکر نوش	عرق آب در دهنم کون مگری می کند
آب چشمم که بر دست خاک در دست	زیر صد مشت او خاک در می می کند
از وجود پیش قدم نام نشانی است که	دردنا از ضعف در استجاری می کند
شیر در با دیده عشق تو رو باه شود	آه ازین راه که دردی خنری می کند
ز من دلنده ز دست تو خون بگری می کند	از غم عشق تو بر خون بگری می کند
از سر کوی تو ز مستن شوانم کامی	دردنا اند دل بدیل سفری می کند

تو خود ای شکر خسته شده چه داری
مصلحت نیست که از پرده برداری

بجز این کج که حافظ تو ناخوشند است
در راهی وجود هستی می کند

بر دوق نظر چشم من شبیه است	گر م غا در فرود آگه خانه خانه
زلف خال خط از عارفان بودی	لطیفهای عجب ز بردام و داری
دلت بوس گل ای گل حرم شاد	که در حسن همه کجا یک عاقلانه
علاج ضعف دل با لب جوئی	که آن سرفخ یا قوت در خزان
بن مضموم از دولت طاعت	ولی خلاصه جان خاک است
چه جای من که بغیر کسپه پیشه باز	ازین جل که در بیاضی نیست
من آن نیم که دهم نقد دل بر تو	در خزانه بمر تو دشت نه است
تو خود چه مستی ای شوی شیرینکار	که نوشی جو خاک نام تا زیاده

سرد و مجت کون فلک بر قص آورد
که شتر حافظ شیرین سخن زار است

زاهدان هر پست ز حال با آگاه است
در حق ما هر چه که بد جای هیچ اگر است

دانا چه دید بازی این صرخه خیزد
هنگامه باز خیزد و در کلویت

عاقه بر آنکس نوزید و حسن خواست

هر که گوید دل بر ضویت

زلف نهاده دخی کرده در خال
بر سر چاک مغز نواں و صراحی در دست

گرشس جرمه جوی شوی نفوس گنا
نیم شب است بیابین می آید شب

سرفرا کوشش می آورد با و خیرین
گفت ای عشق درین میس خوابت

عاشقی را که جنس با ده شکم کند
کافر عشق بود که نبود با ده پرست

بره ایز راه و برورد گشای خورده
که مذا دند جز این شکر با زود است

آنچه او بخت بیجان و دمانوشید
اگر چشمه بهشت است در آبر با ده

خدا هم نمی در لطف کرده که بخار

ای لب توبه که چون تو بجا خط

ز که بر دم چشم نه شده در خون است
بپس که در طلبت حال مردمان خوش

با دلیل لب چشم است می گشت
ز جام غم می سی که بخورم خون

ز شرف هر کوی قباب طلبت تو
اگر طلوع کند طالع لم در کون است

حایت لب شرف کلام فریاد است
شیخ طره بیسی تمام بخون است

در طریقت بر پیش مالک ایچره
در صراط استقیم ای دل کسی که نیست

تا چه بازی رخ نماید پستی خوابم
عرصه شطرنج رنده از اجمال شایسته

چست این بخت بند ساد و بسیار
نیزین مهابه سحر دانا در جهان گاه

صاحب دیوان گویند انده جفا
کا ندرین طغیانان حبه نه نیست

هر که خواهد کوبد هر که خواهد کوبد
کبر و ناز و حاجب و در بان در گاه

این چه استغناست یارب وین پناه
کا نه نه زخم نهان است و جمال آید

بر چه است ز قامت ناسازی اندم
وز نه تشریف تو بر بالایی کس گویا

بر در بخت ز خستس کار یک رخکان
خود فرو سازا کوی میخوشان راه

عاقه از بر صده ترشید ز عالی بیستی است

عاشق دردی کش از ز بند مال و جفا

ز نقش هزار دل یکی ناز مویست
راه هزار چاره که از چار مویست

تا عاشقان بیوی نیستی دیند جان
بکشد دانه و در هر آرزو مویست

شید اذ آن شدم که کارم پای
ا بر د نمود و جسد گری کرد و مویست

ساقی بکند رنگ می نازد پاکه ریخت
این نقشها نگر که چه خوش در لید

یارب چه جرم کرد صراحی که خون
با نغمه های غلفش اندر کلو مویست

دلجو که قدمش چو سرو در بخت	سخن کج که کلمات لطیف و نوره
ز دور باد به بیان رحمتی نال مسافری	که رخ خاطر مژده و صبح کرد
از زمان که چشمش بر لب باغی ز	کنار دیده می سپهر و در چو ناله
چگونه شد و اندرون عظیم	چشمه بار که از خیار بر او

بخت خودی طلب یا میکند تا خط
چشمی که طلبکار بکنج فارسی

ز آن یار و لوزم مکرر است با کجاست	کز کج دان عشقی خوش شایسته
بمرد بود دست هر زنی که کردم	یار بجا کس را محمد و پنهان
از آن شب بانی بندید کس	کویا ولی شناسان عهد از بولا
در لطف چو کندی لیل صبح کجاست	سر باریده پی حرم و بخت
این ماهرانایت صورت کجا توان	کس صد هزار نزلش است در بخت
چشمش بسته را خون خوردوی	جانا روانه شد خون ز راه کجاست
هر چند بر روی آب روی از دست نام	جو ز خوب خوشتر کرد می ای کجاست
ای آفتاب خویا میوزد اندرونم	یک غم کجیاں در سایه غایت
در این شب سایه بگشت به بخت	از گوشه بر روی آبی گوشت هدایت

از طرف که زخم خرم ببرد	از نماز این سپان این راه چنبا
عفت رسد بفرما و کج بود تا خط	
قرآن بر بخت جوانی با چهار ده رویا	

نخشناسان دلبر احسان کجاست	چو بستی سخن اول کج که کجاست
سرم بر می و عجبی فرو می با	تبارک نه ازین دستها که بر سر ما
در اندرون حسن شاد دل نام	که من خوشم داد و فغان و در جوعا
دل زده برو شد کجالی امیر	بنال بان که ازین پر دگار ما بجا
مرا کجا جهان هرگز انصاف بود	رخ تو در نظر من خوش است
تخته ام بجای که سپهر شما	تازه صد شبه دارم سر بخت کجاست
چنین که صورت او ده شد بخون	کرم یارده بودید حق بدست شما
از آن دیدم غم عزیز سینه	که تپتی که نمید و عهد در دل ما
چه ساز بود که بر جفت مطرب عشاق	که رفت غم تو سوزم دفع بر صد
خاموش تو دیشب در اندرونم بود	کجاست قف عبادت چایی و دعا

نه ای شمس تو دو هم در اندرون آمد
فضای سینه ما خط سوز بر سر ما

سر ارادت است نام حضرت	که هر چه بر سر ما سرود ارادت است
نظیر دوست ندیدیم اگر چه از بد مهر	نهادیم اینها اندک بل رخ و دست
تا بر روی تو هر برک که در دست	فدای هست تو هر سر در کس دست
مگر تو شانه زوی لب غمناک	که باد خالید ساریت خاک غیر بو
رخ تو در نظر آمد مرا و خواهم با	چرا که حال کوههای خال کوه
صبغ خال دل تک من چشم رخ	که چون شمع در قهای غم خورد
هر من سبب کوش این بر ز سویم بس	بسا سری که درین آستانه کوش
زبان ناطقه در صوف حسن اول	چرا جای کلک بر زبان بچند کوه
زبان در حافظه در آتش طغیبت	
که داغ اندازد همچو لاله خود دوست	
سینه ام ترش دل در غم جانانه بو	آتش بود در غم آنکه که کاشا بو
شم از دهنه دوری دلبر بکشد	جانم از ترش بجز رخ جانانه بو
هر که بچرخد سر زلف بر روی تو	شد پریان درش برین دیوانه بو
چون پاله دلم از تو که کردم	چون صراحی جسمم بی و جان بو
ماجرایم کن و باز آنکه مرا مردم	خرفه از سر آورد و بس که از تو بو

استغاثی ز غمیت که در کورست	چون من از خویش بر غم دل بکاو بو
خرفه ز بهر آب خرابات برود	خانیقل مرا آتش غمناک بو
ترک افسانه بگو حافظه می خوش می	
که چشم شب و مهر با فضا ز بو	
ساقیا آمدن عبد مبارک با دست	وان موعبد که کردی ز رو با دست
در شکم که در نهدت یام فرق	بر کفر می زرخان ل و دل سید
برسان بندگی و خضر ز کوه می	که دم هست با کرم در غم از دست
شکر ببرد که ازین باختران رخ می	بوستان من سر و کوه کس است
شادی مجسمان قدم مقدم	جای غم باد بهر اندل که کوه است
چشم بدو در کزین نغمه خوش باز بو	طالع نامور دوست ما در دست
حافظه از دست مد صحبت کشتی فوج	
دره طوفان جوادش بر و پنا دست	
ساقی پاربا ده که با صبا می	در دست رخ که تو هم ناموس نام
دقت جز زلف پانا قصا کنیم	عمری که بچرخد صراحی و جام
دتاب تو چند توانی کس غم خود	می ده که حسر در سر و دای نام

مستم کن بختی که منام زنجویی	در عرصه خیال که آمد که ام
بر روی آنکه جرحه جانی با بس	در مصیبه دعای تو بر صبح شام
دل را که مرده بود جانی ز نور سپید	تا بونی ازیم میشم شام
زاهد غرور داشت سلامت بزرده	زنده آرزو نیاز بد ارال شام
زاهد تو دان و خلوت شمانی با	عقا فرا حواله شمس مدام

دگر کن نصیب حافظ که زه نیاست
کم گشته که با ده عقیقش بجام

ساقی خمرت ویی آجات	توبه از می چون کم به سات
باد تلخ از لب شیرین لبان	دعا دست سیرد آب آستان
چون دم عیسی نیم اول طفت	مردم صد ساله را بخت جیات
جز بآب تهن نمی شراب	حل مشک در دو مراب شکلات
روزی ما بین که از دیوان عشق	خزیمی جبری نشد ما را برات
شاد بادا روح آن کسی که	بر سر کوی معانی بید جیات

حاصل عسر تو حافظ در جهان
با دهماف است باقی تر بات

ساقی نیا که با زنج برده گرفت	کا چرخ جنتیون باز گرفت
ان شمع سر که زده که چهره گرفت	وان پر سانجورده جوانی بزر گرفت
آن خنده و او عین که عیسی ز گرفت	وان لطف کرد دست که بچهره گرفت
زنها را این عبارت برین لفظ	کونی که بسته تو سخن در گرفت
باز می که خاطر خسته کرده بود	عیسی دمی خدا بصر سنا و در گرفت
بر سر زنده که برده و خورشید گرفت	چون تو در آمدی بی کار گرفت
زین همه نیت کند افلاک رسد	کوتاه نظر پس که سخن شکر گرفت

حافظ تو این دعا که اموشی که بار
توبه کرد شمس ترا و زگر گرفت

شکسته شد کل چرا که نیت	صلواتی سر خوشی بفرمان با ده پر
اساس توبه که حکمی چو سنگ نیت	پس که جام غایب چو کوه است
پایزاده که در بارگاه است	چه پاسبان و چه سلطان چه پوید
این رباط دور چون خرد نیت	روان طاعت نیت چه سر نیت
معام شمس بر نیت و پر نیت	بلی بگم با بسته اند زور نیت
بهت نیت بخت نیت و نیت	که می نیت سر انجام کل نیت

شکوه صفتی و سبب با و مطول طبر	بیا رفت و از آنجا که چو کجاست
میل و پر مهر و از ره که تیر بر تابی	هو اگر گشت ز مانی و بی جا کجاست

زبان و کلمات و کلمات چو کجاست
که شکرش سپهرند دست است

شهری از لب غلش بخندیم و بر	روی به پیکر و سپهرند دیدم و بر
گویی صحبت تا نیک بگفت بود	یا بر بست و کردش زیندیم و بر

بسکه ما فاکه و جز ز مانی خواندیم	از پیش سوره و غرض سپهرند و بر
مرفزان چشم گفت کس تا زدم	و بی آخر که چنان شویم دیدم و بر

شد چنان در چمن حسن لطافت بگفت	در کستان و دهانش بخندیم و بر
گفت از تو دیدم هر که در عالم	ما با میدوی از خویش زیندیم و بر

صورت او لطافت فریض حد است	ما برویش نظری بر نندیم و بر
په چو حافظ همه شب ناله و فغان کردیم	

کهای درینا بودش زیندیم و بر	
شینه نام نخی خوش که کینا گشت	خراق بر زبان یکند که کینا گشت

حدیث اول قیامت که گفت و خط	کتابت که از دور کار کینا گشت

نشان یا رسفر کرده اند که پریم با	که هر چه گفت بسیار است گشت
قفل که آن را مهر با من دوست	بترک صحبت با آن خود چو آن گشت

غم کهن بی سبب نغزده و غم کسبیه	که شخم خوشدلی زینت بر چو آن گشت
من و تمام رضان بعد ازین و کسبیه	که دل برد تو چو کرد و زنگ گشت

گره یا در زن که چه بر مراد وزد	که این سخن شیل با و با سلمان گشت
مزل رچون و چرا دم که بنده دل	قبول کرد بجان بر سخن که چنان گشت

بمونه که سپهرت و دهر زده بود	ترا که گفت که این آن ترک گشت
پار باد و بخور زانکه بر سبکده دوست	بسی حدیث فخر و جرم چمن گشت

که گفت حافظ از زینت تو آمد باز
من آن گشت ام کینا گشت که کینا گشت

صحنستان و در سخن صحبت با آن چو	وقت گل خوش با در کوی وقت بخواران چو
از صبا هر دم شام جان ما خوش میشود	اری اری طیب قهاران و ادراک چو

ناگردد کل شباب بهنگ طریقت سکینه	ناگردد کل میل که کجا کاندل فلکها چو
مخ ششخوان با شارب با و کاغذ راه	دوست با با که شهبای پدراان چو

که چه در بازار دهر از خوشدلی خبر نام	شبه زندی و خوش باشی چیاران چو

از زبان کوسن آرد ام آمد بکوش	کانه برین دگر حال بکباران خوش
حافظ ترک جهان کنش در دل خوشدلی	
تا پذیری که احوال جهان از آن خوش	
صدا اگر کندی شدت بخورد دوست	پانچه اگر بوی میسبب دوست
بجان او که بشکر با جان برانم	اگر بوی من آری پامی از بد دوست
وگر چنانچه در آن حضرت باشد را	برای دید پانچه در آن دوست
من که او شای و سس او مهستا	مگر بخواب بنم جمال منظر دوست
دل صنوبرم همچو پدید از آن	ز حضرت قد و بالای چو صنوبر دوست
اگر چه دوست بختری میخورد مارا	بعالمی نظر و شیم کوی از سر دوست
چه باشد از خود در قدیم و شش از او	
چو است حافظ سکن غلام و کار دوست	
سبحانم مرغ سخن با گل نوز کوش	فاز کم کن که درین باغ بی چون کوش
کل بخت بد که از آنست زخم دلی	جمع عاشق سخن بخت بخت کوش
گر طبع داری از آن جام مرص می	در با قوت بونگ مرآت باید کوش
تا بد بوی بختش شش برند	هر که خاک میخانه بر خواره کوش

از زبان

دوستان هم دوش چو الف با	رف بسنل ز نیم سحر می شفت
کشم ای سندی جام جهان شپ کو	کشت نفوس که آن دولت پدش
نخ عشق ز آن است که آمد ز زبان	ساقی می ده ده کو تا بکس کشت شفت
از شک طاف خرد و صبر بر با اهد	
چرخد بوزم عشق نیا رت نهفت	
صرفی از تو می راز زبانی دانست	کو هر کس ازین سخن توانی دانست
قدر بچو که کل مرغ سحر داند بس	که نه هر کو در قی خواند معانی دانست
عوض کردم دو جهان دل کار شاد	به خراش عشق تو باقی همه فانی دانست
آن شد کنون که ز خواه عوام ابد	محب نیز ازین راز زبانی دانست
دلبر آرایش بصلحت وقت نیت	وزنه از جانب دل گزانی دانست
سنگ دل را که ازین نظر عشقین	هر که قدر نفس با دیوانی دانست
می پاره که تازد بگل و باغ جهان	هر که غار کبری با دخترانی دانست
حافظان کو هر نظرم که از طبع بخت	
از زبانت هست ثانی دانست	
عجب زبانی کن از هر پاکیزه بر	کن کن در کان بر تو خواهند دانست

مکن که کیم اگرید نوبر و خود در باس	هر کسی آن درود گفت کار گرفت
هر کس طالب باشد چو پادشاه است	بمد جان خاخر عشق است چو کعبه گفت
هر کس سیم من خاک در سبکد با	مرعی که گفت در فم من گوشت
تا بدم کن از بنا بقدر روز از دل	تو چه دانی که پس پرده که خوب است
زمن از خانه تقوی ببردش دم و لب	چرم نیز نهشت ابد از دست نهشت
بر عمل کیم کن خواجه که در روز از دل	تو چه دانی فم صانع بناست نهشت
گر نهادت همه نهشت ز بهی که نهشت	گر نهشت همه نهشت ز بهی که نهشت
بناغ فردوس لطیف است و یکن تنباز	تو نهشت شماری به پدید است

حافظه در فضل که کعبه آری حاجی
 کبیر از کوی خرابات زنده است

غش تا در دم ما و اگر گفت	سرم چون نفس او بود اگر گفت
لب چو لبش آب حیات است	از لب آب آتشی در ما گرفت
هوای همه عمری است که جان	هوای آن فسد و با لا گرفت
شدم عاشق بی لای بندش	که کار عاشقان با لا گرفت
چو در سایه قبت لب بویم	چرا او سایه از ما و اگر گفت

نیم صبح غنچه بویست امروز	اگر ببارم ره صحرای گرفت
ز دریا می دو چشم که هر شک	جهاں در دور دور لا لا گرفت

حدیث حافظه کبر و حسن بو
 بویست قد تو با لا گرفت

کل در بروی در کف موشو در کلام است	سلطان جهان چو پندرس روز غلام است
که شمع میاید درین بزم که آب	در مجلس ما ما سخن دوست نام است
در مذبح ما با دو حال است بیک	پرووی تو ایسر بخت درم حرام است
گو شتم همه بر قول نی دلمه چک است	چشم همه بر لب و کردش نام است
در مجلس اعظم میایز که جان	هر مخلصه کبوی تو خوشبوی نام است
تا بخت غمت در دل ویرا پیغم است	پوسته مرا بخت خرابات مقام است
از یک چو کونی که مرانام نخت	وز نام چه پرستی که مرانگ نام است
بخواره و کشته در ندیم و نظر باز	بگش که چو مایست در تیکر که نام است

حافظه پیش بچی و موشون زمانی
 کایام گل و بایس و عید نام است

گر ز دست لوت کشید خفای نیست	در زندوی شمار ما جفای نیست

برقش از سرش پند پوشی بوخت خوش	جوشه کامران که بر که انی خوش
کردلی غسفره دلد ارباری بر برد	دریا جان جانان باجرانی خوش
در طریقت بخش خاطر ناشدی پا	هر که درت را گزنی چون صفائی خوش
عقبازی رنگین بیدیل پای دای	کر طالی بود در دو و جفائی خوش
انجمن پنهان ماهتاب پدید آید و طای	چون این غم نیشنان باجرانی خوش

عیب طایفه کو کون زاهد که رفت از خا قضا
پای آهادی به بندی که بجای خوش

کس میث که فاد و ازلف دو با میث	در بکنده میث که این نام جای میث
روی تو که از صبح آهلی است	خاک که خن است درین روی در با میث
زاهد دهم تو به روی تو زوی روی	پخش زنده هم وز روی تو میث
کس طلبد شیوه چشم تو ای چشم	مسکین خورش از سر و در دیده جای میث
از بهر خد ازلف میارای که مارا	شب میث که صد عربه با با و میث
پارای که پروی تو اشع و لغز	در بزم حریفان بر نور و میث
وی بند و کفتم صفا عهد بجای آر	کها غلط ایجا به در عهد و میث
بما خرد پایبند که چمن است	جانا که ریخا عده در شهر شامیت

چون خشم تو دل مپر دار کوه نیشان	و بنال تو بودن که از جانب میث
کر پر خنیاں مرشد باشد چه عادت	در هیچ سری نیست که سری ز خدا میث
ککش بر جو رشید که خشم نورم	دانند بز رکان که سزاوار سها میث
عاش چکنه که تو در دست	با هیچ دلاور سپهر تر قضا میث
در صومعه زاهد و در خلوت عابد	بهر گوشه ابروی تو محراب دعا میث

ای چنگ فرورده بخون لطف
فکرت مگر از غیرت قرآن دعا

گو که سید مد اربوستان کیم میث	من و شراب فرخ بخش و یار جوهر میث
چمن حکایت اردی بهشت میگوید	نه عاقبت که نه خیر بد و عهد میث
بمی عمارت دل کن که پنجهان خراب	بر آن سر است که از خاک با سازد میث
و فاججوی ز دشمن که بر تو می به	چو شمع صومعه فروری از خراج میث
مکن بنامه سیاهی علامت من است	که اکه است که تقدیر بر سرش چه میث
که اچرا از زلف لاف سلطنت امر تو	که خیر سایه ابر است و بر که کب میث

قدم دروغ مد ارا از خازنه حافظ
اگر چه غرق کن است سیر و دوست

کمون که کوفت کل جام باوه صفا	بصیرت از زبان پیش در او صفا
بخواجه دوشه شمار و در صحرای کبر	چه وقت در رسد بچشم کشت کشتا
غیبه در رسد دمی بود خوشی داد	که حی حسام ولی بر نزل او صفا
بر دو صاف تر حکم نیت دم درش	که هر چه ساقی بکشت عین الطاف
بیر خلق در غضا قیاس کار بکبر	که صیبت کو نشینان قاف صفا
حدیث مدعیان خیال بکاران	بمان بکاست نزد و زور با با صفا

خوش حافظه و این کلمات را در سرخ
نگاه دارد که قلاب شهر صفا

سل سیراب بخون شرب با نیت	از پی دین داد و جان کا نیت
شرم از آن چشم بید بادش و کلان	هر که دل بردن او دید در انکار نیت
ساربان خست بدو از زبیر کان سر کوه	شاه رعیت که ترنگه دلدار نیت
بنده طالع جویشم که در این قحط و فاقه	عشق آن لولی سرست خریدار نیت
طلبه عطر و گل و روح عبیره افشاش	غیض یک شتر زبوی جویش عطار نیت
باغبان چو نیم زرد جویش مران	کاب کلزار تو از رنگ چو گلزار نیت
شربت شد و کلاب از لب یارم فروز	ز کس او که طیب لب دل پمار نیت

آنکه در نظر غزل کججا قفا خفت
با شیرین سخن نادره کفار نیت

مطلب طلعت و پیمان و صلاح از نیت	که بماند کشتی شهر پندم رو نیت
من هماندم که هنوز شام از چشمه عشق	چاکر سپهر زدم کبیره بر هر چه که هست
می بده ما دوست آگهی از سر قضا	که بروی که شدم عاشق در بر روی نیت
لکه کوه کم است از کرم مور و پانچا	نا امید از در رحمت شوای ما نیت
جان مندی دست باد که در باغ نظر	چشم آرای نظر خوشتر ازین عجب نیت
بجز از کس ستانه گنجش حساد	بزر این طارم فیروزه کس خوش نیت

حافظه از دولت عشق تو بمانی حیا
بنی از وصل تو شست بجز باد نیت

مرجای یک شامان بر پنجم دوست	تا کنم جان از سر غیبت خدی نام دوست
والد و شهید است ایم بچو میل درش	طوطی بزم ز عشق شکر و بادام دوست
زلف او دیت و عاشق دانه آندام و کن	بر سبب دانه آندام بر دام دوست
سرزمی بگریز و با صبح روز خضر	هر که چون من در زل کج جو خور ز جام دوست
من تو شدم نامه از شرح شوق خود دلی	در دوسر شد نمودن پس ازین ابرام دوست

بیل من سوی سوال و قصد و سوی فرقی	ترک کام خود گرفت تا بر آید کام دوست
کردید دستم در دیده چون توینا	خاک را بی گمان شرف کرد در آید ام دوست

حافظ اندر در او میوزنی در مال بسیار
زانکه در باغی نزار در در سپهریان دوست

نم که گوشه بنجان شاه نیست	دعای پسر نشان در در سجده است
گرم ترانه و چنگ صبح میخیزد باک	نواهی من بسجده خدر خواهد
ز پادشاه و کد فارغم بجهت آنکه	کد ای خاک در دست پادشاه است
غرض بنجده بنجان ام صال است	جز این جنبان نه ارم خدا گواه است
مرا که ای تو بودن بسطخ حشر	که ذل جور و بجای تو غر خواهد است
گو بستیج اهل خیمه بر کیم ورنه	بمیدان ز در دولت نه رسم دراه است
از آفرین که بر این استمان آید	فرزنده خورشید نیکی کام است

کنا که اگر چه بود بسیار ما حافظ
تو در طریق ادب کوش گویند

مهر این شمشیر شد از سحر بچشم نیست	حال جهان تو چه دانی که کج است
مردم دیده لطف رخ او در رخ	عکس خود دیده گمان کرد که کج است

ای که گشت فانی بگرم در بخت	وه که در کار غم پناهی است
میکند نیر سوز را لب همچون شکر است	کر چه در غم کوی هر غمزه است
بعد از نیم نبود شاه در جو هر فرد	که دنان تو در این بخت خوش است
مردم دادند که بر ما که ری خواهی کرد	غیت خیر کردان که مبارک است

کوهانه و فرقت بچلیت کند
حافظه که از آنکس چو لب است

مادر خیال تو چه پردای شربت	غم کو سر خود که بر حسن نامه شربت
گر خسته شبت بر زید که سپه است	هر شربت غم که دی عین است
افسوس که شد و لبر و دیده گریان	تخر خیال خفاوش بر است
پیدا شوای دیده که پیش استوان بود	بسیل دما دم که در این منزل است
مشو در حال میسکه ز بر تو و لیکن	اغیار بی چند از آن است
کل بر رخ زین تو تامل عرق دید	در آتش شک و غم دل عرق است
در بزم دل زردی تو صد شمع بر افروخت	وین طرفه که بر روی تو صد کوه است
بهر است در دولت پانا کند آریم	دست ز سر آبی که جهان جمله است
در کج و دماغ طلب جای نصیحت	کان کوش بر از زمره چنگ است

راه تو چه راه است که از غایت عظیم	در بای محبت غایتش سپهر جان
پروای دلارای تو اشبع و لغو	دل رقص کنان بر سرشش چون کباب

حافظه شکر عاشق و زنده است و نظر باز
بس طو غیب لازم ایام مشایب

ما را ز آرزوی تو پروای خواب نیست	پروای دگر غیب تو بودل صواب نیست
در دور چشم تو شبی بار کس ندید	کو دیده که تصور حشمت بخواب نیست
در هر که است بگری نغمی از تو بجا نیست	یکدل ندیده ام که عشقت خراب نیست
هر که بدست عشق تو شده که بر دست	او را در آفتاب سوال و جواب نیست

حافظه جز بویوت در آفتاب نیست
عاشق نباشد که جز آفتاب نیست

مدام مست میداریم چه کجاست	خرامی میکند هر دم ز سر چشم جاود
پس از چندین ششایی شبی تاربت اندین	که شمع دیده با فروزیم در محراب است
مواد لوح پیش ما غریز از بهر آن داریم	که جان زنده بهد نفس حال هندوست
تو که خواهی که جاویدان جهان بکیر پارینی	صبا بار که بر دار در زانی برقع است
و که رسم فنا خواهی که از عالم براندازی	پیشانی زلف ناز زده از آن هر سو است

من بالصب با سکنی دوسر کرد ای حاصل	من از فون حشمت اواز بوی کویست
من بالظن صبا دارم سپاس کجاست با	و که نه کی گذر بوی سحر کابان ازین بویست
سواد دیده هر دوستی بخون ل می دیدم	غیرشش دارم نهامت سپاس حال هندوست

ز می حشمت که حافظه است در دنیا و عجبی
نیاید هیچ چشمش بخبر خاک سر کویست

مردم دیده با خبر حشمت ناظر نیست	دل سرشته غیر ترا و اگر نیست
ایکم حرام طوق حشمت می بندد	که چه از خون ل ریش و می طاعت نیست
بسته دایم نفس با وجود مرغ وحشی	طایر سدره اگر طربت طایر نیست
عاشق شناس اگر قلب دلش کرد شاد	کنشش عیب که بر لشد روان طاعت نیست
عاقبت دست بر آن سر و بلهش رسد	هر که اگر طربت حشمت و قاصد نیست
از روان ششایی ترتم پیش تو دم	زانکه در روح فراقی چو دمست با نیست
من که آتش بودای تو آبی ززم	کی تو بخت که بردنخ دلم صابر نیست
روز اول که سر لفت تو دیدم که گفتم	که پریشانی این سلسله را آخر نیست

سر سوند تو نهانه دل حافظه است
کلیت آن شش سر سوند تو در طاعت نیست

مدتی شد کاش بود ای و جهان ما	دین تپان که دایم در دل بران ما
مردم چشم بجز غم خد از آن	چشمه مهر خورش در سینه نالان ما
آب جویان قطره انوش چون شکرش	قرص خورشیدی ز روی آج تابان ما
تا سخت فید من روی ششم بدین	بر من مینمسی که من از وی می آن ما
هر دلی را اطلاع نیست بر سر این	محمم این سر معنی دار علوی جان ما
چند کوفی ای بر شرح دین خاموش	دین با هر دو عالم صحبت جانان ما

حافظ تار و زهر شکر این نعمت کد ار
 کان چشم از روز اول داروی جهان ما

میر من خوش میروی کاند سر با میر	ترک من خوش میخوای پیش با میر
گفته بودی که میری چشم این تحمل نیست	خوش صاحبی پیش فاضل میر
عاشق مجور و مستورم بت باقی کجاست	کو خرامان تو که پیش قدر خا میر
ای که عمری شد که تا چارم از هر کان تو	کو غنای کن که پیش چشم شهلا میر
گفتم از آن دست هم در چشم هم دوا	گاه پیش در دو که پیش ما دای میر
خوش خرامان سروی چشم بد از روی تو دوا	دارم اندر سر خیال آنکه در با میر
اگر چه جای حافظ اند خلوت و صل نیست	ای به جای تو خوش پیش همه جا میر

بر آن محبت نظر کنی سعادت فریت	بچ کج می که خانه از سعادت فریت
ز مثل درویشان کشف کرد لاک راه	ز نور غیب که در عالم شهادت فریت
پا در محبت از من شنو که در سختم	ز فیض روح مدس بخت سعادت فریت
بجز طالع مولود من بجنبه زندی	که این عالم با کوکب ولادت فریت
ز با داد بدست دگر بر آمده	و ظیفه می دوستی کنی با دت فریت
کو میخیزد که بخت سبب عیبی دم	چرا که کار من خسته از سعادت فریت

بهر آنکه که حافظ ز راه سبب که دوش
 بچ از روی طاعت و عبادت فریت

یار باین شمع شب افروز گلشاید	جان با رخت پیر سید که جانانید
حالیما خانه بر اند از دل و دین منت	تا هم آغوش که چنان شد و چنانید
با دهن لبش کز لب من دو میداد	سراج روح که چنان ده و چنانید
دولت صحبت آن شمع سعادت تو	بدر پیر سید خدا را که سروانید
سید به پیش افونی و مملوم نشد	که دل نازک او مایل افغانید
یار با نشاء دوش و میر خ دز بهر چه	در نیجای که د کو هر یک دایید

آن می عسل که ناخورد هر که در جرب
بنشین که در همکانه و سنجاق کیمیت

کشم آه از دل دیوانه حافظ پسته و
زیر لب خنده زبان گفت که دیوانه

بارب سیمی ساز که یارم بیگانه
خاک ره آن یاسفر کرد پای
فریاد که ارشش جتم راه میشد
امروز که در دست تو ام مرتعی کن
ای که بغیر روپن م زنی عشق
در ویش مکن ناله شمشیر جتا
در خرقه زن اش که خم ابروی باقی
حاشا که من از جو جوی تو بنالم

کوتی بخت سر لطف تو قوفا
پوسته شایین سله نار و جفا

امروز شاه بخش دلبران کیمیت
من بهر آن کی دو جهان داده ام پسته
دلبر اگر نهر بود دل بران کیمیت
عجب مکن که حاصل هر دو جهان کیمیت

سودنجان عالم سدا زر را بکوی
سرمایه کم گنسید که بود در بیان کیمیت
خلمی زبان بر عوی عشش کش دانه
ای من غلام آنکه دلش با زبان کیمیت

حافظ بر آستانه دولت نهاد بهر
دولت بر آن سر است که بران کیمیت

انفیاش ای یای جان انفیاش
ما به لب بسته ایم انگلی
ده کجا آن شربت دیدار تو
چشم بپارت مرا چهار کرد
ما ز کرب غرق در خون شستیم
از شک ناک مرگان تو
دل ام زلف چو کاش چو کج
چون دور زلف کرد سر کردن
چو که از رخ چو کاش فلک
پخش از زلف تو جانم فاد
باغاب زلف حافظ بر بخش

کفر لطف برد ایمان انفیاش
در بانگ کج بیوان انفیاش
می شد طغی بجران انفیاش
جر طبلت نیت در مان انفیاش
عسل تو پوسته خندان انفیاش
رخنما هست ده در ان انفیاش
هر طرف فغان و خیر ان انفیاش
کردش کرد و در ان انفیاش
هر طرف کشیم غطان ان انفیاش
رشته من کشته چان ان انفیاش
مانده در جاب زخمه ان ان انفیاش

بازم هوای آن گل رخسار العیاش	و ام دم رسیده و شید است العیاش
آن دل که کج غمبختی بر کرده بود	ببندم خرم در دو جلالت العیاش
زاهد که غرق بود بنا موس نکند نام	افاده در هکایت سود است العیاش
صوفی که جاصاف داماد هم کشید	جیران روی او شد در سواد العیاش
زلف زار عاقله و کشتگان عشق	
فریاد و شور و لوله بر جاست العیاش	
هر دم از اینت در آن العیاش	بهر ما اینت پایان العیاش
دین و دل بر دهنه خندان	العیاش از جور خوبان العیاش
در بهای بود جانی طلب	می کشند این دل ستان العیاش
خون ما خوردند این کافر دال	ای مسلمانان چه در این العیاش
داو کبکستان بایر و زو صل	در شب یلدا ای جبران العیاش
هر زمانم در دد بکر میرسد	زین حرفان بر دل جان العیاش
بجز عاقله و درویش چو پیشتر	
کشته ام سوزان گریبان العیاش	

آتش اندراب نهر آهه ایامی در جابج	با درخان سارن چشمه سیران سر ج
از کف آردا کان غایب هر آنجام	کامل دل کا عشرت زان همسیر در ج
ساقیا درده ز بهر اهل روح و اهل دل	بخت من مایه که جان بست زرا در ج
چون حسین ز غافل طرقت عاشق مستقیم	بر شامم روانین رفا وقت اندر ج
بر کفن برقع نریخ کرتازکی ثانی بر آن	نازه کل کردی یابد با دیکیری در ج
بجناح من چوین خویش دانسته	دو سار از دستگیری کس وقت در ج
عاشق کوی جان با که اخی سر خورند	بچین شکر را کجا باشد نظر بخت در ج
بشنوین کجاست تو عاقله که باشد مسند	
با دوش و خیر کن کاین بر زان بر عاقل	
سزد که از همه دلبران ستانی بی	چرا که بر سر خوبان عالمی چون بی
دو چشم شوخ تو بر نهمه حادث	بچسب لطف تو چسب و اسند داد در ج
با ض روی تو روشن چو عارض خورشید	لوا در لطف تو ز بکر ظلمت در ج
لب تو خضر و دمان تو آنچو اول است	قد تو سر و دیان تو سوی در کردن در ج
ازین مرض تحقیق کجا نشا بام	که از تو در دل من نیرسد مسک در ج
دندان شک تو داد آب خضر عاقل	لب چو قند تو در دانات مصر در ج

چراهی شکنی جان من بسکدلی	دل صیقل که هست اینبار کی جز با صبح
فنا و در حافظه هوای چون نوشی	
کینه بند خاک در تو بودی کماج	
اگر بیدارم تو خورشید شام صبح	صلاح ما همه است کماج در آن صبح
سواد لطف تو خیر جاعل الطفات	پای روی تو آن فانی الا صبح
ز دیده ام شده صد چشمه در کنار روان	که خود شام کند میان آن صبح
لب چو آبچات تو هست قوت تو	وجود خاکی ما را از دست تو است صبح
ز چنگ زلف کز تکیه ای صبح	نه ز کجا آنچه برود و نه خشنود صبح
پاکه خون دل خویش تنم بکل کردم	اگر بیدارم تو خورشید شام صبح
ندام و لعل لبش بود بصد نفس	نیافت کام دلم ز بصد هزار صبح
صلاح تو بود و تقوی ز ما مجوز ما	ز زنده عاشق محبت من کی صبح
پادشاهت که با ما دگر کشیم مدام	و سخن شرب شراب کند لاک الا صبح
دعا می جان تو در زبان حافظه باد	
مدام تا که بود کز دشمن ما صبح	
ببین ایصال محرم نجویه ما غم را	که ماه من و این است با صبح و صبح

عزیز در زمان صیقل را کاندم	مقابل شب قدرت در روز صبح
تراغ بر سر دنیا می دوی کی گشت	بآستی برای نور دیده گوی صبح
دلی تو فارغی از کار خویش و غیرم	که کس درت نکند چه چو کم گوی صبح
پار باد که در درش پنجره خواهد بود	هر آنکه جام صبوحش نهد جراح صبح
که ام طاعت ثابت آید از من است	که بانگ صبح ندانم ز فانی الا صبح
زنان شاه شجاع است در دورت سر	برجت نیل جلال کوش در صبح
میوی صبح حواظ شوی بر روز آرد	
که بگفت کل عیبت نشود صبح	
دل من در هوای دوی منسوخ	بود شمع همچون موی فرخ
بجز مندی لغزش و بکس مینماید	که بر خود دارند از روی منسوخ
بیا بکجاست هست آنکه دایم	بود همراز و همزانی فرخ
شود چون پسر لرزان سرو آزاد	اگر چند قدر بجوی منسوخ
بدو پانی شراب از خوبی	پادشاه کس جادوی فرخ
دو تا شد قاتم همچون کمانی	زخم پوت چون بر روی منسوخ
نیم رنگ تا ناری جمل کرد	شیم زلف غم بر روی فرخ

اگر میل دل کس بجای است / بودیل دل سوی منسوخ

غلام خاطر انجم که پیشه

چو حافظ جاگر نهد وی فرخ

بر آزاری برآید با دوزخی دزید
شاهدان در سوره بس نرسد کرد
نخ جو دست آردی خودی با بد کرد
غالب خواهد گوید از دهنم کاری کرد
بایی و صد هزاران خند کل آید سیخ
دانی که چاک شد در عالم زندگی با
آن لطیف کربس نویسم که کعب
عدل سلطان که بر سر حال مظلوم

در جی بخوام بطرب نیکو بسید
ببند این سرساری تا یکی بپوشید
باده کل از بهای خرقه چایه خرید
من میس کردم دعا و هیچ امین بسید
گر گری کویا در گوشه بونی نشین
جانم در سینه می تیر چایه درید
دانشگاه کز سر زلف تو بدیم که بد
کوش کیر از آنرا سبب طمع بید برید

بر عاشق کس نه ایم بر دل حافظ که زد

ایستد روانم که از سر ترش خون بکشد

اگر این بر قدسی زدم باز آید
دورم بید به آن ملک چو بدان که

عمر بگذشتید به پیرانه سرم باز آید
برق دولت که چشم از نظرم باز آید

گزارندم با گرگ می تخم

جو هر جاں بچ کار و کرم باز آید

انگه باج سر سوز خاک کف پیش بود

از خدا بطلبیم تا بسرم باز آید

گوس نو دومی از بهایم دست بزم

گر بنیم که نه نو سرم باز آید

خواهم اندر عشقش فرج بیاورد

شخصم از باز تیب بد خرم باز آید

مانش غفلت حکمت دیگر خواب صبح

در نه کر بشود آه سحر م باز آید

آرزو ندر رخ شاه چو ما هم حافظ

همی تبه است زدم باز آید

از دید و خون دل همه بر روی مراد

بر روی طاز دیده ندانم چو مراد

با در دول سینه هوای نهشیم

بر باد اگر در دگر ما زان هوارد

بر خاک راه بارها دیم روی خوش

ببر روی دوست کراں استنار د

سینی است بید به در بر که کند

کز خود و دشمن زنگ بودیم خار د

دارا باب دیده شب در در بر است

زین بگذر که بر سر کوش چو مراد

خوش خنده روی کند از زنگ عیان

کر ماه چو بر روی در دست رود

حافظ کبوی بیکه تو ایم بصیرت دل

چون صوفیان صومعه در زلفها رود

زود کاشش و آخر بخت برود	از سر کوی تو هر کوی است برود
که بجائی زود در فضیلت برود	ساکت از نور هدایت طلبد راه بود
حیف اوقات که بگریخت برود	کردی آخر سسرازمی و مشوق تکبر
که غریب از بر دره بدلات برود	ایدیل دل کم گشته خدا را مدوی
کس ندانست که آخر چه حالت برود	کلم سستوی دینی به بر فغانه است
تجمل نشیند به جلال برود	کاروانی که بود در رهش لطفضا
حافظ از چشمه حکمت کجاست در جامی بوکه از لوح دلت نفس جهان برود	
سلطانی جم جم دارد	کنس که بدست جام دارد
دیکه جو که جام دارد	آبی که خضر جات ازو باشد
کاین رشته از نظام دارد	سر رشته جم بجام گذار
در در کسی که کالم دارد	پرول ز لب تو ساقی است
تا بار سر کد ام دارد	مادمی در اهداں و تقوی
علت نمک تمام دارد	ربینه ریش در دندان
از چشم خوشش تو وام دارد	ز کس همه شپوهای سی
ذکر فرج ذرلف تو دم را	ذکر بابت که صبح تو ام دارد
در چاه و قن چو حافظ بچکان	
حسن تو دو صد غلام داد	
اگر از سنبل او غایب تابی دارد	باز با دلش گمان از غنای دارد
از سر کشته خود میکند زده چون باد	چه توان کرد که عمر است شتابی دارد
ماه خورشید مابین زین پرده لطف	بشامت که در پیش سخا بی دارد
بچو آن اگر این است که دارد بپا	روشتت بیکه خضر بهره سرائی دارد
ختم من کرد بهر گوشه روک سیل سیر	ناسی سرد تر از نازد با بی دارد
عسره شوخ تو خاتم بخیا بریزد	فرضش باد که خوشی صوابی دارد
چشم محمور تو در دزد دم قصد جگر	زک مست است کرمی بی دارد
جان چهار مرتبت ز نوروی نوال	بچو شس آن خسته که از دست خجانی دارد
اکی کند سوی دل خسته حافظ نظری چشم مست که بهر گوشه خرابی دارد	
اگر نه با دغم دل زبا و ما میرد	نهیب عاود نهیب ما و ما زجا میرد
و که عقل متبی فرو کشد لنگر	چگونه کشتی ازین در طه جا میرد

زود کاشش و آخر بخت برود	از سر کوی تو هر کوی است برود
که بجائی زود در فضیلت برود	ساکت از نور هدایت طلبد راه بود
حیف اوقات که بگریخت برود	کردی آخر سسرازمی و مشوق تکبر
که غریب از بر دره بدلات برود	ایدیل دل کم گشته خدا را مدوی
کس ندانست که آخر چه حالت برود	کلم سستوی دینی به بر فغانه است
تجمل نشیند به جلال برود	کاروانی که بود در رهش لطفضا
حافظ از چشمه حکمت کجاست در جامی بوکه از لوح دلت نفس جهان برود	
سلطانی جم جم دارد	کنس که بدست جام دارد
دیکه جو که جام دارد	آبی که خضر جات ازو باشد
کاین رشته از نظام دارد	سر رشته جم بجام گذار
در در کسی که کالم دارد	پرول ز لب تو ساقی است
تا بار سر کد ام دارد	مادمی در اهداں و تقوی
علت نمک تمام دارد	ربینه ریش در دندان
از چشم خوشش تو وام دارد	ز کس همه شپوهای سی

طیب عشق نم باده خور که این بچون	فرغت آرد و اندیشه بیاورد
دل ضعیف از این یکد بطرف پس	که جان ز ترک بدلداری صبا برد
گذارد بر ظلمات خضر را هی جو	با دکاشش محرومی آب بیاورد
فغان که با همه کس غایب باشد خاک	کسی نبود که دستی ازین دعا برد
سبوح طاقت و کس حال او پاکت	
مگر نسیم با می خدا بر آید	
اگر ز دم ترش فتنه بر آید	در از طلب بنیم کینه بر خیزد
و اگر بر بگذری یک دم از وفاداری	چو کرد در پیش چشم چو باد بگریزد
چو گویش که چرا بکس پنهانی	چنان کند که سرنگم سخن پندارد
و اگر کم طلب بنیم بود صد فوک	زخته و خش صد شکر فرد بر آرد
من آفریب که در کس تو می نم	بس آبروی که خاک ره بر آید
فر از دیش پابان عشق دام با	کجاست شیر دلی که با بر آید
و عمر خواهد و صبوری که چرخ شعله باز	هزار بازی ازین طره بر آید
بر آستانه نسیم سربزه حافظ	
که کر سبزه کئی روز کار سبزه	

انگست که ز روی کرم با من وفاداری	بر جای بکار می چوس یک دم کجای
اول با یک چنگ فی رود بدل بنام می	و انگه پاک چانه می نامش وفاداری
دگر که جان فرموده دارد کام دل خود دارد	نوسید شواں بود از دلش که دل داری
کشم که بخود نام طره نام بود ام	کفاش فرموده نام با تو طره می
پیش پوشش شد خورشید تپنده است	بیش رفی که تا زنگ میاری کند
چون من که ای بی نشان شکل بود چنان	سلطان کجا عین نهان بازند باری
ز آن طره برج و خم سمن است که نم نم	از بند در پنجهش پیغم گیس که جاری کند
شد شکر غم سپید دنجت بخوام	تا قدرین عهد ایضا شد که غم جاری
با چشم بر بزمک و حافظ کل منک او	
کام طره شمشیر تک و سپاه کار کئی	
ای بسته تو خنده زده بر صد	مشا قم از برای خدایت شکر بخند
جاننی که بار ما بشک خنده دم	ای بسته کیتی تو خنده را بخند
خواهی که بر خیز دست از دیده رود	دل در فای صحبت رود کس جنب
که طره سمانی که طغه برنی	بیشیم منت مرد خود پسند
طوبی ز قامت تو نیار که دم	ز نضیه بگذرم که سخن شود بلند

از آنکه دل سخت گرفتار کند	ز لنگی حال من گاه کی شود
تا جان خود بر آتش برودش کند	باز از شوق گرم شد آتش رخ گنج
حافظ تو زک غمزه خواب بسکنی	
دانی کجا بست صبی تو خوارزم بختی	
بمرده جان جبار با دوا هم بود	اگر ز کوی تو بوی من رساند باد
خجاری از من خاک کی بدست مراد	اگر چه کرد بر بختی نهستی من
در جهان در شادی بروی من	تو تا بروی من ای نور دیده درستی
بواسی زلف تو ام عمر میدهر باد	خجالی بروی تو ام دیده بسکند چون
زیاد بسکنی از من نه سیروی زیاد	نه در بر ابر چشمی نه غایب ز نظر منی
ز دوست دست ندم هر چه باد	بجای طنزه اگر شع میزند دشمن
ز دست عشق تو کجا نیسیر جود ترا	
که جان بخت شیرین کجا بر دوزخ باد	
عقلی بصباح که بخانه زاریت کرد	باب روشن می عارفی همارت کرد
بمال بروی ساقی من شارت کرد	بمیں که ساغر زریں خود نهان کرد
باب دیده و خون حکر همارت کرد	خوشا ناز و نیا کسی که از سر در داد

ببای با ده چو من صبت جو هر گل	چاکه سود کسی که دکا بر تجارت کرد
پس بکده دو وضع قرب جلا هم من	اگر چه چشم باز از اخبارت کرد
فکاک نظیر رخ بار با هزاران چشم	نمید چون در رویش اگر بصارت کرد
امام شد که بودش سر نماز دراز	بجوں دهر ز خرقه راه نصارت کرد
دل ز خلعه زلفش بجان خرید آسوب	چه سود دیدند نام که این تجارت کرد
نش من هر محبت بجان عاشق چو بی	اگر چه خانه دل محنت تو قنارت کرد
مقام حسنی ما گوشه خرابات است	خداش خیر دانا که این عمارت کرد
اگر امام جماعت طلب کند مرود	
خبر د امید که حافظ بی همارت کرد	
ببر جام حم آنکه نظر توانی کرد	که خاک مسیکه کحل بصرت توانی کرد
که اینی در خانه طرفه کسیر است	که این عمل بکنی خاک زرتوانی کرد
بباش سبی مطرب که ز بر جگر کرد	بمیں ترانه غم از دل بر توانی کرد
بفرم مرعاه عشق پیش نه قدمی	که سود نام کنی از این سفر توانی کرد
چاکه چاره ذوق حضور و نظم بود	بفصیح شمس اهل نظر توانی کرد
کحل مراد تو آنکه شاکب است	که خد متش چونیم سحر توانی کرد

کوک سزای طبیعت نیروی پروان	بجا بکوی حقیقت گذر توانی کرد
جمال یار ندارد نقاب پرده ولی	غبار زبانشان نظیر توانی کرد
دلی تو تائب بشوق جام میجویی	طسح مدار که کار در توانی کرد

گر این بصیحت شایسته بشوی حافظ
بش به راه طریقت گذر توانی کرد

پاک ترک فلک خوار رود غبار کرد	جمال عید بد در دست شایسته کرد
ثواب روزه و حج قبول کنی بر	که خاک بیکه عشق زاریت کرد
نازدهم آن ابروان محرابی	کسی کند که بخون بگریخت کرد
فغان که ترکش جاش شیخ شهزاده	نظر بدر کش از رخسارت کرد

حدیث عشق حافظ شنو زاره حفظ
اگر چه صفت بسیار در جارت کرد

بسی خوش بگر خوردگی حاصل کرد	با دغیرت بعد شش خار پستاندل کرد
طوطی را پنجاه سگری دنجوش بود	تا کش سبیل قاشقش این مایل کرد
قره همین من آن بیوه دل با دوش باد	که خود آسایش بد کارم پیش کرد
ساربان با من مشت و خدا را مددی	که امید کرم همه این محسب کرد

روی عاقلی دم چشم مرا خوار مدار	پس خنجر سبزه طرغما زین کجای کرد
آه و فربا که از چشم خود رسد و مهر	در لحد ماه کجای بروی من منزل کرد

نزدی شاه رخ و فوت شد کجای حافظ
حسب کنم بازی ایام مرا غافل کرد

بخت از دستان یار نشاتم نمید	دولت خیر ز از نهانم نمید
از بهر بوسه لبش جان میدم	ایتم نمی ستاند و اتم نمید
مردم ز شکار درین پرده راهش	یا هست پرده دار نشاتم نمید
سگر چه سبزه دست دهد قوتی	بد عهدی زمانه امانم نمید
ز نفس کشیده باد صبا صبح خندان	کاش بجا مجال با دوراتم نمید
چند آنکه بر کنار چو پر کار میروم	دوران چو لفظه رو پیمانم نمید
جان میدم برای کبی بوسه لبش	جان میروم در دهن و از نام نمید

کشم روم بخواب بتم جمال با
حافظ ز راه و ناله امانم نمید

بود آیا که در سیکه با بکشت بند	کره از کار فرو بسته با بکشت بند
اگر از بهر دل از خود پس بشند	دل قوی دار که از بهر حد بکشت بند

در بنامه میسند خدا با سپند	که در خانه مذکور در یا بخشاید
کیسوی چنگ برید بر کرمی باب	تا همه بچکان لاف زنی بخشاید
بصفا دل زنده بسبوحی زکات	بس در بنامه معراج دعا بخشاید
تا به شربت دهر زرنوبید	تا صریحان همه خون زهر بخشاید

حافظ این غزل پند سنی فردا
که جو را ز در زرش بخشاید

بعد ازین دست من و دامن آینه و لب	که بی لای چمان ازین دینم برکت
حاجت مطرب روی میب فریب بخشاید	که برقص آوردم پیش روی چو
ایچ روی نشود آینه چهره بخت	کوکاں روی که ماند بران ستم
گفتم هر ارغش هر چه بود کو چش	صبر ازین پیش زدم حکیم ناک چندی
کشکول ابوی شکیں مرا ای صباد	شرم از آن چشم سیه دار و قدس بند
من ضحاک که ازین در توانم بر جاست	از کجی بوسه زخم بر لب آن قصر بند
خبر بگفت تو نذر دل عاشق سبلی	آه ازین دل که لصد نیکو کرد بند

باز نماند دل از آن کیسوی شکیں حافظ
ز آنکه دیوانه همان به که بود اندر بند

تبی دارم که کرد گل سبیل با سپان	بهار عارضش خطی بکس از عوان
غبار خط پرشانند خورشید رخسار	حیات جاودانش ده که حرم جاودان
چو عاقبت مبدم کفتم که بر دم کو هر خسرو	نه اشتم که این دریا چه بویج سپکران
چو در دینت بنجد کل مشو در داس ای	که بر کل عتادی نیست که حرج این دارد
خدا را داد این سبیل از دای خود مجلس	که می باید کراں خورد دست بوس کراں
چو دم طره افش نذر کرد خاطر عاشق	به غماض با کوبید که را زین نهان
ز خوف بجزم این کن اگر بیدان دای	که از چشم به اندیشاں خدایت دران
چه فدا دهنت دلین که هر سلطان سخی	درین درگاه می نمم که سر برستان
بغیر از آن چه بنده خدا را زود سیم کن	که قهر است تا خیر طلب زبان
ز سر دغد و بچویت کن محمد چشم بر	ببین سر چشمه شش نشان که خوش آید
خجسته جان نباید برد که هر سو که می ختم	کین از گوشه کرده است و تیر از کلان
پشیمان هر چه خاک حال امل شوکت بین	که از چشمه دخیخه فرادان دران

چه عذر بگفت خود گویم که آن عیار شهر شویب
بلی کت حافظ را در شکر در دمان دارد

بچمن خلق و دفا کس ما را رند
ترا در منحن انکار کار ما رند

گرچه حسن فریاد بگوید آمده ام	کسی بحسن و عاقبت پارسد
بخی صحبت درین که هیچ محرم ناز	پاکچیت حق گذار ما نرسد
هزار نقد بیازار کایات آید	یکی بسکه صاحب چای نرسد
درین فاقه عمر کا بختن میسند	که کردش بیوی دیار ما نرسد
هر نفس آید ز کاک صنع و بخی	به پذیرش نفس دگر ما نرسد
دلایط خودان مرغ دین با	که بد بجا نظر اید وار ما نرسد
چنان بی که اگر خاک روی کسی	خوار خاطر می آید که گذار ما نرسد

بوحث حافظ در تم که شرح قصه داد
بمع پادشاه کا کار ما نرسد

پاک درایت تصور پادشاه رسد	نوید فحش بیارت بهر زده رسد
جمال بخت زردی نظر نقاب ادا	کمال عدل نغریا داد خواهد رسد
سهر دور خوش اکنون نیک که آید	قوافل دل دانش که مردد آید رسد
ز قاعطان طریق آن نرسد سودا	جهان کلام دل اکنون صد که شاه رسد
غریب بر غم برادران غنی بود	ز فقر چاه بر آید بارح ماه رسد
کجاست صوفی جان مثل محمدش	بگو بود که هندی دین رسد

صیبا بگو که چهار سرم در غم نشین	ز آتش دل نوران و دود آید رسد
ز توفیق روی تو سنا بدین بر فرقی	اهل سید که آتش بر یک کا رسد

مرد بخواب که حافظ یار کا قبل
ز درد نیش در دهن صبحگاه رسد

بغده دوش بکل کشت خوش نشانی	که تاب من بچنان طره فغانی داد
دل که مخزن سهر ابر بود دست فضا	درش میت بچیدش بیستانی داد
سائنه دار بیک است آدم که	بر سیاهی لطف تو دم نشانی داد
بر دماغ خود کس ای صحبت کوی	شراب شاه در شرین گزانی داد
میش در دست و دلس شاه با دو چاه	که دست دادش باری توانی داد
گذشت برین سگیں در باغ کشت	درین عاشر سگیں من صچانی داد

خزینہ دل حافظ ز گوهر سهرار
پس عشق تو سر مایه جانی داد

پرانه سرم عشق جوانی بس فراد	دراز که در دل به چشم بدر رسد
از راه نظر مرغ دل کشت هو کبر	ای دیده کند کس که بدم که شاه رسد
درد که از آن آهوی کش سبه چشم	چون فدیسی خون دل در جگر رسد

باز غم او عرض بهر کس که نمود	عاجز شد و این فرود نامم بود
از نیکو خاک سر کوی شما بود	هر نافه که در دست نیکم خفا بود
ز کاش تو تاخ جفا کبر آورد	بس گشته دل ننده که ریگد کفا بود
این باد که پرورد که خفا خراست	از بوی پیش جنس خفا خفا بود
بس سحر که دریم درین ملک است	با درد کاش هر که در آرد خفا بود
که جان به دست ریه من کرد	چونیت صلی کند به کفر خفا بود

حافظ که سر لفظ نباشد گشتش بود
بس طرزه حرفی است گشتش گشود

برید با مسبا دوشم گهی آورد	که در محبت دغم رو بگوئی آورد
بمطر بان صبحی دیم جاپاک	بیرین نوید که با دگر گهی آورد
نیم زلف تو شد خضر را هم اندر خشت	زهی ریشش که بجم بهر گهی آورد
چاپاک طوطی بهشت را در سوال	در جهان ز برای دل ره گهی آورد
بجز خاطر ما گوش کاین کلاه نهد	بس گشت که بر خورشید آورد
چو نه لعل که رسد از دم بگر که ماه	چو باد عارض آغاه خرم گهی آورد
رساند است منصور در کلاه صفا	چو تاجی بجای شمشیر آورد

کوی یکدیگر ببارب سحر سحر مملو بود	که جوشش تا به ساقی و شمع بسملو بود
حدیث عشق که از حرف صورت گشت	بیان دلف و نلی در خورشید و لوله بود
باشمی که در آن صحنه خون سیر	درای درسه و قبل قول مسله بود
دل ز کز نمه ساقی بشکر بود دل	ز نمانده سحر شش اندکی کله بود
قیاس کردم آن خیم جادو است	بزار ساحر جوی سحرش در کله بود
بگشتم عینم بونه حواست کس	بمخند گفت کسب این نمه ناید بود
قیاس کردم آن ترک خیم شهر است	رخش دشت کائنات هزار در کله بود
ز احترام نظر سعد در ره است که دوش	سیان رخ با برین معانی بود
دشمنی که در میان دره خط داشت	قنان که رفت مرآت کله بود

بوی خوش تو بهر که زبا و جبیند	از بار آشناسخی بشنند
آتش سوزان بود دل حق کند آتش	گر عکس از خود سخن ناسنند
ایش جس خیم بجال که افشک	کاین گوش بس حکایت شنند
خوش شگنم یا ده شگین شام	کز دلی بوس صومعه بوی بد شنند

سر خدا که عارف ساکب بچکفت	در جبر تو که با دوزخ دوش از کجاست
بابا و منیر خرقه نه امر دزمی کنیم	صد بار پیر سبک که این جبر است
نشیند هر چه گشتم که گشت عیب	سلطان شنید نام که حدیث گشت
هر شام با جرای من اول شاکفت	هر کج گشت کوی من و او شنید
یارب کجاست محرم زری که کز یار	دل شرح آن دهد که چه دید و شنید
ماهی با یک چنگ ز نور و نور	بس دریند که گنید چرخ من شنید
محرم اگر شدم ز سر کوی بشدم	ایکش زمانه که بوی و فانی شنید
ساقی پاک عشق بیسینه بند	انگس که گشت قصه هم ز شنید
بند حکیم من هر بت و محض خبر	فرخند بحث ای که بیع رضایت

حافظه خفته تو در حاکم است پس
در بند آن ساش که نشنید شنید

بر سر آنم که کز دست بر آید	دست بجاری زتم که خفته بر آید
سنگ درال میشد حاجی صحبت بخار	دیو چو پردل رود فرشته در آید
صحبت حکام ظلمت شب پیدا	نور ز خورشید خواه بود که بر آید
بر در ارباب پمردت دنیا	خندیشی که خواهی که بر آید

ترک که انی کن که کج پابی	از نظر هر دی که در کز آید
بگذرد این روزگار تخر از زهر	بارد که روزگار جوش شکر آید
صالح و صالح سماع خویش نمود	تا که قسبول آید که در نظر آید
میل عاشق تو عمر خواه که خیز	بایع شود بجز و سرخ گل بر آید
سبزه نظر هر دو در دستان قید	بر اثر سبزه زوت نظر آید

حفظ حافظه این سر آید
هر که میخانه وقت بخر آید

بر سر با در جانان ما دی شود	بشنوید ای کسان کوی زندان شود
دختر ز خند زدی شد که زنا کم شد	رفت با کبر و خودمان دان حاضر شود
خانه دار در نفس و تاج در دراجا	حاصل و دانش سبزه دانه این از نوی شود
هر که زان تخم دهد طوا بهما جانش دم	در بود پوشیده و پنهان بود رخ در آید

دختر شب که در تخم دیر بکلک است
کر پایدش بسوی خانه حافظ بر آید

پس آفتاب من این غمخواری بود	همه روزی تو با ما ششهره فاق بود
یا به اول صحبت تنها که با لغت نام	صحت سر عشق و فکر حلقه عشق بود

حسن مهری بوس کرد دل پرده بود	عین بار بطنش طبع و خوبی صفای بود
از دم صبح انزل تا آخر شام ابد	دوستی و مهر بر یک عهد یک خلیف بود
سایه شوق اگر هفت در عاشق پیشه	بابا و محتاج بودیم او با شوق بود
پیش ازین کار بخت سزایان مجاز	منظر چشم مرا ابروی جانان طاق بود
رشته چشم اگر بگفت مندرم بیابا	دستم اندر ساعد ساقی سیمین ساق بود
در شب قدر سوسوی خورده هم	سرخش آمد با عیوبی بر کن طاق بود
بر در شاهی که آنی کشته در کار کرد	گفت بر هر خواه که بیشتر خد از آن بود
شرف حافظ در زمان اوم اندر باغ خسته	
و شعر سیرین گل را زینت اوراق بود	
تا زین خانه دمی نام پستش خواهد بود	سر شاخک ره پر سخنان خواهد بود
عقله پر سخنانم زان دل در گوش است	ما همانیم که بودیم در همان خواهد بود
بر سر زینت ما چون کدو می میخیزد	که زین بار که زنده انجان خواهد بود
بر زینتی که گشت کفت پی تو بود	سالمها سجد صاحب نظران خواهد بود
بر و این راه خودی که ز چشم من رفت	رازیان پرده نهانست نهان خواهد بود
زنگ عاشق گش می بست جان	باگر خون دل از دیده در دل خواهد بود

عیب سنان کس ای خواهد که زین کبریا	کس نهانت که جلالتی ساقی بود
چشم اندم که ز شوق تو نهند سر بخت	تا دم صبح قیامت کز آن خواهد بود
بخت حافظ که ز اینگونه مدد خواهد کرد	
رأف مسمومه بدست و کز آن خواهد بود	
آرم که کشت در غم ما پرده در شود	دین را در سر مهر عالم غم شود
گویند سنگ میل شود در تمام صبر	آری شود و یک بخون بگر شود
خواهم شدن بیکه که بریان دود خواهد	که دست غم خلاص من آنجا کز شود
این سر کشتی که در قدر سرد بزند است	کی با تو دست کوتاه ما در که شود
این قصه صفت که تو شمس با منظر	سر بار استمانه بر شاخک در شود
اند هر که ره تیر دعا کرد نام در دل	باشد کز آن بماند یکی کار کز شود
اگر تیب می مهر فدا گشت روی کن	آری هم لطف شما خاک ز شود
ایچان حدیث با در ده از عرض کن	یکس جهان کس که صبا را خبر شود
روزی اگر غمی رسدت کندل بساز	ره بشکر کس با که از به بر شود
ابدل صبر بازش و مجوز غم که عاقبت	ابن شام صبح کرد و این شب سحر شود
در کنای جبرتم از نوحت جنت	یارب با واکه که دست بر شود

بس که خیر حس باید که تا کسی
جانا چو نادمه سرکش بدست

مقبول طبع مردم صاحب نظر بود
دم درکش از نه با بس بار خیر بود

حافظ سرانگه بدار پای بوس
کرفاک ایسای شمانی سپر شود

قت با نلسپان نازند باد
سکانت همه قاق در کانت

رجود نازکت آرزو که تریا
سبح عارضه کف تو در زنده باد

دین محس چو در آمد خرائقی
دشمن بسره سی قامت تریا

در آن سابط که حس تو طولد آغاز
جمال غنچه بهین دیدن پند باد

هر آنکه روی چو ما است بچشم پند
بر آتش تو بجز چشم او پند باد

جمال صورت منی زین است
که عا هرت از دم دجلت تریا

شفا ز کوه شکر قن حافظ جوی
که حاجت بصلاح کتاب و دفتر باد

ترک من چو بیهوشی که کل بشکند
درد خدایان سرکشش که من چمن

لاله را دل خن شود در زین بشکند
سوز در آرزو در اندازد دل کل بشکند

تا خیال بر روی جان خشم دور شد
اندین ره سینه با بند که صد بشکند

خون نیم صبحکای برده کل برود
خار غم اندر دل مجروح می بشکند

حافظ این سر وحدت ناز دست خود ملد
ما خیال همه تقوی را تو کل بشکند

جان چنان دوق جان ندارد
هر کس که این ندارد حاکم این ندارد

با همکس نشانی زان و سنان بیم
بایس خبر منام با دانش ندارد

هر شبی درین صد لوح پیش است
درد که این سما شرح در جان ندارد

سرتراش قاحت شون ز دست دای
ای ساریان فر کشش کاین ره کران ندارد

ذوق چنان ندارد پدید ز کانی
پدید دست ز کانی ذوق چنان ندارد

چک خمد قامت بخودت بخت
بشکو که پند پیران صحبت زیان ندارد

گر خود در قیبت شمع است احوال او پند
کاین شرح سر بریده بند ز بان ندارد

احوال کنج فاروق کا یام داد بر باد
در گوش کل فر ز خوان آرزو زمان ندارد

آرزو که خواندی سنا دار بگریختن
صنعت کربیت اطبع روان ندارد

امیل طریق زندگی از محبت با موز
منت در حق او کس این مکان ندارد

کس در جهان ندارد یک بند همچو حافظ
زیرا که حوس نشانی کس در جهان ندارد

جهاں برابر روی عید از جمال در کینه	هال عیب برابر روی بار بار دید
شکسته گشت چو پست هال قامت	کمان بر روی بارم که بازو که شکسته
پیش روی دوش در هم دفع کس	که خواند خط تو بر روی ان کجا دسد
کو نیم گشت صبح در چمن بگذشت	که گل بوی خوشت همچو صبح جا بود
ساکه بانو که بوم غم حالت دل	هر که است در نام مجال گفت شنیده
نوب چنگ در باب گل زنده که بود	کل وجود من آهسته کتاب زنده
بهای صیقل تو که جهاں بود خردم	که جنس خوب بصر بهره دید خردم
میر تاب سرنگم که پستو دور او	چو باد میشد در خاک راه غمی غنطیده
چو ماه روی تو در زلف میدیدم	شم روی تو در شس چو روز میگردیدم
لب لب در جهاں در لب لب کام	بسر رسید بعد و طلب بسر رسید
ز انصاف زبانه طبع مد از ای صریح	چو صبح بر رخ عالم این صفت خندید
دل ز زلف تو زبیده بود غم	که پیش روی تو ز خود چو مار می چید
ز شوق من تو حافظ نوشت حرفی چند	
بخوان نقش و در گوشش چو مردا بد	
مجالت قباب بر نظر باد	ز خوبی روی خوبت خویش باد

های اوج شای شهرت	دل شایان عالم ز بر باد
دلی کویسته زلفت نباشد	همیشه غرق در خون سبک باد
تا چون غم زبات مادک گشاید	دل مجروح من پیش سپر باد
چو لعل شکر نبت بر رخبت	مذاق با من ز در پر شکر باد
مرا از دست هر دم تازه عشقی	ترا هر ساعتی حسن ذکر باد
یکجا شتاق روی تست حافظ	
ترا بر حال شتاقان نظر باد	
چو رویت هر دم تابان باشد	چو قدرت سر در دستان نباشد
چو لعل لولوت در دل افروز	در اندر باد لعل از کان نباشد
سیا خط بنرت من نشین	عجب از همه حسیران نباشد
چو نقد لپته دش خند و کمالم	چرا باد ام من کربان نباشد
سواد کفر زلف او که دل را	بردی تو از این ایمان نباشد
بنوبت نباشد هیچ تن را	نه تن باقیه که گشت جان نباشد
اگر چه است شیرین شکر حافظ	
چو لعل خمر در خواب نباشد	

چو شب می از شرق سپید بر آید	بر باغ عارض ساقی هزار لاله بر آید
نیم در سر کلش کند کلاه سنبلی	چو در میان سپس بوی آن کلاه بر آید
حکایت شب بهران آن حکایتها	که شمه زبانش بصد رساله بر آید
زگر در خال کون فلک مطلع	که به حالت صد غصه یک ناله بر آید
کرت چو نوح نبی صبر است در غم	با کبر دو گام هزار گام بر آید
بسی خود دستوان برد که هر قصه	خیال باشد کاین کار چو اله بر آید
نیم میل نو که بگذرد تیرت صاف	
ز خاک کلاهش صد هزار ناله بر آید	
چو باد غم سر کوی بار خواهم کرد	نفس بوی خوشش بنگار خواهم کرد
بر برودی که می اندوخته ز دانش و دین	تا ز خاک ره آن کار خواهم کرد
بهرزه بی و عشق سر بکنند	بطا تم پس زین رنگ خواهم کرد
صبا کجاست که این صاف کوه چو گل	فدا می بخت کبوی بار خواهم کرد
با چشم تو خود را خراب خواهم ساخت	بنای عهد قدیم استوار خواهم کرد
تفاح صدق خجسته صفای دل صاف	
طریق رندی دشمن استیاریا خواهم کرد	

بوی این

چو سنی است ندم که بر دجا آورد	که بود ساقی داین باده از کجا آورد
دلا چو غنچه شایب نگار بسته کن	که با صبح نیم کره کجا آورد
رسیدن گل و نسیم بچند زخونی	بقشه شادوش آمدن صفا آورد
علاج صفت دل با کر شمه ساقی	برادر سر که طلبیب آمد و دور آورد
صبا بخوش خبری به بد بسمان است	که مرده طرب انگش سیاه آورد
چو راه بیزند این طرب تمام شناس	که در میان غزل قول آشنا آورد
توتیر باده بچنگ زوداه صحر اکبر	که مرغ نغمه سراساز خوش نوا آورد
هر چه بر سنانم من مرغ ای شیخ	هر که دهنه نو کردی دایجا آورد
بیشک چینی آن ترک لشکری نام	که حمله بر من سپین یک قبا آورد
فلک غلامی صاف کون بطوع کنه	
که انجا در دولت شما آورد	
چو دست بر سر نقش زخم تاب بود	در آشتی ظلم بر رخ تاب بود
چو ماه نوره بچارگان نظاره	زند بگوشه ابرو در تاب بود
طریق عشق بر آئوب دهنه آید	پوشه آنکه درین آه باشتاب بود
کد آن در جهان بسطت سمر بود	کسی ز سایه این در شب تاب بود

حباب را چو شد باد نخواست آمد	سکاه وارش اندر سر سراب بود
شب شراب خردیم که بیداری	دگر روز خوابت کنم خواب بود
مرا تو عهدشکل خوانده و می رسم	که با تو در قامت این خطاب بود
ولا چه پر شدی حسن نازکی صورتش	که این عاقل در عالم شب است
سواد نامه بر روی منب چو منی	پای کم نشود در صد خطاب بود

تو خود حباب خودی تا قفا اینی بر خیز
 خوش کسی که درین آیه عجب بود

حسب عالی تو ستم رسد با می چند	محرمی کو که فریم تو بیجا می چند
با بد آن خصم عالی تو بهم رسیده	هم که لطف نمانش نهنگ می چند
چون می از خم سیرت کل کند عاقل	روضت جیش بخند از روز حاجی چند
فد ایچده با کل نه علاج است	بوسه چند بر آینه بد شناسی چند
ای کدیای خرابات خلد با رسا	چشم تمام در آینه ز نهای چند
زاهد آنکو چه رنجان سلامت کند	تا خربت کند محبت بنا می چند
عیب می بگفتی سرش ز کوه	تقی عکست کن از بهر دل حاجی چند
بر جانده چه خوش گفت بر روی کوش	که کو حال دل سرخه با می چند

حافظ آداب سخن هر فرد تو بر حش
 کا مکار نظری کسی سوی کامی چند

حسن تو همه در فردن باد	رویت همه ساله لاله کون باد
اندر سر من هوای عشق است	هر روز که هست در فردن باد
فد همه دلبران عالم	در خدمت قامت کون باد
هر سر که در چمن بر آید	سپش الف قامت چو نون باد
چشمی که همیشه تو باشد	از کوه هر اشک غرق خون باد
هر جا که دلی هست در غم تو	پس بر در قرار دلی سکون باد
چشم تو ز همیشه در لبانی	در کردن سحر در فزون باد
هر کس که بجز تو نماند	از عطفه فصل تو بردن باد

عسل تو که هست جان حافظ
 در دراز لب بر خیس دهن باد

خسره اکوی خاک در خم چو کای تو باد	ساحت کون بگلان عرصه بیدل تو باد
هم آفاق گرفت و همه پله رفت	صبت خلق تو که پسته بچیان تو باد
زلف خزان غفر شفته بر چمن است	دیده فتح ابه عاشق جولان تو باد

یکی نیشی عطار صفت زکات است	عقل کل جاگر طغر اکش دیوان نو باد
طره بود بلونی مست و بجوی نوشد	خبرت خلد برین راحت ایوان تو باد
نیز به حیوانات ز نباتات چو باد	هر چه در عالم امر است بفرمان تو باد
حافظه با خاص شاخاں نوشد	
لطف عام ز شفا بخش ز شاخاں تو باد	
خوش است غلوت کربار بار باری	نفس بوزم در اشع انجمن باشد
مس آن کین سیمان سبج نمانم	که کاه کاه در دست امرس باشد
روداد از خدا با که در جرم صال	حب محرم بهر زمان سخن باشد
های که کلک باید شرف برکز	در آن دیار که طوطی کم از آن باشد
پس بوق چه حاجت که حال دل	توان شناخت ز نوزدی که در سخن باشد
هر چه کوی تو از سر غیر دور دار	غریب را دل آواره در وطن باشد
بسان کوسن کرده بان شود حافظ	
چو غنچه پیش تو اش مهر در دانه باشد	
خوش آمد گل زمان خوشتر باشد	که در دستش بجز ما غنچه باشد
ز ناله خوشدلی دیاب دریا	که در ایم در صدف کو هر باشد

قیمت دان می خورد در خستیاں	که کل تا آتش دیگر نباشد
عجب رامت با عشق کاجا	کسی سر بر کند کشت سر نباشد
پشوی ادراقی اگر بهر سانی	که علم عشق در دفتر نباشد
زمن فوشتن دل در بهی بند	که حشش حسنه ز روز نباشد
پای شیخ در سخا نه ما	شرابی خور که در کوثر نباشد
شراب پنجاهم بخش سانی	که با او بسج در دست نباشد
ایا پر نیل کرده جام زین	بخشای بر کسی کشت زر نباشد
مس زجان بنده سلطان اویم	اگر چه با دشمن از چاکر نباشد
بیاج عالم آرایش که خورشید	چس ز بنده افسر نباشد
بنام ایزدت بیس شمس است	که در سجانه آرز نباشد
کسی کبر در خطا بر نظم حافظ	
که انجمن لطف در کوثر نباشد	
خستکار از طلب باشد در وقت	کز تو پیدا کنی شرط او دست نبود
ما جفا از تو نه بدیم و تو هم نمیدی	آنچه در مذمت ارباب طریقت نبود
تا با فسون کند جادوی چشم تو بدم	در در عوض شیخ محبت نبود

چون حسن نیک ز سر زشته خودم	آن ساد که مد کوری صفت بود
هر که آینه صافی شد از رنگ بود	دیده اش قابل خیار حکمت بود
خیره آن دیده که آتش نبرد کبر عشق	تیره آندل که در نور نمودت بود
چون طهارت بود که در بجای است	نمود خیر در آنگاه که عصمت بود
دست از مرغ با یون طلب رساید	زانکه با فراغ در غن شهبه دولت بود
که مدد خودم از پر مغال حساب کن	سخن ما گفت که در دود ممت بود

حافظ علم داد و در آن که در محبت است
هر که منت ادب لایحیت بود

دلبر پرست و دلش کمان اختر کرد	با در صفت شهر در عشق نگر کرد
با بخت سب طریق مرمت فرود گذشت	یا درش راه حقیقت کند کرد
سبب ستاده کنش جان فدای عشق	اد خود کند با چو نسیم سحر کرد
گنم که بگریه اش هر جان گنم	در سنگ خاره قطره بلبلان کرد
هر کس که دید روی تو بودید چشم	کاری که کرد دیده من بی صبر کرد
در جرم که بر چه شد مدم جنب	خزهر بچکس چو فرین که کرد
گلک نیل برید جانها در سخن	با کس بخت ساز تو مارک سر کرد

دل از برد روی از نهان کرد	خدا را با که این بازی توان کرد
شب نهانم در قصد جان بود	خیاش لطیفای سپهران کرد
چه چون لاله خویش دل باشم	که با من ز کس او سر کران کرد
صبا که چاره داری وقت است	که در دشتی باقم قصد جان کرد
به اینان سوخت چون شمع که برین	صریحی کردی در بر بطن جان کرد
یاں هر بنای کی توان گفت	که با بر حسن گفت چنان کرد

خدا را جان حافظ آن نکردی
که نیز چشم آن بر دهگان کرد

دلا سوز که سوز نو کار با کند	دعای منشی دفع صد با کند
عقاب بر پر پیکره شقایق بکش	که یک کشته غالی صد جان کند
ز ناکش مکلوش حجاب برده	هر آنکه خدمت جام جهان با کند
طوب عشق سجا دست عشق با کند	چو در در تو سپند که او با کند
تو با صدای خود انداز کار و دل خوش	که رحم اگر کند مدعی خدا کند
رنجش حد ملوم بود که پداری	بوقت فتنه صبح یک دعا کند

سوحش حافظه و بوی خوش نازد	
کرد و است این روش ضیا کند	
دیده بچل که در بار غم بار چه کرد	چون شبه دلبر دیار و فاد چه کرد
آه این کس در ده که بازی با	دای آزان است که با مردم چه کرد
استک من رنگ شوق یافت بهر کجا	طالع بی شغف من که درین کار چه کرد
برقی از خانه بی بر خسته شد	دو که با هم محبت من فلان کار چه کرد
ساقیا جام سیم ده که بخارند چش	مبت معلوم که در ده بهر چه کرد
آنکه بر شش زد این دایره منانی	کس نه است که در درون کار چه کرد
برق عشق کس غم در دل حافظه زده است	
یار در بند به پیسبه که بیار چه کرد	
دست دلفرازی آلف دانه شود	کینه بر عهد تو با دست با شود
داس دست بصد خون ل افشار	بقون که که خصم دانا شود
عاشقش را من با حکمت تو	سنت دوست بهر هر دو شود
سر دیبای من آنگه که در آیه سب	چه محل عابد جائز که بیستون کرد
مخل عشق نه در حوسه دیش با	صل این کینه بین فکر خطا شود

غیر گشت که محبوب جهانی لیک	روز شب عریه با علی خد انوار کرد
من بگویم که زمانگی طبع لطیف	تا بجدیت که آهسته دعانوار کرد
نظر پاک تو اندر رخ جانان دیدن	که در آینه نظر من ضیا شود کرد
بجز بر روی تو محبوب دل حافظت	
طاعت غیر تو در مذمت شود کرد	
دانی که چنگ دعو چه نظر بر می	پنهان خورید باد که کج می
تا موس عشق در دوش عشاق مینر	عجب جوان در سر زش می
گویند ز غم کوبند و شنبه	مثل گلخانه است که نظر بر می
شوش وقت پنهان بید بند باز	این سالکان مگر که چه با بر می
صد ملک دل نیم نظر تو بر می	خوبان در جماعه تقصیر می
ماند در دل در شد بهر صد فریب	تا خود درون پر ده چه بر می
قومی بیکه وجه نهادند وصل دو	قوم در حواله بقدر می
فی ابجمله تمامه کس بیات در	کاین کار خانه است که کس می
می خور که شمع حافظه شوی محبت	
چون نیک بگری همه بر می	

در نظر بازی با پسران خیر است	من ختمیم که نمودم در کربان دانست
عاقبت لطف پرکار وجودند ولی	عشق داند که درین دایره سرگردانست
وصف خواره خورشید زخمش پرست	که درین آینه صاحب نظران خیر است
گرفتند که از اندیشه پاسبان	بعد ازین خرقه صوفی بگردانست
لاف عشق دکل از بار زهی لاف	عشقبازان پس مستحق بهر است
جلوه گاه رخ او دیده من بهمانست	ماه و خورشید همین آینه بگردانست
کرم چشم سیاه تو با نمود کار	در نه ستوری دستی همگس برانست
سلف نیم راهی می بطرب داریم	آه اگر خرقه پیش بگردانست
کز تیرنگ ارواح بر بوی تو باد	عقل در جان کوه برستی بیادانست

زاهد ار زنده ای فقط کنه فهمی چو کبک
دیو بگریزد از آن قوم که فراتر است

دش رفت سحر اخصه بختم دادند	و در آن ظلمت شب بختم دادند
چو در شمع بر تو دادم کردند	باده از جام تجلی صفاتم دادند
چو مبارک سحری بود در خنده	آن شب قدر که این تازه بر تو دادند
چو من از رخ خورشید خیران گفتم	خبر از او فدا لالت و شامتم دادند

من کار کارم و کسم و خوشدل عجب	سحق بودم و اینبار کاتم دادند
بعد ازین روی من آینه حسن نگار	که در آنجا خبر از جیب و داتم دادند
با لطف آن روز بن مردمانند	که بیار از منت صبر و شامتم دادند
اینهمه شهید و شکر که ختم میریزد	اگر صبر به دست کز آن شامتم دادند
کیا قیت عجب بندگی پنهان	خاک او کسم چو پندین به جامتم دادند
بیجا تابد آن روز رسیده ام	خط از او کی از حسن جامتم دادند
عاشق آندم که بدم سر لاف فواد	گفت کز بند غم و غصه بختم دادند
بخت پر مغاس نفوس بیدار	که ز بند غم ایام بختم دادند

سگر شکر بگردان پنهان حافظ
که کار خوشترین صحر کاتم دادند

دش دیدم که جایک بختم دادند	کل آدم بگردد چانه زدند
ساکن حرم سر عفاف ملکوت	بمن راه نیش باده ستاره زدند
شکر از کرمیاں من ادب صلح	حوریاں نفس کنان باغ شکر زدند
جنگ امثال او دولت همه از خدایت	چون ندیدم حقیقت ره بهانه زدند
آسمان باران است بهر منت کبک	فرقه فال نام من دیوانه زدند

با صد فرس پندار زره چون زردم	چون ره آدم خاکی پکی دانه زرد
آتش آن نیت که بشکند از خند و شمع	آتش آنست که در غریب پاید

کس چو جانفشانی کند از غایت
تا سر زلف هر دلی نماند زنده

دل من به دور بیت چرخ فراغ دارد	که چو سر پستی بند است و چو لاله داغ دارد
سر ما فرزند یاب بجان ابروی کس	که در دل کوشه کیران خیابان فراغ دارد
شب تیره چون سردم روح صبح لعلش	که آنکه شمع رویت بر هم صراغ دارد
ز بنفشه ناب دارم که ز زلف از زردم	و نسب باه کم به اس که چه دروغ دارد
بفرغ چه زلفش به شب زنده دل	چه دلا در است دزدی که شب صراغ دارد
سز او چو ابروی که درین چسب کرم	که بچشم و ز مانت ما فراغ دارد
چرخ خرام دگر بر تخت گل که لاله	به نغم شاه ماند که بگفت اینخ دارد

سر درین سخن دارد دل در دهنده حافظ
که در نظر قاشانه هوای باغ دارد

درد که کف تراجر کش پالید باد	دشمن دل سیاه تو غم و خونچو لاله باد
ز درد کاخ خفت رهت ز غم و آرزو	راه رودان مهم ماراه هر سال باد

زلف سیاه چرچت چشم چرخ عالم است	جان ز نیم دهنست در سکن کلاه باد
ابریح سمدلت مقصد گل ز آدمی	باد صاف دهنست در قفس پالید باد
چون به هوای فامنت زهره شود ز سانه	حاسدست از صاع آن بهدم آه و ناله باد
ز طین پهلوان قرصه سیم ز زرک است	از لب خوان حشمت سلفین نواله باد
دشمن کل بکرم صحبت محرم نوشند	هر چرخ عروس با هم گفت جواب باد

حافظ تو درین دل محبت بندگی شیت
لطف عهد پرورت شاه این قابل باد

دیری هست که دلداری می نغزاند	تو زشت جوابی و سلامی نغزاند
صد نامه فرستادم تنها به او اران	یکی نماند آینه و پامی نغزاند
سوی من چشمی صفت عقل رسیده	آه و روشی بلب خرامی نغزاند
دانت که خواهد شد نم مرغ دل آرد	ز آن طره چون سلسله دایمی نغزاند
خبر باد که آن سانی شکر لب سرت	دانت که محرمم رجایمی نغزاند
چند آنکه زدم لاف کلمات رخا	بهم خیز از هیچ سعادت می نغزاند

حافظ بادوب باش که در خون است نشاند
کر شاه پامی بغمایمی نغزاند

دی پر بغیر دوش که در کسش سخن چید	کفا شراب نوش و غم دل میریزد
کفایا دسید هم باد نام رنگ	کفا قبول کن سخن و هر چه باد باد
سواد زبان تا به چه خواهد شدن روست	از بهر اینها که مکن باش دشا د
بخار گل نباشد و فزونیش هم	نزد پر صفت وضع جهان اینچنین فاشد
پر گل زباده جام و مادام بگوشش	بشتر از خلایق جمید کویا د
در آرزوی آنکه رسد دل بر خنی	جان در درون سینه غم عشق او نهاد
بادت بدست بند اگر دل نهی صحیح	در مرضی که تحت سیماں رود باد

حافظا کت زنده کجماں هست
کونیم قصه که عورت در از باد

دوش در طعنه مافیه کیوی تو بود	تا دل شب سخن از سینه سر می تو بود
دل که از نادک بجزان در خوش	باز شاق کما نخانه ابروی تو بود
هم غنی آنه حسنا که تو با می آورد	وزنه در کس ز نسبیتم که اگر کوی تو بود
عالم از نور در عشق خیر هیچ بداشت	فقه بکنر جهان غمزه جا دوی تو بود
مس سر کشته هم از اهل سلامت بودم	وام ما هم شکر طره مندوی تو بود
بکشند قبا تا بکش بد دل من	که کفا دمی که مرا بود پندوی تو بود

بوفای تو که بر تربت حافظ بگذر
کز جهان میشد در آرزوی روی تو بود

در انداز پر تو صفت ز بجلی د فرد	عشق پیدا شد و آتش همه عالم زد
عبود که در خوش دید ملک عشق بداشت	عین آتش شد از آن غیرت و بر آدم زد
معنی خواست که آید تا شا که راز	دست غیب آمد و بر سینه نا محرم زد
عقل منجربست که از شعله شرار فرزند	برق غیرت بدرخشید و جهان بهم زد
جان علوی موس چاه ز نخال بود	دست در طعنه از لطف خم اندر خم زد
دیگران قرعہ قسمت همه بر عشق زد	دل غمخیز تا بود که هم بر جسم زد
نظری کرد که پسند بجاں صورتش	چینه در آب دکل فرزند آدم زد

حافظا امر در نظر نگاهه و صلس تو نوشت
که قلم بر سر اسباب دل خرم زد

دوش می آمد در خار بر فرزند بود	تا کجا باز دل غمزه سوخته بود
رسم عاشق کشتی و شیوه شهر آشوبی	جابه بود که بر قامت او دوشه بود
کفر لعن ره دین میرد و آن سنگین دل	در آتش مشعل از چهره بر فرزند بود
دل بسی خون کعبه آرد دوی دید	انده آنکه که لطف کرد که اندر دوشه بود

هر که یک لحظه در عیاشی بد عالم بگذرد	رستی و چه خبر بد است و چه خبر خوش بود
جان عشاق سپند رخ خورید است	و آتش چو بر این کار بر فروخته بود
گرچه چکفت که زارت بچشم میدیدم	که نهانش نظری با من دل موخته بود

گفت در خوش گشت بر خرقه لبوزراق حافظ
 یارب این قلب شناسی که موخته بود

دشمنی زبانه زگر که ده داد باد	من نیز دل سبب دادم هر چه بد باد
دین طشوره تو دل چنان طامن	هر که کشت مسکن با لوف بد باد
دخوش شدم با تو هر که که در چمن	بند قای فخره کل بکش بد باد
طرف کلاه شب بیت آنجا طرم	آنجا که تاج بر سر کس نهاد باد
کارم بد آن رسید که امر از خود کنم	هر شام برق لامع مهر با بد باد
از دست رفته بود وجود صفت من	صبح سیری و بس قتل باز داد باد
امر از قدر پند عزیزان شامم	یارب روانی صاحب باز داد باد
تا بچ عیش من شب دیدار و دوست	عهد شباب صحبت جلیب و باد

حافظ نهان و نیک تو کامت بر آورد
 جانها فدای مردم بکنو نهاد باد

در هر هوا که جز برق اندر طلب نباشد	گر خرمی بسوزد چندان محب نباشد
مربی که با غم دل شده لغزش جان	بر شاخه عرشش برک طرب نباشد
در کار خانه عشق از کفر با کبر است	آتش کرا بسوزد که در لب نباشد
در کیش جان فریاد فضل و هنر نباشد	آنچنان لب بکند آنجا حب نباشد
در محلی که خورشید اندر شمار زده است	خود را بزرگ دیدن شرط ادب نباشد
می خورد که عمر سرمد در جهان فریاد	خبر با ده هوشی همش سبب نباشد

حافظ رصالح جانان با چو تو نگذتی
 روزی شود که با او بپوشد شب نباشد

دلم جز مهر و بیان طریقی بر نیگردد	زهر در بیدم پندش و بکن در نیگردد
خدا را ای صحبت که حدیث ز نظر بر روی	که نقشی در خیال ما این خوشتر نیگردد
صبر چو یکبشم نهان و مردم و خردخانه	عجب که آتش این برق در در نیگردد
من این دل و تابی را بجا اهم سوختن روزی	که بر بنفردانش بی می در نیگردد
من آن آینه را روزی بستم از کس نهان	چو جام می چو اسکندر کسی در نیگردد
نصیحت ککن و ما را بغیر با دلف و بی	که غیر از اندامی نفسی در نیگردد
بیاں که بر بختدم که چو شمع اندرین مجلس	زبان تشنیم هست اما در نیگردد

سر زخمی بی خون تو کوی چشم زود کرد
 بصفی کوی زنده از که چاکم حد کجاست
 چه خوش صیدم کردی ز بارم ختم تا
 سخن در جناب ماداشی موقوف است
 خدا را رحمی ای نسیم که در دوش سرگشته
 من ز پریشان دیدم که تنهای مردان

برو کاین دلم چسبی مراد بر سیر کرد
 دیش بس شک می ختم کوسا سیر کرد
 که کس آسوی دخی ازین خوش سیر کرد
 چه سود فو کنری ایدل که در دلم سیر کرد
 در دیکر بس اندره دیکر سیر کرد
 که این دلق ریائی را بجای می سیر کرد

باین سر ز و شیرین نشا تمغیب دادم
 که سر ناپای حافظ را چرا در ز بسیر کرد

دیدم بچوب خوش که بدتم سالد بود
 چهل سال رنج و کله کشیدم در جانت
 آن ناله مراد که بنحو آنم ز بحث
 از دست برده بود وجودم حار غنچه
 ناله و داد خواه میخانه میروم
 خون بخورم ریلک نظری کجاست
 بر طرف کلمه نظر فاد وقت صبح

تیر فرف و کار بدلت حلال بود
 تیر ما به بست شراب و کلاب بود
 در چس نفس است میگی کلاب بود
 دولت مساعد همی دلال بود
 کاسنجاکت و کارس از راه دنال بود
 روزی از خزان کرم این نوال بود
 اندم که کا بیخ همین آه دنال بود

هر کو کجاست مهر در خوبی مکی بخند
 آتش کفند در دل مرغان سیر
 آتش شد حمله که خورشید شیر کرد
 پیشش بر دهم که کس غزاله بود

در کجاست با دکنجسب س لاله بود
 آنداع سر بهر که در جان لاله بود
 پیشش بر دهم که کس غزاله بود

دیدم سر کجاست حافظ بیج شاه
 هر پت از آن نشسته بر از صد رساله بود

دمی با غم سیر بردن جان یک سر زنی
 بکوی نهر دناش بجای بر سیر کرد
 نور آن به که روی خود ترش افان پورانی
 سکو تاج سلطانی که هم جان در درج
 بچشم سر ز نشما کرد کز این باب رخ بر تاب
 بشوی این نقش و مشکلی که در بازار کز کج
 دیدار مردم را مقید میکند بسکن
 بس آسای منبوا دل غم دریا بوی سود
 بر دکنج فاعت جوی و کنج عاقبتش

بی بصرش دلق ما کزین بهتر نمی آرد
 زای سجاد تقوی که یک غوغی آرد
 که شادی جهان داری غم شکر نمی آرد
 کلاه کجاست است اما ترک سر نمی آرد
 چه افاد این سر مارا که خاک در نمی آرد
 به نغمهای کونا کون می حس سر نمی آرد
 چه جای فارس کاین محبت جهان کج نمی آرد
 غلط کتم که هر جوش بصد کوه نمی آرد
 که یک دم کندل بودن به سحر در نمی آرد

چو حافظ در قافش گوش فغانی دهن کند
که یک جوت دهنان بعد من ز می نازد

دوستان دشر ز نو به ز ستوری کرد	شد مجرب کار به ستوری کرد
آمد از پرده مجلس عرقش پاک کند	تا نگویند حرفان که چرا دوری کرد
فرودگانی به ایدل که در مطرب عشق	راهستانه ز دو چاره محموری کرد
جای است که در عقد وصال کند	دشمن ز که چمن بنده ستوری کرد
ز بهشت آب که کنش بعد آشنی کرد	آنچه بخرقه زاهد می انکوری کرد
غنچه گلشن صلم نیش شکفت	مرغ شش جوان طلب از بزرگ کوی کرد

حافظ فغانی ز دست ز زانکه خود
عرض دل و دهن در سفره می کرد

در حث دوستی نشان که کالم لیا دارد	نهال دشمنی بر کن که بیخ همدا دارد
چو همان خرابانی بفرست باش بازند	که در در کشی تا بگرت سستی همدا دارد
شب صحبت غنیمت آن دو داد خوشه لی	بمی که دشمن که دوران بی لب نیا دارد
عماری و ارسلی را که هر دو ما در حکم است	خدا را بر دل اندرش که مجرب کند آرد
بها بخر خواه ایدل و گز نه بچشم سال	چون زین صد کل آرد با چو لب نیا دارد

نه از چو دل بیم فراری بسته با لوت
بفریامن خوشبین را که حازر بر فرزند
نکار افتاد ایدل که صد من با بزم دوی
برو بچرخ می خور که در حالت کار آرد

درین باغ ارغله خواهد درین برادر حافظ
نقیده رب جوی دردی در کن آرد

دوش از جناب هفت یک شارت آید	گر حضرت سیما حضرت شارت آید
حاکم وجود ما را آفتاب دیده کل کس	دیران سرای دل ساکا عمارت آید
این شرح منیابت کز خص با کفند	حرفی هست از هزاران کافه جبارت آید
همچو پرش ز زنا را می فرقه می آلود	کان با پاک دهن به زیارت آید
اگر در فغانی هر کس پیدا شود در جلال	کان مجلس آرا اندر صدارت آید
برکت جم که بخش سراج قناب است	است کز که موری این حمارت آید
انجم خوشش ایدل ایما خود کند آید	کان جادوی کفکش بر غم غارت آید
در باست مجلس شاه در برب در شتاب	نای می زبان رسیده وقت تقارن آید

الوده تو حافظ فیضی ترش در جو
کان حاضر ساحت به طهارت آید

در غم خم ابروی تو نایا د آید
عاقی رفت که محراب بغیر آید

زین کونل مسیح صبر درون او شوق	کمال تحمل که تو دیدی همه بر یاد آید
با دو چنانی شده در غان چمن شدند	موسم عاشقی کار بر بسباد آید
بوی بس بود زار و صناع جهان شمع	شادی آورد گل دبا و صبا شاد آید
ایعروس من مرا کجست کجاست منما	مجلس حس سار پای که داماد آید
بر نیجاتم ای دوست مصری منید	زانکه از عشق براد اینجه پیدا آید
دلخیزان بباقی همه زیور شب	دلبر است که جس خدا داد آید
زیر بارند در شاخ که غلق دارند	ای خوشامد که او را چشم آزاد آید

مطرب اگر که حافظ غزل غم نخوان
تا کویم که زنده طبعم یاد آید

دلی که غیب غایت جاوم جم داد	ز غامقی که دمی کم شود چرخم داد
بخندد حال که دیان به غم زنده دل	به دست شاه دوشی ده که محترم داد
نه هر درشت تحمل که جانی خردن	غلام هست سر دم که ایچدم داد
رسیده بکم آن که نظرت زنگر است	دهد بهای مستح هر که کشم داد
نزد زبانی می گزول چو گل دروغ	که عقل کل بصدت عیب منم داد
ز غیب کس آگاه نیست غم نخوان	که ام محرم دل و دین صرم داد

دل کم که لاف نخر دزدی کون صد	بوی زلف تو بیا و مسجد دارد
مرا دودل که جویم که نیست دلبری	که جلوه نظر و شیره کرم دارد
خشب در خمره قطعه طرفت جان	که با صند طبعیم داد صنم دارد

دست از طلب ندم تا کام بر آید	یا جان رسد بجای چنان تن بر آید
کجاستی بترجم را بعد از ذفات و بکر	کز آتش دردم دود از کفن بر آید
بنمای رخ که غلغلی دلا شود چرخ	بجاستی لب که فرما دوزم دوزن آید
جان لبربت بر دل حسرت که در آید	کز فوج هم کامی جان از دم بر آید
از حسرت و نانت آمد کجاست جانم	خود کام سگدستان کنان آید
کشم نخوش کردی بکیر دل که کمش	کا کسی هست نین کونا خوشن بر آید
بغیر تا همس را نمانت تیغ	هم سر و در بر با رسم نازول بر آید
هر یک کس زلفش چنانچه دارد	چون این دل کشنده با آن کش بر آید
هر دم چو پوفا با لب شو و کز لب با بی	تا ایم و آستانش با جان ز تن بر آید

کویند ذکر جیشش درین عقباران
هر جا که نام حافظ زان بگشاید

درزل هر کوفت دلبسته زانی بود	تا بد جام مرادش همه جان بود
سرخان است که از می خورم شد تو کلبه	کشم این شاخ مرد به باری شانی بود
خود کوشم کاشتم سجاده چون کوسن بود	بچو کل بر خرقه رنگ می سلمانی بود
علوت ما رفوزع مگر کس جام با دانه	ز آنکه کنج اهل دل باید که فزانی بود
پس چراغ جام در خلوت نمی آرمشست	دقت کل سوزی ستان نهادانی بود
مجلس اس بهار بخت عشق اندرین	نستد جام می ز جان کرانی بود
همت عالی طلب جام بر صغیر کوشش	رند آ آب عیب با قوت زانی بود
بختی می خواهی ایل با بهار صحبت طرد	خود پسند می می برهان دانی بود
کچه پیمان غایب کار با سهدش پس	کانه رین کسور کدانی بکشت سلطان بود
خوش بود خلوت هم ای صوفی بیکر کرد	باده روحانی باقی است ز جانی بود

دی عزیز کشت حافظ بخورد نهان شراب
 این بزرگ کنه آن بر که هفتی بود

دل بچات صفاتی ندارد	چو چکانه کاشناتی ندارد
منع دل با کشت عشاق سبکس	ببازار هفتش بهانی ندارد
دلا جام و ساقی کل طرب کن	که چون کل زمانه بقای ندارد

اگر چه دل فرست یکن غم مینش	ببخراں غم زلف جانی ندارد
این سینه رنگ زخم که برش	رود با می آنکه دورانی ندارد
همه خضر دارد دلا رام بسک	در بفا که با ما وفائی ندارد

چو ماه است روشن که بچهره رود
 دل در جان حافظ صفاتی ندارد

دل شوق لبست مدام دارد	بارب ز لبست چه کام دارد
جان شربت مهر بود شوق	در ساغر دل مدام دارد
شوریده زلف یار دایم	در دام بلا صفت م دارد
آخر زسد که باز پرسم	کانون دلیر ما چه نام دارد
بیار کجا نشسته آن کو	اندیشه خاص و عام دارد
خرم دل آن کنی که صحبت	بیار علی الهه دام دارد
تا صید کند دلی بشوخی	بر گل تنبیشه دام دارد

حافظ چو دمی خوش است مجلس
 اسباب طرب مدام دارد

رو بر شش نهادم در بر من گذر کرد
 صد لطف چشم دشم یک نظر کرد

سپس سرنگ مازدش کاین بر ببرد	در سنگ خاره قطر باران آرد کرد
ماهی و مرغ دوش نخت افغان کن	کوان توفخ دیده پس که سر ز خوب کند
بجو نتم که میرش اندر قدم چو شمشیر	او خود گذر با چو نسیم سحر کند
یارب تو آن جوان دلا در کاخ باد	کز تیر آه گوشه نیشاں حذر کند
جانا که ام سکنه ل بی کفایت	کو پیش خم شیخ تو جازا سپر کند
شوخ کن که مرغ دل بال در کباب	سودای خام عاشقی از سر بر کند

حافظه حب عشق تو از بیکه دلکش است
نشد کس که از سر عجب زبر کند

رامی بزنی که آبی بر ساق تو آن نزد	شعری بخوان که با او طل کران نزد
بر استانتان سر کر تو آن نهادن	کلبانک طربندی بر ساق تو آن نزد
در حافظه کنجه هر عشق دوستی	جام می سخانه هم بهمان تو آن نزد
شد زهن سلامت زلف تو همیشه	کر راهزن تو باشی صکاران تو آن نزد
کر دولت صیانت خواهد در می کشیدن	سر تا بدین بخش بر استانت تو آن نزد
فدغیه من سلامت نماید	بر چشم دشمنانت تیر بخوان تو آن نزد
از نرم در حجام ساقی قطعی کن	باشد که بوره حسنه بران تو آن نزد

در پیش بان باشد منزل سرا می سلطان	تا بتم و کند دلقی کاش بران تو آن نزد
این نظر دو عالم در یک نظر بیازند	عفت و داد اول بر لبه جان سارند
با حق و فقم و دانش داد سخن تو آن نزد	چون جمع شد سب نی کوی ساق تو آن نزد
عشق و شباب و زندگی مجرعه مراد است	ساقی پاک جامی در این میان تو آن نزد
بر غم کار دانی فالی بز چو دانی	باشد که کوی غیری در این میان تو آن نزد

حافظه سخن قرآن کز رزق شبیه بازای
باشد که کوی حشیشی در این میان تو آن نزد

روز وصل دوستداران یاد باد	یاد باد آن روز کاران یاد باد
این مان در کس فداری نماند	زبان و فاداران و داران یاد باد
کام از مخی خم چون زهرت	بانگ خوش یاد و خندان یاد باد
کر چه باران فارغند از یادمان	از من ایشان بر انهران یاد باد
چنانکشم درین دوام بلا	کوشش آن حق گذران یاد باد
کر چه صدر در دست از چشم رود	زنده رود باغ کاران یاد باد

راز حافظه عجب درین ناکفته به
ایم مرغ از زار داران یاد باد

رسیده فرود که ایام غم نخواهد	چنان غم خویش نیز هم نخواهد
من با چه در نظر با رخاک رشم	ز غیب نیز چنین محرم نخواهد
چو رده در شیر میزند همه را	کسی معتم حرم محرم نخواهد
نواکرا دل درویش خود بدست آرد	که فخران ز روی خود درم نخواهد
غنی شتر اشبح و صن پرور	که اینجا ماله ما مسجد م نخواهد
سروش عالم غنیمت بشارت خوشد	که بر در کرمش کس درم نخواهد
باین دلق ز بجه نوشته اند	که جز کوفتی اهل کرم نخواهد
سر و مجلس میسند گفته اند این بود	که جام با دیو درک جسم نخواهد
هر جای سگر و شایسته نفس نیک است	که بر حقیقه هستی رقم نخواهد
سخن کشته صحیح بشارت خوش داد	که کس همیشه کفر غم نخواهد

ز هر بان جانان طبع بر حافظ
که نفس هر دو تنم نخواهد

ز دانشی طلعت تو ماه ندارد	پیش تو کل روئی کجا ندارد
جانب دلها کجا هر که سلطنت	تاک بگرداگر سپاه ندارد
دیو نام آن چشم دل سید که تو در	جانب هیچ آشنا نگاه ندارد

ایشه خربان با بقان نظری کن	ایچ شمی چون تو این سپاه ندارد
نی من شما کتم تقاول لغت	کیست بدل دافع این سپاه ندارد
شومی ز کس کز که پیش لکشت	چشم دریده ادب نگاه ندارد
رطل کرانم ده ای مرید خرابات	شادی شبخی که شفا ندارد
کو برود آستین سخن بگر شوی	هر که در این آستانه راه ندارد
تا چکنه با رخ تو در ددل من	آینه دانی که تاب آه ندارد
خون خور خورشیدش کین دل نیک	عاقبت فریاد او خواه ندارد
گوشه ابروی نست منزل عالم	خوشتر ازین گوشه پاشا ندارد

حافظ اگر سجده تو کرد کن عیب
کا فرغش ای صیسم کن ندارد

رسیده فرود که آید بهار زبیره	ظیفه کر برسد نفس کلت چند
صیغه مرغ برآید بط شراب کجاست	فغان شاد و میل شاد کجاست
ز روی باقی هموش کجی بچین	که کرد عارضه سنان خنجره
چنان کشته سانی دلم ز دست	که یکس در کرم نیت بر کت
سین مرغ کجی کل بجا هم	که پر با دره فراموش کجاست

کوی عشق زنده پس راه قدم	که کم شد آنکه درین بر هر دو بر
زیر باغی بستی چه ذوق دلیله	کسی که سب ز نخلان شاد می کنی
کن غصه طغیان که در طرب او	راحتی ز سبب آنکه زخمی کنی شبیه
عجیب ره عشق ایرغش پیاوست	رفش آهوی این دشت شیر ز سبب
ضد بر آمد دی ایسبل راه حرم	کاش بباد به عشق زاکر آنه پدید
کلی چنبد زبستان آرزو دل کن	کو بزم مرآت درین حسن نوبت
بهار بیکند رود او کستر او در باب	که در شام موسم و عاشق از دور می پند
شراب نوش کن به جام زنجار فلفله	
که پادشاه بکرم حرم صرفی آن بخشیده	
روز و نهاران شب فرقت یار آخر	ز دم این فال گذشت آخر کار آخر
بهنه ناز و ششم که خزان خنجر بر	عاقبت در قدم باد بهار آخر
بعد ازین نوبت با فاق دهم ز دل حجاب	که بخورشید رسیدیم بغبار آخر
آن پریشانی ششبهایی دراز غم	همه در سایه کیسوی نگار آخر
سابق عمر دراز و قدح پر می	که بسی توام اندوه خار آخر
شکر از دگر که قبال که کشته کل	نخوت بودی در حرکت خار آخر

با درم بن زنده عهد می ایام ستود	قصه غصه که در دولت بار آخر شد
حج سبب که معکف پرده	کو بر دل آبی که کار شب بار آخر
در شمار راه پناورد کسی نظار	
شکر کا محبت چند و شمار شد	
زاهد خلوت نیش دوش نهان شد	از سر پیمان گذشت بر سر نهان شد
شاد همه شباب آمد بود کج	باز به پیرانه سر عاشق دیوانه شد
میخند بگذشت راهزین در دل	در پی آن آشنایان ز همه پکانه شد
آتش رخسار گل خرمسیریل جوش	چهره خندان شمع آفت پر زنده شد
کر به شام دستگیر که ضایع نشد	قطره باران ما کو هر یک دانید
ز کس سانی بخواند آفت افروز کار	حلقه اوراد ما کردش پیمان شد
صوفی مجلس که دی عالم و قدح	دوش سحر و معجزه عاقبت فرزان شد
سزای خفا کنون با که کبر پاست	
دل بردار و رفت جان بر جا پاست	
ز دل بر آدم و کار بر نمی آید	ز خود بردن شدم دیار دور نمی آید
مگر بروی دلا می یار من در نه	پس سحر چه دگر کار بر نمی آید

در این خیال ببرد در غم غم خیزد	بلای لوف سیامت بسزنی آید
چنان حکمت خاک در تو میبزم	که آب زندگیم در نظر نمی آید
بسی حکایت دل مست با نیم سحر	ولی حیث من شب سحر نمی آید
ندای دوست بگردم عمر بلوغ	که کار عشق ز ما پیش در نمی آید
همیشه بر سحر کا من خفا نشدی	کنون چه شد که یکی کار گزنی آید
بنسکه شد دل فطر سید ما همه کس	
کنون رفته رفت بر نمی آید	
سایه دل طلب جام جم از ما میبرد	آنچه خود داشت بچانه میبرد
کوهری که صدف کون کلان بر لب	طلب از شد کان لب در میبرد
شکل خویش بر بر معانی بر دم	گو تا بنده نظر حل شما میبرد
پدلی در همه احوال خدا با او	از زیند پیش باز دور خدا میبرد
دیش خرم و خندان قدح با او	واندر آن آینه صد گونه تا میبرد
آنکه چون غنچه دیش جفایت	درق خاطر ازین شکسته میبرد
کشم آن عام جهان من بزرگی دادیم	گفت از روز که ای کس بنده من میبرد
اینچه شیدا عقل که میبرد آنجا	سامری پیش عصا چه نه میبرد

گفت آن یار که گفت سرد و سرب	جز شس آن بود که هراس بود میبرد
قبض روح القدس از بازند و فریاد	دیگر انیم کنیند آنچه سجا میبرد
گفتند زلف زلف تان لی دست	
گفت جان فطرت از لب میبرد	
سایه و قمر ما در کرد صبا بود	روش مدرسه از درسی و علم می برد
نگی بر نشان من که چو ما بستان	هر چه کردیم نجیم کرمش نیا بود
دل چو پر کار بهر سو دورانی میبرد	دندان دایره گزشتیه پر جا بود
می کشم ز طرف آنکه چو کل ل جوی	بهرم سایه آنسو دوسی با بود
از با آن طلب از حرم شناسی	کاین کسی گفت که در علم نظر بود
هر کس که من اندر حق از حق	حضرت بحث نهاد از خطاینها بود
دفر دیش چه بسا بر بند می	که فلک دیدم فضا دل دانا بود
مطلب از در محبت حرم می برد	که یکجا جانها ز مرده خون پلا بود
عجب اندر دعا فطر بر او شرح شد	
که سوال به عیب نهاد تپا بود	
ساقی اندر قدم با زنی گلگون کرد	در می گفته دیرینه ما ضعیف کرد

دیگر از امی دیرینه برابر میداد	بس دل شد چو رسیده قرون کرد
نویسنده ارکه در ساغر و چانه با	بت بکنین دل با خون جگر بگون کرد
آنچه دهنه مجروح بخشش از اخانی	نوزخش است که با خون جگر بگون کرد
روز اول که با سنا سپردند مرا	دیگر از اخرا در حوش مر بگون کرد

دل عاقل که ز فزون است این بود
چشم جادوی تو اش باره در فزون کرد

ساقی قدیث سرد کل دلا لایب بود	دین بخت با ثلاثه غنا لایب بود
می ده که نوزدوس حسن قد حسن با	کار این نال منست دلا لایب بود
سگر سکن شوند همه طوطیان	زین قد پارسی که بجان لایب بود
طی مکان سپس در زمان در لک شتر	کاین طفل کیشبه ره بجان لایب بود
باد بهار بوزد از بوستان شاه	وزرالد با ده در قح لایب بود
آن چشم جادو آنه عابد فریب است	کش کار سحر بد بنا لایب بود
خوی کرده بخرازد بر عارض سخن	وز سرم روی او عرق انداز لایب بود
این شو شوخته دنیا که این عجز	نکاره می نشیند و محاله لایب بود
چون ساری باش که ز روز بد زنی	سوی شبت و از پی کوس لایب بود

حافظ رشون محبس سلطان غیاث دین
خاش شو که کار تو از ناله میرود

سرد جان من چو بر این حسن نمی کند	اهم کل نمیشود با دسین نمی کند
آدل هرزه که دین رفت بچین لایف	ز آن سفر در از خو عزم دین نمی کند
چشم جان بر دین لاله بکنم ولی	کوزه کشیده است از آن کوشش من میکند
چون زخیم شود زلف بفته بر سخن	و ده که دلم چو باد آن عهد شکن میکند
بهمه عطر دهنست آیدم منسب با محب	کز کدر تو خاک را شکستش نمی کند
ساقی بزم ساق من کر همه در دیده	کبت که آن چو جام می جمله دهن نمی کند
دل ما بید رس او هم جان نمیشود	جان بهوایمی کوی از حدت تن میکند
وی کله ز طره اش کردم دانه ز فوس	گفت که این سببا کج کوشش من میکند
دست کش جان کن آب ختم که فیض او	بهد و سر سنگ من در عدن می کند
لغظه ساقی سببا ده پاک از پاره	فاک بفته زار از شکستن نمی کند

کشته غمزه تو شد حافظ شایسته پند
شیخ سزاست هر که را درک سخن میکند

من بویان خبا غم چو شسته بنشینند
پر دیوان قرار از دل چو شسته بنشینند

بغداد که جفا و لبا چو بر بندند بر بندند	ز زلف عشق بر جانها چو نشاندند نشاندند
چشم لعل زبانی چو سیب سازند میخندند	ز رویم راز نهانی چو می خندند میخندند
بمهری کفایت با با چو نشسته بر خیزند	نهال شوق در نظر چو بر خیزند بر خیزند
چو تصور از فراد آمان که بردارند بردارند	که با این درد اگر در بند در مانند در مانند
سر سگ کوشه که بر آزار چو در یابند در یابند	رخ از مهر سحر خیزان کردند اگر کردند

در این حضرت چو شاقان نایز آزند نایز آزند
 مین درگاه حافظ را چو نخواستند بر آزند

سحر م دولت پدید آید باین آمد	گفت بر خیز که آن خرد شیرین آمد
قدحی درش و سر خوش تاجش بجزام	تا پستی که نکارت بجهت آید آمد
شده گمانی بد با می خلوتی ناگوشی	که ز سحر ای عشق آهوی مشکین آمد
که آبی بر رخ زخمتگان نباردند	ناله فریاد رس عاشق نمکین آمد
مربع دل باز نمود دار کمان برود	که کین صد کیش صاحب دل بود آمد
در هوای خسته سستی زنی بچو کینی	ای کبوتر کز آن باش که شاهین آمد
ساقی می بده و نم محو زار دشمن بود	که کلام دل نال شبه دین آمد
شادی با ریچکه بد با دوه نایب	که می مس و دوا می دل نکلین آمد

رسم بد عهد می نام بدید بر بهار	کریمش برین و نبل و نرس برین
چون صبا گفته حافظ شبید از عین	
غیر فشان تماشای ریاحین هم	

ستاره بدخشبید و ما چو مجلس شد	دل بریده ما را این بگوش شد
نگارین که گنبد زلف زلف زلف	بنمونه سستد آموز صد مدرس شد
طرب سرای محبت کون شود محو	که طاق آبروی بارش خندش شد
بیوی ابدل بهار فشان چو صبا	فدای عارض نرس چشم کرس شد
بصد صطبه م می نشاند اکنون با	که دای شهر که کن که بر مجلس شد
لب زلفش می پاک کن ز بهر خدا	که مخرم بهاران که بر کوس شد
گرفته تو شرابی بگشت و بپرد	که علم سحر فاده عقل چس شد
خیال آب خضر است جام کفتره	بجزه نوشی سلطان ابوالعزیز شد
چو ز غیزه جو دست شرمین آید	قبول دستباز کیمیا بی این شد
پس دولت سلطان شمع قران است	که کنج قصر است رموی بچس شد

ز راه بیکده یاران عشق بگردیدند
 چرا که حافظ این ماه و شش مظهر شد

ساقی ابرو ده بن دست بکام اندازد	عراقان راهمه در شرب ملام اندازد
در چش زبر خم رلف نهد در خال	ای بس مرغ خرد را که بدام اندازد
آن زمان وقت می صبح فرخست که بشد	که در خال او می پرده بشام اندازد
روز در کسب هنر کوش که بخورد روز	دل چو آینه در زنگ غلام اندازد
ای خوش حالت آن است که در لای صفت	سرود ستار زمانه که گد ام اندازد
زاهد خام مسع بر سرانجا بماند	پشمه که در دو چو نظر بر می خام اندازد

باده با محبت شهر تو شوی حافظ
 بخورد باده است و سگ بکام اندازد

سحر چو خمر غاده علم بر کوهساران زد	بدست درخت با دم در پید واران زد
چو چشم صبح روشن شد که حال مهر کرد	بر آمد خنده خوش بجز در کمال کاران زد
نارم دوش در مجلس غمزم قصه چو بستان	که بگشودا که نبود برد لهای ایران زد
س از رنگ مصلح آن دم بخون دل شبنم زد	که چشم باده پیمایش صلابه پیمان زد
که دم آس دلش آسوحش این آسین جان	که ز دل چو برود آمد به شبنم دوزان زد
خیال شمس روی دشت در سیران سگس	خندانند آنکه دارش که بر لب یوران زد
درب درنگ رخسارش چو در نیم چرخ زد	چو چشمی دست داد دل تم بر جان ساین زد

نفس با خمره شبنم کجا اندک کند آرام	زنده سونی که تر کانش ریح کز اندازد
نظر بر قرعه نویسنش دین دولت شایسته	بده کام دل عاشق که فال بچپران زد
شهنش به نظر فر شجاع ملک در بن مضروب	که جو دهنده نمیش خنده برابر بهاران زد
از آن ساعت که جام می دست از سر نشسته	زمانه ساغر شادی پاد می که بران زد
نیش شبر سرافش نظر از روز بدر نشسته	که چو نوحه شیبه بچم نوزدها بر باران زد
تعالی آنده زهی فیانی که تا نیک هستی با	صفای جوهر پاکش دم از پیر کلازان زد

ادام ملک بهر دو بخواد از لطف او غنا
 که خراج این سگه دولت بنام شهر بران زد

سحر میس حکایت چبا کرد	که عشق روی گل با ما چا کرد
غلام مت آن نازنینم	که کار خیر هر دو می در با کرد
خوشش با دانیم صحکای می	که در دشت نشین با دو ا کرد
س از چکانها هرگز نامل	که با من هر چه کرد آن تنها کرد
نشاب گل کشیده از لطف سبیل	که به بند هفت می غنچه را کرد
از آن رنگ زخم خون در دل اید	دین گلشن بخارم جفا کرد
به بر بویل سپدل در افغان	شتم در میان با دسبا کرد

گردن سلطان طسح کردم خطا بود
و از دلبره فاجتم جفا کرد

بشارت بر کوی سیریشان

که حافظا توبه اندهد و بیا کرد

شاهان کردلبری خیاکنسند	زاهدان از رخه دریاکنسند
هر کجا آن شاخ ز کس بگفتند	کلر خاش دید ز کس دگسند
یاد ما چون سازد اسف سماع	قدسان در عرض دست فغانگند
رخ نماید آفتاب دولت است	کر چه صحبت آینه رخسارکنسند
مردم چشم بخون غشته شد	از کجا این ظلم بر پیشانکنسند
کن گاهی از دود چشمت تارون	مرک را بر پد لال آسانکنند
عاشق از بر سر خود حکم میث	هر چه فرمان تو باشد آنکنسند
چشم چشم کمر است از قطره	آن حکایتها که از طرفانکنسند
عید رخسار تو که تا عاشقان	در درغایت جان دل قربانکنند
ای جوان سر مست کوئی بزین	پیش آستان گرفتار چگونکنسند

بر کس حافظا نایب

تا چه صحبت آینه رخسارکنسند

شراب شمس با فی خوش دودم است
که زیر کلاه جفا از کند شمش است

من ار چه عاقبتم در زند دست نایب است
هنر از شکر که باران شهر بی گنند

سپس خنجر که دای عشق را کاین فرما
شنان بی کرد خردان بی کلند

جانم ششیمه در پیشی است راهی
پا ربا ده که این سالکان خردمند

کن که کو کبه دلبری شسته شود
چو سب گل بگریزند چاکران بچند

فغانم مبت ددی کشان بگر کنم
ندان کرده که ازرق باس دولکند

قدم نه بخوابت خبر شرط ادا
که ساکنان در شش محرابان پند

بهوش باش که مستکلام با دای
هنر از خرم طاعت بنم جو خنند

جنب عشق بنده است حق حافظا

که عاشقان ره بی تیران بخوردند

شاهان مبت که موی سانی دارد
بند طمیت آن باش که آبی دارد

شبه حور در پی خوب لطیفست دل
خوبی آن است لطافت که خالی دارد

چشم چشم مرا ای گل خندان در پای
که بینه نوحش آب روانی دارد

مخ بزرگ نشود در شش نمه سری
هر بهاری که بد بنا که خزانی دارد

غم ابروی تو در دست نیر اندازی
بند از دست هنر اس که کمانی دارد

کوی خوبی که بر دوازده که خوشبید است	نه سواری است که بر دوازده دارد
دلفین شد نخم نان و قوش کردی	آری آری سخن عشق نشانی داد
در عشق نشد کس تن محرم را	هر کسی بر لب فهم کمانی دارد
بخرابات بستان کرامات مالا	هر سخن جانی در هر کجای کمانی دارد
معنی که بر دوازده که حافظ غرضش	
کلاک بفرزبانی پانی دارد	
شراب عیش نهان صفت کار بی بد	ز دیم حرف زدن هر آنچه با بد
که ز دل بیا و ز سپهر با دکن	که فکر هیچ همه حس خشن که کشد
ز انصاف ز ما محب ما که صبح	ازین فسانه و خون هزار دارد
قدح بشرط ادب که ز کله پرش	رنگار هر شب بد بهمن است قبا
که آگه است که چشمه و کی که چشمه	که دلف است که چون چشمه چشمه
حضرت لب سیرین ستور می نم	که لاله سید در خاک ترسیده
مگر که لاله بد است پوفانی داد	که تا بزاد و بشد جام می گفت نهاد
بند اند جارت مر اسیر سفر	نیم با بویستی و آب رگنا باد
پایه که زمانی ز غی غراب بوم	مگر بوم بکنی درین غراب آبا

بهرش با و صافی بنا دلف چو کبک	که بسته اند بر این طرب دل نشا
ز دست اگر نتم جام می کن صمیم	که پاک تر به ازیم حرف دست نهاد
رسید در غم عشقش بجا فطرت چه رسیده	
که چشم ختم زانوش بیجان مرصا	
صوفی نهاد دم در سحره باز کرد	سبب یاد مگر بکف خنده باز کرد
ساقی پاکه شاد عین صوفی	دیگر بجلوه آمد و آغاز ناز کرد
این طرب از کجاست که ساز غزلی	و اینک با کشت بر آه حجاز کرد
بازی صبح بشکندش خنده کلاه	بزی که عرش بشد با اهل راز کرد
ابدل پاکه تا به پناه خدا رویم	ز نوح استین کومه دست دراز کرد
صفت کن کن که هر که محبت زین است	عشق بر روی دل در مستی فرزند کرد
ای کلبک خوشترام کی میردی پاست	غره شو که کربه عابد نماز کرد
فردا که پیشا حقیقت شود دید	شر مستند در هر روی که عمل نماز کرد
حافظ کن طاعت زدن که در دل	
ما را خدا زنده و در با بی نیست ز کرد	
صوفی مراد با اندازه خوردوش با	ورنه اندیش کنجا خردوش با

آنکه یک جرعه می زودست تواند داد	دست با پد مخصوص در خوشش باد
کبیت آن شاهوار خوش و محرم که کون	بسته بند قبا و علم دو شش باد
ز کس مست نوازش کن مردم دارش	خون عاشق بقدر کز بخورد خوشش باد
چشم از آینه داران خط و عاشق گشت	بیم از بوسه ربیابان بنا گوشش باد
کرچه از کبر سخن با من در دیش گفتش	جان فدای سکر بن پسته خاوشش باد
شاه ز کان سخن در جان می شنود	شرمی از نطقه خون بیادوشش باد
پیر ماکش خطا بر قلم صنع رفت	آفرین بر نظر پاک خطا پوشش باد

بنفای می نوشه در جهان شد حافظ
 حلقه بند کی زلف تو در گوشش باد

صبا وقت سحر بونی ز زلف یاری آورد	دل شوریده ما را بنور کار می آورد
ز رنگ ناز زلف یار بر باد سحر میزد	صبا هر نازده مشکلی که از ناز می آورد
فروغ تاب سید بدم ز با هم همدار او شد	که روی از شرم او خورشید بر دیوانی آورد
عفی اند پس ابرویش اگر چه نتواند کرد	برجت هم پامی بر سر چار می آورد
خوش آنوقت ز خوش گمانت که از کس است	بند ز به چی چسپس و لهما که خم فراموش آورد
سر بر خوشش جان طریقی لطف رساند	اگر تسبیح نغمه بود اگر ز تار می آورد

سر آن شاخ صنوبر راز باغ نسیم بر کنیم	که هر گل کز غمش بگفت محبت با می آورد
ز نیم غارت چشش دل خوین تا کردم	ولی بر محبت خون در دربان بنجامی آورد
بقول مطرب باقی برودن فتم که بکیم	کران ماه کران قاصد حسبر دشواری آورد

عجب سید اتم دیش خا و قطام و پانه
 ولی غمش منبک کردم که صوفی دار می آورد

صبا بختیست بر پیر و شش آه	که موسم طرب پیش نماز نوش آه
هوای صبح نفس گشت و باد ناز کشی	درخت سبز شد و مرغ در خورش آه
شور لاله چنان بر فرخش باد و بهار	که غنچه غرق عرق گشت و گل بچوش آه
بکوش هوش ز پوش از من و بشر گشت	که این سخن سحر ز با نغم کوش آه
ز فک شرفه باز آ می تا شوی مجسوع	بجگم آنکه چو شد اهرن بروش آه
ز مرغ صبح ندانم که سوسن ازاد	چه کوش کرده که باده بنان خوش آه
چه جای صحبت نامحرم هست مجلس نشین	سر پاله پویشان که خرقه پوش آه
بگوینت سخن خوش باد و باد و بوش	که زاهد از بر ما رفت و پیروش آه

ز خا شاه پخانه سیرود حافظ
 کمر نستی زهد در با بوش آه

طایر دولت اگر بار کنداری بکشد	یار باز آید و با وصل فراری بکند
دیده را دستگیر کرد که کچه خانه	بخورد و خونی و تند پشتری بکند
شهر خالی است عشاق مگر کز طرفی	مردی از غیب برود آید کاری بکند
کس نیارد که برودم زند از هفت ماه	مکوش با چسب با کوش و کنداری بکند
داد دام با نظر را بند روی پروا	باز خواند مکوش کشت و شکاری بکند
گو گریه که بزیم طربش غم زده	جز غم در کشد و دفع خماری بکند
یا دغا یا خبر وصل تو یا درک هفت	بازی چرخ ازین یک دور کاری بکند
دوش گشتم بکند لعل لبش چاره من	بافت عیب نداد او که آری بکند

حافظا کز روی از در او هم دوری
کد ز می بر سرت از گوشه کناری بکند

عشق تو نهال حیرت آمد	دست تو کمال حیرت آمد
یک دل بنما که دره عشق	بر چه نه خال حیرت آمد
شد منم از کمال غیرت	آنرا که جمال حیرت آمد
از هر طرفی که کوشش کردم	او از سوال حیرت آمد
بس غرقه بحر دلس کاخر	هم بر سر حال حیرت آمد

نار وصل با بند زنده وصل	بنا که خیال حیرت آمد
سر تا لبم دم وجود حافظا	
در عشق نهال حیرت آمد	
عکس روی تو چو در آینه جام فاد	عارف از خنده می در طبع خام فاد
جلوه کرد رخسار ز در ازل زیر نقاب	عکسی از پر تو آن بر رخ فیهام فاد
اینه عکس می نقش مخالف که نمود	یک فرغ رخ ساقی است که جام فاد
غیرت عشق زبان همه ضحاک سینه	کز کجا سر غمش در دهن عام فاد
هر دوش با من در گوشه لطف در کراست	این کد اپن که چه شبیه فیهام فاد
پاک پس از نظر پاک بقصود رسید	احول از چشم دو بین در طبع خام فاد
زیر شمشیر غمش رقص کنان باید رفت	کاکه شد کشته او یک سر بخام فاد
در غم زلف تو آتش دل از چاه بنخ	آه که چاه بردن آمد در دوام فاد
آن شد اینجا چه که در صومعه بازم پی	کار ما با رخ ساقی لب جام فاد
من رنج بخت بابت نه خود افاد	ایم از زدن ز ازل حاصل و فرجام فاد
چکند کز پی دوران زرد چون پر کار	هر که در دایره کردش پر کار فاد
حسن روی تو یک جلوه که در آینه کرد	اینه نقش در آینه او نام فاد

صوفیان جمله حرفیقه و نظر با زودی
زین میان حافظه دلوشه بزم فساد

عشق ز سرسریست که از سر برود	جودت ز عارضی است که جای دل برود
عشق تو بر وجودم مهر تو بر دلم	بشیر اندرون شد و جان بشود
در دیت در عشق که اندر علاج او	چند آنکه سعی سپس نمایی بر شود
اول یکی ستم که درین شهر هر شبی	فریاد من ز عشق بر افکاک بر شود
وز آنکه من بر شکفتنم زنده بود	کشت عراق جمله بکار تر شود
کشم که هستم آنم از نور کشتنی	بگذار تا که ماه ز غرق بر شود
دی بجان لطف بدیدم رخ کار	بر میانی که از محسب قمر شود
عاشق پا به پیش کر با ده بخوری	گذار تا که بخیاخ اختر شود

حافظ سر از لحد بر آرد پای میس
کر خاک اری پای شامی سپر شود

غلام رنگیست تو تا جد آراستند	خواب با دهل تو او شیا رانند
تر حسبا در آب دیده شد غماز	و گرنه عاشق بی شوق راز دارند
زیر لطف در تا چون گذر کنی بسک	که ازین دیارت چه پندارند

گذار کن چو حسبا بر بند زار بسین	که از لطف دل لطف چه بود که آراستند
زین بر آن گل عارض غل سرایم بس	که غنایب تو از هر طرف آراستند
تو دستگیر شوامی خضر پی غنچه کن	پا ده بر دم و هر ثان سو آراستند
بر دیکده و چهره ارغوانی کن	مرد بصورت کاستجا با ک آراستند
بجای سندی تو مردمان دیده راهی	زرنگ روی تو هر کس رنگ آراستند

مخلص حافظ از آن لطف تا بد آراستند
که بسنگان کند تو رنگ آراستند

غم ز لطف و لم آهسته دارد	صدیقی از لب ناکه دارد
ز ترکانت که چون بر خندخت	زهر کو سینه ام رهش دارد
بجز از خوش کار ام جانهاست	دو خواب او در کس خند دارد
لبت کو غیرت ایجات است	در شان لولور ناهسته دارد

دل حافظ که خون است از فرقت
تکایا بسی نهفته دارد

قفل این شب شبیه تو تقدیر نبود	دوره هیچ از دل پر هم تو فقیر نبود
یارب آینه حسن تو چه جو هر درد	که در آه مرا فوت تا شیر نبود
سر زجرت بدربید ما بر کردم	چون سنا سالی تو در صومعه یک پر نبود
من دیوانه چو زلف تو را میکردم	هیچ لایق نرم از غلقه رخسیر نبود
نارین تر ز قدرت در چمن ناز است	خوشتر از نقش تو در عالم تصویر نبود
تا مگر همچو صبا با زلف تو رسم	حاصلم در دوش بجز ناله شبیکه نبود
آن کشیدم ز نغمای آتش هجران که چو شمع	بفرقای خودم از دست تو دست پر نبود
آبی بر خدای آمد حافض تو	
که بر کجکیش حاجت فقیر نبود	
گر بفرودش حاجت نه ان درو کند	ایزد کند به بخشد و دفع بلا کند
ساقی بجام عدل چه با تو کند	غیرت بنا در ده جهان بر کند
در کارخانه که ره علم و عقل منت	و هم صنفت ای فضولی چه کند
مضطرب ساز خود که کس بی این	دان کونه این ترانه سرا به خط کند
که در هیچ منت آید و در راحت بگم	سنت کن بغیر که اینها صد کند
مارا که در عشق و بلا می خوار است	یا وصل در دست یا می صافی درو کند

حقا که در زمان برسد مردمان	گر سالی بعبه امانت وفا کند
جان برشت در سری و فغان عشق سوخت	
عیسی دمی کجاست که جای کند	
تکلم شبکس نوروزی که زمانا کند	بیرد هر دو صد بند و آرزو کند
قاصد حضرت سلمی که سناست	چه شود اگر سلامی دل ما شود کند
یارب اندر دل آن خضر برین اندام	که رحمت کنیزی بر سر فرود کند
حالی غم بخش تو ز صبا دم برد	تا در کفر منکر کجخانه چه بنا کند
کو هر پاک تو از رحمت ما نیست	فکر شایه چه چمن خدا داد کند
امتحان کن که بسی کنج مراد است	کز خرابی چه در لطف تو آبا کند
شاه راه بود از طاعت صد ساله	قدر بجایست عمری که درو داد کند
ره خردیم بغم خود را در شرباز	
خرم آرزو که حافظ ره بغداد کند	
کشم گیم دهن و لبست کاران کند	کشا بچشم هر چه تو کوئی همان کند
کشم خراج مضطرب بیکه لبست	کشا در بنام کتر زبان کند
کشم شیشه و منت خود که بر در	کفت این کجایی هست که با کند

کشمم پرست شو با همه نشین	کفشا بکوی عشق همین ایوان کشند
کشمم هوای سبکده غم پیر در دل	کفشا خوش آن کسان که دلی نماند
کشمم شراب و خرقه نه این جنت	گفت بهل عذاب پیران کشند
کشمم ز نوش مع لبان پیر را چه بود	کفشا بوسه شکر نشین جوان کشند
کشمم که خواجه کی بر عجبده میرد	گفت آن زمان که مشرعی در قرآن کشند

کشمم دعای دولت تو در وقت است
کفشا این دعا یک صفت است آن

کسی که حسن رخ دوست در نظر دارد	محقق است که او حاصل بصر دارد
چو خانه بر سر کمان او خطا حاست	نماند ایم مکر او مش بر دارد
کسی بوس تو چون نیش بافت پروا	که زیر شمع تو هر دم سر در کار دارد
بپای بوس تو دست کسی رسد کجا	چو آستانه بدین در عجب سر دارد
زنده خشک طولم پار با ده بان	که بوی با ده مدامم و مانع تر دارد
ز در قیب تو روزی بسینه ام می	ز بسکه نیرخت بسینه بی سپر دارد
کسی که از ره تقوی قدم برون نهاد	بیزم سبکده کنون سر سفر دارد
زبانده چپت اگر نیست این بس که ترا	دمی ز لوله عقل سخنبر دارد

دل شکسته فقط بجاک خواهد برد
چو لاله داغ هوای که بر جگر کزاد

کرم از باغ تو یک میوه بچشم چه شود	پیش پای سخن باغ تو به چشم چه شود
آهرای غم همیشه ها بون آثار	گرفته عکس تو بر لب کبیم چه شود
زاهد شهر چه در ملک و شعله کزید	من اگر هر کار خاری بگریم چه شود
صرف شد عمر کز انما می شود	تا از غم چه پیش آید از غم چه شود
عقل از خانه بدر رفت و کرمی است	دبدم از پیش که در خانه دیم چه شود
من که در کوی تان منزل نهاد دارم	کردی جای بفرود بس بریم چه شود

خواجه دینت که من عالمم و کجاست
حافظ ازین بر باد که چنینم چه شود

که خست جان که شود کار دل تمام نشد	بوی غم درین آستانه تمام نشد
تفان که در طلب کج کوه هر شود	شدم خراب و جهانی ز غم تمام نشد
در غم و ده که در حیوی کج حضور	بسی شدم بکده اتی بر کارم نشد
جاکه گفت شبی بر عجبس تو نوم	شدم مجلس خاشاکین غلام نشد
پام کرد که خواهم نشست بازمان	بشد برندی و دردی کشیم نام نشد

رواست در بار کسب کوزل که دیده دره خود هیچ نوب نام نشد	کوی عشق نه بد بس راه قدم که من نجویش نمودم صد نام
بدان بوس که مینی بوسم آن بس	چه خون که دردم تا همچو جام

نزار جمله بر کجاست حافظ از سر هر
 مدانوس که شود تحریف نام

کی شتر ز انبند دگر که عزیز باشد	یک شکر ازین نمی کفیم و این است
از من تو کرایم کهنتری نزار	صد ملک سلیمانم در زیر کین باشد
غناک نیاید بودار ظن خود دیدل	شاید که چو اسپنی خیز تو دین باشد
هر که کند فنی این گلاب خیال کهن	نقش بخرام از خود صورت کز چنین باشد
جام می در خون ل هر یک کجی دانه	در دایره منت ارضاع چنین باشد
در کار کلاب و کل حکم از این بود	کاست هر بازاری بوی و پیش باشد

آن نیست که حافظ از ندی بد نظر
 کاین سابعه پیشین تا روز پس باشد

کل پنج بار خوش نباشد	بی باده بهار خوش نباشد
طرفین دوا ای بنان	بی لاله عذار خوش نباشد

دقیدن سرود حالت گل	بی صوت هزار خوش نباشد
بنام دکل دل جوشت لیکن	بی صحبت بار خوش نباشد
بیار شکر لب گل اندام	بی بوس و کنار خوش نباشد
هر نفس که دست عقل بندد	خرفش و کنار خوش نباشد

جان شده محقر است حافظ
 از بهر نثار خوش نباشد

کشم غم تو دارم کفایت سرت	کشم که ماه من شو کفا اگر بر آید
کشم ز مهر روز ان رسم وفا با من	کفا زنا هر دیان این کار کتر آید
کشم که بوی زلفت گواه عالم کرد	کفا اگر بدنی هم اوت بهر آید
کشم که زوش علت تا با بارود	کفا تو بندگی کن کو بند بر آید
کشم دل حیرت کی عزم سجده	کفا بکس کوا برین وقت بگر آید
کشم که ریخالت راه نظر منیدم	کفا که شب رویستان از راه بگر آید
کشم خوش آن هوا بی کرناغ خلدید	کفا حاکم فیسی کر کوی دل بر آید

کشم زان حشرت دیدی چون سرت
 کفا نموش حافظ کاین غصه هم سرت

که بر خمرن بر ار جان است که بود	خده مهر بدان چو روشن است که بود
هنس با پرس که مارا شجبه تا دم صبح	بوی زلف تو همان مرغ نس جان است که بود
طالب لب که ز نیت و کز نه خورید	ایچنان دکل معدن کلان است که بود
رنگ خون دل را که ز نمان کرد حطش	ایچنان ز لب لب خون است که بود
عاشقان بسند در باب ما شنبه	لاجرم چشم که بر بار جان است که بود
کشته غمزه خود در از زیارت می	ز آنکه چاره همان کل کمال است که بود
زلف زندی گویم که در که زنده	سالمها ریش بدان صبر است که بود

حافظا باز تا خسته خو ما چشم
که در چشمه همان آبرو آن است که بود

کنونکه در حسن آمد کل از عدم بود	بنفشه در قدم او نهاد سر سبز بود
بزمش با ده صافی بنا لدف و کنگ	بوی خوش غنیمت ساقی نغمه نی بود
بیاض تازه کن این دین ز دست	کنونکه لاله بر فرخوش آتش فرود
ز دست شاه نازک عذای عیبی دم	شراب نوش در ناکن عذاب بود
جان چو قطره برین شد به در کوسن کل	ولی چه بود که دردی ممکن است نمود
شد از خراغ ریخ چون جویگان روشن	زین با شتر بمون و طالع سود

چو گل سوار شود بر هوا سیلان	سحر که مرغ در آید بنمونه داد
بد در کل مشین شراب و مهر و چنگ	که همچو در بر با امعه بود مدد
بخواه جام لب با دست دهن	وزیر ملک سیلان عیال دین محمود
بود که مجلس حافظین ترغیبش هر آنچه سطلید جمیله بشهش مریجو	
کشم که خطا کردی تد پر ز این بود	کشا چه توان کرد که تقدیر چنین بود
کشم که خدا داد مرادت بوصا	کشا که مرادم بوصاشن چنین بود
کشم که قرین بدت شکند بدین	کشا که مر بخت بد خویش قرین بود
کشم زین نایاه چرا مهر بریدی	کشا که فلک با من بد مهر مکن بود
کشم که بی جام طرب خردی این	کشا که شفا در قلع با پسین بود
کشم که تو ای مسهر چر ز در قش	کشا که فغانی چکنم عمر این بود
کشم که بی خطا خبر تو کشیدند	کشا همه آن بود که بر لوح صحن بود
کشم که سحر که رخ خویش نظر بود	کشا همه شب در در بنام همه این بود
کشم که ز حافظه بچسب شد دور کشا که همه وقت مراد چله این بود	

کبر پرده عطف شهر منجن سبب آن شود	تا بر باروز و سا کوس سلمان شود
زند می آموزد کرم کن که چینه آن است	جوانی که نوشد می و نشان شود
کو هر پاک باید که شود قابل فیض	وزیر هر شک و گلی لو لو چرخ شود
هم عظم کند کار خود بدیل خوش باش	که تپس و جیل دیو سیمان شود
هر دهنده می که کند در دهنان طمس	در داد بی سبی قابل دوان شود
عشق بوزرم و آسید که این فن بزم	چون ستر نایمی که قابل جان شود
دوش سبکست که فرود آمد هم کام دست	سبی ساز خدا با که پیمان شود
حسن خلقی ز خدا تسلیم خوی ترا	تا در خاطر ما از نو پشیمان شود
هر که در کیش تان بر سر جان مسوزد	بی تکلف تر اولایق فرمان شود

دوره رانان بود همت عالی حافظ
طالب خیمه خورشید خزان شود

کارم زرد و چرخ لب مان نبرد	خون شد دلم ز درد و دهر مان نبرد
با آنکه خاک را پندم همچو سگ بنزد	آب رخم میرد و دمان نبرد
از دست برد جو ز زمان اهل فضل	این خصه بس که دست بوی جان نبرد
بیرم فغان خود بدیل استنادلی	سجاره را چه چاره که فرمان نبرد

از آرزوت که گران ببرد دل زغم	آوخ که آرزو من است آن نبرد
تا صد هزار خار نبردید از زمین	اگر بستی گلی بر گستان نبرد
بغوب داد دیده ز خست عید	آوازه ز خست کتب آن نبرد
بی پاره می کشم از نایح استخوان	تا صد هزار زخم بدنه آن نبرد
آخست اهل جیل کپوان سپید	جز آه اهل فضل کپوان نبرد
صوفی صبور باش که در راه غایب	هر کس که جان او یگان نبرد

حافظ بشوی آب دل خود با آب می
بیش است و شوی خرد و غفران نبرد

هر زندی عشق آن فضل عیب کند	که عتراض بر سر او عظم کند
کمال صدق محبت بین نقص کند	که هر که پنهان شد نظر نبرد
چنان بزوره اهل علم سنه باقی	که جناب ز صبا کمر صبی کند
عظمت حور است از زمان بر آید بوی	که خاک بیکده ما عطر صبی کند
بکلیه کنج سعادت قبول اهل دل است	با کس که درین کج شک نبرد
شان دادی ایمن کسی رسد برادر	که چند سال جان خدمت نبرد

ز دیده خون بچاند فاشه حافظ
که باد عهد شباب درون شپ کند

مردم بدیل که می نفسی می آید	که ز تافاس خوشش بوی کی می آید
از غم دور دکن ناله دریا که دروش	ز دلم فانی دریا درسی می آید
ز نشن آدی این منم خرم و لب	موسی پنجا با سبده قبی می آید
پهلکن منت که در کوی تو این کاری	هر کس پنجا با سید موسی می آید
کس نه است که نترکه شوده کجا	ایقدر است که بانگ جرسی می آید
جرعه ده که پنجان ارباب کرم	هر جریفی ز پی تمسی می آید
خبر بیل بن باغ پرسید که کن	ناله بشوم که ز قعی می آید
دوست مرا که رسیدن چار	کو پا خوش که هنوزش نفسی می آید

بارود در صر سید دل حافظ یاران
شاهبازی شکار کسی می آید

مطرب عشق چه خوش ساز و نوازی دارد	نفس هر پرده که زور بچانی دارد
عالم از ناله عشاق مباد خالی	که خوش است آنکس که خوشش کند
پسر دردی کشن تا که صد زور دارد	خوش عطا بخش رخلا پس خدای دارد

ارعد است نبود دور کرش بر حال	پادشاهی که بسیار گدائی دارد
مخرم دارد دل کاین کس شد پرت	تا هوا خواه تو شد فرهائی دارد
اسک خونین بطیان نبود کشت	در دوش است جگر سوز و آبی دارد
ستم از ستمه بیا سوز که در عشق	هر عمل جبری و هر کرد جزائی دارد
نترکفت آن بت تر با سبده با دروش	شادی روی کسی جگر صفائی دارد

خسره حافظ در کاپشیر فاشه خواند
وز زبان نوت سی دعائی دارد

من در کنار سبیل چکایت باشد	غانا بهیدرم عقل کفایت باشد
سکه شهباز تقوی زده ام تا دم صبح	این زمان سر بره آم چکایت باشد
زاهد اراده بر نهی نبرد معذرت	عشق کاری است که موقوف نهاد
تا بغایت میخانه نمی دانستم	در نه نستوری تا با کچه غایت باشد
بنده پیر خاتم که ز جلم بر باند	پیر ما هر چه کند صین دلالت باشد
زاهد و عجب و غار زمین دستی بنام	تا که اورا نیسان با که خفایت باشد

دوش ازین غصه خشم که کجی کعبه
حافظ ارباده خور چای شکایت باشد

سلمان مرادستی دلی بود	که با وی گفتمی هر سنگی بود
دلی آمد در دیار صحت بین	که اشتهار به اهل دلی بود
بگردابی چومی چادرم از غم	بند پرشش امید صلی بود
زین ضایع شد اندر کوی جانان	چه دایکیر یارب قمری بود
برین حال پریشان حیرت آید	که دستنی کاروان کاملی بود
مراتعین تعلیم سخن کرد	صدیتم کخته هر محضی بود
از سبب حرمان بود بسیکن	زین محروم ز کی سالی بود
سرنگم در طلب در نا فایده	دلی از وصل او چا صلی بود

کو دیگر که حافظ کخته دان است
که ما دیدیم محکم جا علی بود

ساختن زهر لیسبانه یا دایه	حقوق بند کی مخلصانه یا دایه
چو در میان مراد آورید دست	ز عهد محبت ما در سبانه یا دایه
چو عکس باد که جلوه در رخ ساقی	ز زهد من بسره و دورانه یا دایه
بوقت سرخوشی از راه و ناله عشق	بصورت نم که چنگ چخانه یا دایه
سند دولت اگر شد در گش است	ز روی حافظ دان استانه یا دایه

من صلاح سلامت کس بر جان نبرد	که کس بر بند خرابات غن آن نبرد
من آن مرغ پندیده به این دارم	که زبیر خرقه گتم می کس بر جان نبرد
ببش خرقه بهم عمل فیه زبان	که بچکس قضای خدای جان نبرد
شو فیه رنگه بود قهح در کش	که رنگ نم زدلت جز می جان نبرد
اگر چه دیده بود پسبان تو ای گل	بهوش پیش که نهد تو پسبان نبرد

سخن نبرد خندان دامن حافظ
که کخته کس در در جهان می کار نبرد

مرامی در کباره از دست برد	بمن باز بنمود می دست برد
هزار آفرین بر می سرخ باد	که از روی من کس زردی برد
بنازم بدستی که انکو حسد	مربزاد پائی که در هم فشرده
بروزها خورده بر ما کبر	که کار خدائی نگاری است خورده
مر از ازل عشق شد سر نوشت	قضای نوشته نشاید سرد
فران دم رنگت که در دست ک	از مطود در جهان چو چاره کرد
کش بیخ پودر خرسند با	قاعت کن برینت طلسم چورده

چنان زندگانی کن در جهان که چون مرده باشی نگویند مرد

شود دست و عدت ز جام است

هر آنکو جو حافظ می صاف خورد

مرا هر سینه چنان سر پرده نخواستند

فضای گمان است این دیگر کون نخواستند

مرا در زانل کاری بجز زندگی نغمه نخواستند

هر آن قسمت که آبجا شد که در ذوق نخواستند

جمال این بینه باشد که پنهان مراد نخواستند

کنار دوس و دشمنش حکوم چون نخواستند

شراب من و جامی امن و با هر باقی

دلاکی به شود کارش که کون نخواستند

پانا در صفت زندان سبک جنگ نخواستند

که ساز شرح زین جنب ز پنهان نخواستند

بسی محبتوں می گفت کای محبوب سبنا

ترا عاشق شود پد اولی مجنون نخواستند

پانا در می صافیت راز و مهر بنمایم

که کارش ازین صفت ز بی اخون نخواستند

شود ایده عشق غم ز روح صفت حافظ

که زخم نبرد دل است رنگ خون نخواستند

معاشران کرده از زلف یار بار کشید

بسی خوش است برین قصه شاد کشید

حضور مجلس انس است در میان جمعد

در آن جای و بنحو آینه در فرار کشید

رباب و چنگ یا یک بند نگویند

که گوش هوش بیخام اول را کشید

هر آنکی که درین صفت زنده بشن

با وجود مرده بستی من نگاشید

سنان عاشق بمشوق فرق بسیار است

چو یار ناز نماید شما نیاز کشید

بجان دوست که غم پرده شما نذر

که ایضا در بر لطافت کار کشید

سخت بر عطفه پیر مجلس این حرف است

که ایضا صاحب ناضل اقرار کشید

در کرب که نغمای از شما حافظ

حواش سبب یار در نواز کشید

مرا بوس تو کر زانکه دست رس باشد

در کرب طبع خویشم چه تمس باشد

در کرب در جهان یک نفس زخم با دست

مرا ز هر دو جهان حاصل آن نفس باشد

بر استمان تو غوغای علقان چه عیب

که هر یک سکر استمان بود کس باشد

دره خلاص کجا باشد آن غریبی را

که بی محبت عشق ز پیش و پس باشد

چه حاجت بیخبر قتل عاشق را

که نیم جان مرا یک کرشمه بس باشد

هزار بار شود آشنایه دیگر بار

مرا بپند و گوید که این چه کس باشد

این موس که مراد است بخت کو تا ادا

یکم برده بلند تو دست رس باشد

خوش است با او بکن صحبت جان

مرا حافظ پندل درین موس باشد

میزنم نفس از دست فرقت فریاد	آه اگر ناله زارم برساند تو باد
چشمم که نخم ناله و فریاد و فغان	گر فراق تو چنانم که بدایتش باد
روز و شب غصه و خون بخورم چون تخم	چون زیدار تو دورم بچه باشم دلشاد
تا تو از چشم من سوخته دل دور شدی	ای با چشمه خوین که دل از دیده دیشد
این هر فرقه صد قطره خون پیش من	چون بر آورد دل از دست فرقت فریاد

حافظ دل شده سسترق با دست شب دور
تو ازین بنده دل حش بگلی آزاد

مرد ما یل که در کرباد صبا باز آید	هر چه خوش خبر از طرف صبا باز آید
بر کشای مرغ سحر نموده او دور آید	که سیمان گل از طرف هوا باز آید
لا اله الا الله می نوشی بشیده از دم صبح	دافع دل بود پشید دو با باز آید
عذرتی گو که کند فغم زبان سوسن	تا بگوید که چرا رفت و چرا باز آید
مرد می کرد که در محبت خدا داده است	کان بت شکدل از راه و فغان باز آید
چشم من زنی این فایده بس آید	تا بگویدش دم آواز در با باز آید

گر چه تا عهد شکیم که حافظ کرد
لطف او این که بصلح از دور با باز آید

نغمه نارا بود آبا که عب ری کردند	تا همه صوره داران بی کاری کردند
صفت دیدن است که باران کجند	بگذارند جسم طره یاری کردند
خوش که میشند حرفیان سر زلف ساقی	گر فلک شان بگذارد که قزاقی کردند
باد این بچه ترکان چه دلبرند بخون	که بر بفره هر سخته شکاری کردند
رقص بر سر ز ناله نی خوش بند	خاصه رقصی که در آن دست کاری کردند
قوت بازی پر میر بخوبان مغر دش	که درین جنس حصار ی سواری کردند
زناغ چون شرم ندارد که نند پای گل	میلاز از سر دارد امن خاری کردند
گفتند اهل نظر خاک دست گل بصر	عسر باشد که سر راه گذاری کردند

حافظ بنای زمانه غم سکنان مینش
زین بیان که توان به که کناری کردند

نفس بر آمد و کام از تو بر نمی آید	فغان که بخت من از خواب بر نمی آید
درین خیال بسر شد زمان غم هنوز	بجای زلف یا است بر نمی آید
صمیم زلف تو شد دل که خوش بود	دندان غریب پاکش خبر نمی آید
قد بلند ز ناله بر نمی گویم	در حش بخت مردم بر نمی آید
زشت صدق کش دم زهر زهر	از لب نیکو کار کرمی آید

بسم حکایت دل است یا بزم سخن
دلی بحیث من است سخن می آید

کسینه شرط و تازک سر بر جوف

برو اگر نتوانی کار بر نمی آید

نه هر که چهره برافروخت دگری داند
نه هر که ایند سازد سکنه داند

نه هر که طرف کلنجار نهاد و نشست
کلاه داری و این سروری داند

نه هر که سر شراشته قفس دری داند
نه هر که باریکتر ز نو انچاست

نه هر که در محسبانه هر کس شاد دری داند
در آب دیده خود غرقه ام چاه کنم

نه هر که در کده اش کسب کری داند
غلام هست آن زند عاقبت سوز

نه هر که قدر کو هر یک داند که هر دانی
سواد لفظه پیش خیال نت مرا

نه هر که آدمی بچه شیوه پری داند
بیا تخم دل دیوانه و نه استم

ز شکر دلکش حافظ کسی شود آنگه

که لطف طبع سخن گفتش دری داند

بخت در هر نگاری که دل تا ببرد
بختم اریا شود رشم از انجا ببرد

کو جوئی خوش دست که بگرش
عاشق موشه دل نامت ببرد

در خیال نه بخت بهوس مادم
بو که حساب نظری نام قاش ببرد

راه عشق از چه کسب کا کما نذران است
هر که دانسته رود صرف زاهد ببرد

سخن بهیچره بهلو زنده دل خوشد آید
کی سما عکس ز خویش بهیچا ببرد

بانگ کا دی که صدا باز در دهخوه
سامری کیت که دست از نیجا ببرد

جام غیابی می سده ره مکدی است
سند از دست که کسب عشق جا ببرد

باغبانان خزان حسن پست می خم
آه آزار روز که بادت کل رخا ببرد

رهزن در هر تخته هست موشان ازند
اگر هر روز بزرده است که فردا ببرد

علم و فضی که بچل سال و کم حساب آید
ترسم آن نرگس ستانه پنجا ببرد

حافظ انجان طلبه غمزه ستانه بار

خانه از غیر پر در نهوس تا ببرد

نفس با هم با سگشان خواهد
عالم پر در که باره جوان خواهد

ارغوان جام عقیقی بسن خواهد
چشم کز نسب بقایق کمران خواهد

کل عزیز است غنیمت شمر برش
که سیاه آمد این ماه دازان خواهد

این نظاره که کشید از غم جوان میل
تا سر آورده کل نمره زبان خواهد

ایدل از غمت از مرد نظر از اسکن
با بهیچا را که صمان خواهد

ما بجان شده از دست قد کج
از نظر تا شب بعد از صبحان خواهد

مطرب مجلس انس است و غمخوان دود	چند کونی که چنین است چنانچه باشد
کز نیکو بجز ابات شد مویب کن	مجلس عطا در است و زن خواهد

حافظ از بهر نو آمد سوی آبسم وجود
قدمی نه بود عشق که روان خواهد

نقد صوفی نه همه صافی نشین باشد	ای با خرقه که مرتجیب آتش باشد
صوفی ماکه زور و سحر می شندی	شاکلکاس گران باشد که سر خوش باشد
خوش بود که محک تجر به آید پنا	تا سیه روی شود هر که دروش باشد
ناز پروردگرم نبرد راه بدوست	عاشقی شیوه زندان طاکین باشد
خط ساقی کرار است کوزه زنده نفس است	ای با رخ که بخونابه نفس باشد
غم دنیای دنی چند خوری با در بجز	حیف باشد دل دانا که مشوش باشد

دلن بجای عطا پیر و باد و فرودش
که شراب از کف آن ساقی هوس باشد

بنت رویت اگر با ما در و درین کرده	صورت نادیده تشبیه شمعین کرده
شمنه از دستمان عشق شود بکنیز ما	آن حکایتها که از فرنا و شیرین کرده
بکت جان بخش در خاک کوی کلر کا	عارفان آنجا شام عسل کنین کرده

حاکمان بی برهانه از نظر کاس الکرام	این نطق دل من که عیان میکنی کرده
شیر ذوق در غن پناهی صید و قیدش	کاین که است بر شهباز و شاهین کرده
ساقی می ده که بکلم ازل بند پریش	قابل نشیر نبود آنچه تعینش کرده
از فر و پگاهه نو چون عایش اندر برش	دختر رزرا که نقد عسل کاپن کرده
در صفالیر کاسه زندان بخواری بکنید	کاین جریفان به دست جاجان چن کرده
تیر بر لکان دراز و عسکه جا کرد	آنچه از لطف سباه غزال سکین کرده
یک سکر انعام با بود و لب حشر شد	هم توان نفسش به سکر بان این کرده
شاهدان از نقش خسار کنین و بیم	ناهد از رخسار بکر که در دین کرده

شعر حافظ را که بکسر مع حسان شاست
هر کجا بنشیند ایند از لطف سخن کرده

ده عطا کاین جلوه در محراب جفر می کند	چون بخلوت برودند آن کار دیگر می کنند
مشکلی در دم زده نشسته مجلس با پرس	توبه فرمایان چرا خود توبه بکنند
کویا با در بنده از روز داوری	کاینده قلب و دغل در کار داوری کنند
یار این نو فزون بار خورشید نشان	کاینده ناز از غلام و هب و بهتری کنند
بنده پر خراباتم که در پیشان او	کنج را از بی بار خجسته پاک بر بر می کنند

ای که ای خانه باز که در در میان	سید نه آبی و دلها را تو می کشند
حسن چایان او چند آنکه عاشق می کشد	ز غره دیگر لبش غیب سر بر می کشند
خانه خالی کن دلا تا منزل جانان شود	کاین هموستا کان دل جان می بر می کشند
آه آه از دست صرافان کوهر شناس	هر زمان خرجه را با در بر می کشند
بر در خانه عشق می ملک شمع کوی	کاذب آنجا طیبیت آدم محرم می کشند
صمیم از غرض می آمد غرضی عقل گفت	
فدسیان کوی که شعر حافظ از بر می کشند	
هر که شد محرم دل در حرم یار جان	وا که بیکارند است در کار جان
اگر از پرده برداشد دل عیب کن	شکر ایند که نه در پرده بند جان
صوفیان دانستند اگر روی همه حشر	دلش ما بود که در خانه خار جان
خرقه پشون بکنی مست که شد و کند	قصه ما ست که در هر سر بار جان
دوتم دلتی صمد عیب مرا می پوشید	خرقه را من می مطرب شد در جان
از صدی سخن عشق ندیدم خوشتر	یا دکاری که درین کسب دوار جان
هر میس کران دست بلورین	آب حرمش و در چشم کبر بار جان
خرقه کاد زارزل تا با بد عاشق او	جاودان کس نشدیم که در کار جان

زبان

کشت پاک که چون چشم تو چند کرس	شوه آن نشدش حاصل و پار جان
تجاش که نقش دل حافظ روزی	
شد که باز آید و جاوید گرفتار جان	
هر آنکوخاطر محسوس و بار نازین دارد	سعادت بهم گرفت دولت تمیز دارد
جانب عشق را در که بسی بالاتر از عقل است	کسی آن آستان بود که جان فدا دارد
دمان سنگ شریف مگر هر سیمان است	که نفس خاتم عشق جهان زیر کین دارد
بخواری نگر ای نعم صیغان و کیفان	که صدر رسند غرت غیر زین دارد
چو بر روی غیر باشی توانا غنیمت دان	که دوران تو اینها بسی بر زمین دارد
جا که در آن جان دل حامی ستمدان است	که چند خیر آنان خرمی که سنگ از خون دارد
صدا از عشق من ز غری کجا جان شد جان	که صد شبید و کجهر و غلام کس برین دارد
بلس در خط کشی چو آن شب نیست	بازم دلمر خود را که حسش آن داین دارد
اگر کوید بخوا هم چو حافظ بده نفس	
کویندش که سلطانی که ای پیش دارد	
هر آنکه جانب اهل وفا کند دارد	خداش در جمیع ارباب کند دارد
کرت بود است که از دست نماند	کجا در سر رشته نماند دارد

حدیث دوست گویم که خیر است	که آشنا سخن آشنا نماند ارد
سر زرد دل جانم خدی آن محبوب	که حق صحبت هر دو فایز نماند ارد
صبا دل آن سرفراز دل پرانی	ز روی لطف بگویش که جان نماند ارد
دلاش چنان کن که گرفتار با پی	دشمنان بد دوست دعا نماند ارد
که نداشت دل را جای بخت	ز دست بنده چه خیر و حد نماند ارد

غبار را بگذارت کجاست حافظ
 باد کار نیم صبا نماند ارد

بجای اوج سعادت بدام ما شد	اگر ترا کذری برستم ما شد
جباب دار بر اندام از طکانه	اگر ز روی تو عکس بجای ما شد
چو جان فیه ای بست شد خیال منیم	که قطره زلزلات بجای ما شد
خیال زلف تو کجا که جان و بساز	کزین شکار فرودان بدام ما شد
ملوک را چو ره خاک بوس این در	کی لغات جواب سلام ما شد
بنا هبسته ی زمین در مرد و زن	بود که قرعه دولت بنام ما شد
شبی که ماه مراد از افق طلوع کند	بود که پر تو نوری بیام ما شد
ز خاک کوی تو هر که دم زنده	نیم کش جان درش ما شد

هر که با خط سبزه سر سودا باشد	با این دایره بیرون تنه نماند
در قیامت که سراز خاک بخدیر کرم	داغ سودای تو ام سر سودا باشد
مقل همه و در خم زلف تو ام بر سر	کا ندرین سایه قرار دل شیدا باشد
چون دل من می از پرده بیرون می	که در کباره ملاقات نرسد باشد
ناکی ای در کز نامه رو خواهی داشت	کز غمت دیده مردم همه در پناه باشد
این هر مرده ام آب روان است	اگر ت بی لب جوی دعا شایا باشد

چشت ز ناز بجا قطعه میل آری
 سر کزانی صفت ز کس سنها باشد

هر کرم مهر تو از لوج دل جان نرود	هر کز نیا دین آن سر و خردمان نرود
آنچنان مهر تو ام در دل جان صای گری	اگر م سر برود همه سر تو جان نرود
آنچه از با غمت در دل میکنی	برود این دل من از دل من آن نرود
در ازل بست لم با سر لوفت بود	تا بد سر کشند ز سر پیمان نرود
که در روزی جوان دل من معذور است	در دوار چکنند از پی درمان نرود
از دماغ من سر کشیده خیال رخ	بجای عکس غصه در دل نرود

هر که خواهد که چو حافظ شود سرگردان
دل بجز بان نهد در زبانی ایشان

بوس باد بهارم بوی محبت برود	باد بوی توبی در روز ارادت
هر کجا بود دل چشم تو برد از من	نه دل حش پاره مرا هتا برد
جام می لبی لبست دم زردان شجری	آبرو از لب جان شکر جان شکر برد
دشمن دست جلوم سینه شوق بوی	پا چینی خردم شکر غم خا برد
راه ما سینه آن ترک کان از بود	رخت ما ندوی آن سردهای با برد
دل سخن ترا سنگ من آور در با	سنگ را سبیل تو اندر بره در برد

محبت میل بر جان کن از خوش طغی
شش طوطی توان نام هزار از بار

باد باد آنکه نهانت نظری با بود	رقم هر تو بر چه سینه با بود
باد باد آنکه چو چشم بقا بزمی	بجز عیوبت در لب شکر خا بود
باد باد آنکه من چو گلک سستی	در کابوت من نو پیک جهان با بود
باد باد آنکه رخت شمع طرب می بود	دین دل سوخته پر دانه بی پروا بود
باد باد آنکه چو با قوت خنده	در بیان من و معسل تو حکایتها بود

باد باد آنکه در آن ترک که حلق و آواز	آنکه او خنده سستار زردی صیبا
باد باد آنکه صبحی زده مجلس	بزمین و بار نبودیم خدا با ما بود

باد باد آنکه با صلاح شما میسر است
نظم هر که هر بنفشه که حافظ را بود

باد باد آنکه سر کوی تو ام منزل بود	دیدم راز روشنی از خاک که در صاصل بود
راست چو ن کوسن و گل از شربت کجا	بر زبان بود مرا آنچه ترا در دل بود
دل چو زهر خردش معانی حسی	عین سکینت شرح آنچه در او شکل بود
در دم بود که بد دست با شمشیر	چه نو آنکشت که می بین دل چل بود
دوش بر یاد لب او بجز با شمشیر	خرم می دیدم خون در دل پا در گل بود
بس کجیم که بر سر سبب در ذرف	مستی عقل در این سستک لایق بود
رانی خاتم فیروزه ابو عاتقی	خوش در خنده ولی دولت سخن بود

دیدم آن فتنه یکب خرم حافظ
که ز سر خنده تا این فصاحت با بود

بدری که کس نمی فهمد با را از آینه	دوستی کی خرم آمد دو ستار از آینه
آب جویان بر کوشد خضر فرح کانی	خون کبک از شاخ گل باد بهار از آینه

صد هزاران گل شکفت بگل مرغی بجز	غده بسیار پیش آمد هزارانرا چیده
معی نگان مردهت بزیناد ساراست	نابش خورشید همی باد و بارانرا چیده
زهره ساز خود بخیزد مگر خوش بوست	کس ندارد دودی سستی بکار از چیده
کس نگوید که باری دشت حق دوستی	خوشناسانرا چهل فاد و بارانرا چیده
کوی توفیق در گهت بدارن اسکند	کس پیدان در نمی آید سوارانرا چیده
حافظ هراتی کس غبنده نموش	
ارکه مبرسی که دور در کجا رانرا چیده	
یک ده جام دی سحر که شاق فاد بود	در لب ساقی شرم در مذاق فاد بود
از سستی در کجا باشد عهد شباب	جیبی بجز اتم لیکن طلاق فاد بود
شش می نیم که کیرم گوشه زان چشم	طاقت چهر از خم ابرو بر طاق فاد بود
ساق جام و مادوم ده که در سیر طریق	هر که عاشق دشن باشد در مذاق فاد بود
ای سبزه فرد فرما که دو شام آفتاب	در شکر خواب سبوحی هم مذاق فاد بود
در صفات طریقت هر کجا که دریم سیر	عاقبت را با نظر بازی فرغان فاد بود
حافظ آن ساعت که این نظم بر بیان میبوست	
طایر شوقش بر ام شوق فاد بود	

بازار بنان شکست گیرد	بازار بنان شکست گیرد
در بخت دوام چه مای	تا بار مراد است گیرد
در پاش فاد ام بزاری	آیا بود آنکه دست گیرد
هر کس که بید چشم او گشت	کو مجنسی که دست گیرد
حزم دل نگو بسحر حافظ	
جامی ز می بست گیرد	
بنویس دلا پار کاغذ	بفرست بان نثار کاغذ
ای باد صبا بیا بر بان شوخ	از عاشق پندار کاغذ
هرگز ننویسد او جوابم	بنویسم اگر هزار کاغذ
مقام تو نقش شد بر او تا	بر صفحه روزگار کاغذ
بنویس ز روی مهر بانی	
بر حافظ دل فکار کاغذ	
ای طوطی کویای هرات	مبادا خالیت سحر ز نثار
سرت بزودت خوش باد چو	که خوش نشی نمودی از خط بار
سخن بر بسته کشتی جبرئیلان	خدا را زین تمنا پرده بردا

بردی نازن این غمگامی	که خواب آلودیم ای محبت پند
چهره بود بکند ز دور در مطرب	که بر خضه با هم دست و شمار
ازین قیسون که ساقی همی کند	هر بغا زان سرمانند دستا
خرد هر چند نفس کایان است	چه بخت پیش عشق کیمیا کار
سکنه را نمی بخشند آبی	بزور و زور شیر نیت بخار
پایه حال اهل درد بشنود	بلفظ اندک و سنی بسیار
بستوران کوه سراسر نمی	حدیث جان سپرس نقش دیوار
بشخصی عدوی بین دل است	خداوند اول و دینم کند ار
چمن دولت منصور شاهی	علم شد حافظ اندر نظم شمار
خداوندی بجان بندگان کرد	
خداوند از آفتش نهند ار	
ای با بگو بگذری آن خار	بجا که زلفش و بوی برین سار
با او بگو که ای زنا هر جان من	باز آنکه عاشقان تو مرده اند ز شمار
دل دادیم و مهر تو خلیضیم	بر ما جفا و جور فرقت رو هم
کردی جور ز کار فراموش نند	ز نهاد عهد یار وفا دار کوش دار

ایدل بساز با غم جبران صبر کن	ای بیده در فرانس زین من خجسته
باری خیال دست زین نظر تری	چون بر دصال یارند ایم جبار
حافظ تو تا کی غم حال جهان خوری	
بسیار غم نخور که جهان نیت پایدار	
ای برده ز در حسن ز جوان کلر	قدت برستی چو سحر و سحر
ایچی وجودش نشان دندان تو	مردم لطف است پنهان ز شمار
دویم دل بست خط خال زلف تو	از دست هر سه تا چه شیدین ز شمار
بادت هزار دشمن اگر بار با من است	دانم مصاف او شرم نکازد ار
عفت چو در راه دل خایه گیر شد	زین دل بدر شوم ذکر ایم جبار
کر سر و پیش قدم سر کشید مرغ	مصل طوبی این بود هیچ جبار
منصوبه هوای تو حافظ کنون چو با	
در شد غمت و دشمن فاد و مراد	
ای خرم از فرود رخت لاله زار	باز آنکه رحمت پهل رویت بهار
از دیده که سر سگ چو باران حطاب	کاند غمت چو برق شد ز شمار
اندیشه از محسب قافیت هر که	بر لطف دنان تو باشد مدار

بمهر ننده ام من دین پس عیب بار	روز فراق را که هست شکر عمر
در هر طرف نیش جواد کس نیست	نارزد و خاک است دو اند سوار عمر
این یک دودم که دولت دیدار	در باب کار دل که نه پند است کار عمر
ناکی می بسج و سکر خواب مجدم	پندار کرد بان که نماند حسبار عمر
وی در گذار بود نظر سوی ما کرد	بچاره دل که هیچ ندید از گذار عمر

حافظ سخن بگویی که در نسخه جهان
این شش ماند قلیت یا دکار

اصی سب با کشتی از خاک ری بار بار	بیرانده دل مرده و دل در بار بار
کشته روح فرا از دهن بایر بگویی	نماند خوش خبر از عالم هر بار بار
تا سطر کنم از لطف نسیم مشام	شسته از نغمات نفس بایر بار
بوفای تو که خاک روان بایر عزیز	پی عیب ری که پدید از غایب بار
رودنکاری هست که دل چه مقصود	ساقیان مستح آینه کرد بار بار
کردی اندر بگذرد دست بگویی پرست	بهر آسایش این دیده بخوار بار
خامی و ساده ولی شیر جهان با بان	خبری از در آن دل ببار بار
شکر ایزد که تو در عشق تو ایمن	ببسیران هوس مرده کلزار بار

کام جان شخ شد انجیر که کرد پند	عشوه زان لب شیرین شکر بار بار
دلقق قهقهه از زده پیش بکنین کن	
و کجاست دست و خراب ز سر بار بار	

اصی سب با کشتی از گوی فغانی من آ	نارزد و پمار غم رحمت عانی من آ
در کین کا نظر با دل نیم حکمت	نارزد و حسنر ما و نیزه گمانی من آ
در غری فراق غم دل پر شد م	ساز می گرفت تازه جوانی من آ
سگر از اهرم ازین می دود سر چنان	در کربان سنانند روانی من آ
ساق حشرت امر ز بفر داسکن	باز دیوان صفا خطا مانی من آ

دل از دستش دوش که جان
اصی سب با کشتی از گوی فغانی من آ

پردانه نمی کشید از دور	در خند کند بوزدش نور
هر کس بخواهی خود گرفتار	صاحب نظران بروی منظور
از روز که روز حشر باشد	دیوان صفا عرض مشور
مازنده بند کرد دست با شیم	دیگر سیوان بنجه صور
آنکه که تو در پشت با شمی	کس می کند نگاه دور

ماست شراب ناب عقیق
از نژاد ساسپل و کافور

ای بار خدا ز آه حافظ

کانش نژاد حجاب ستور

دلا چندم بر برزی خون ز دیده شرم دلا	تو تیرا بدیده خوابی کن مراد دل بر آفر
سهم یارب که ساعد از جانان بویکنم	دعای سجده دیدی که چون آمد ببار آفر
چو با دانه ز من دنان بر بودن خوشه تا	ز نعت نوشته بر دار خود شمی کار آفر
مراد زدی و عقیق من بخشید روزی بخش	بگو شتم قول چنان دل پیستم زلف آفر
نگار ساق چمن دانه نخواهد شد سر یک	بنوک گلک رنگ بهتر نشی بخار آفر
دلا در ملک شیرینی که از اندازد بگری	دم صحبت بشا ز تنها پار در زان بار آفر

تبی چون ماه زانوردمی چون لعل پیش آورد

نو کوئی تا هم حافظ ریاقی شرم دار آفر

دگر نشاخ سردهی میں مسبور
کلبانک و که چشم بد از روی کل بد

زاهد اگر بگردد تصور است امیدوار
مار اشرافخانه تصور است دیار آفر

از دست عینت و کجایت میکنم
تا نیت عینستی ندهد لاتی حضور

کرد و کیران پیش در طرب فرزندشاد
مارانم بخار بود مایه سرد

می خرد بیاک چنگ خورشید کن
کو بدتر از که با ده مجور که جو لغتور

حافظ شهابت از شب بجران بچینی

در حجر صفت باشد در طلفت است نو

روی بنام مرا که دل از جان کپر	پیش شمع آتش پر دانه بجان کور کپر
بر لب تشنه من چمن و مدار آب بیخ	بر سر کشته خویش آبی در خاکش کپر
چنگ بنواز با زار بنود خود چایک	آتش عشق و دل خود دوشم حجر کپر
در جماع آبی در سر غرقه بر اندازد بر قض	در نه در کشته نشین دلقی ریا در کپر
دوست کو یا شود و هر جهان دشمن باش	بخت کردی کن در روی زین شکر کپر
رقه کبر ز برم در پیش تاب دل چشم	کو تمام زرد و لبم رنگ دکنم ز کپر
ترک در پیش کبر از بنودیم در شش	در نیت بیم شمار امش در خش باز کپر
میل منست کن ای دست دمی با باش	بر لب جوی طرب جوی بخت سا کپر

حافظ آراسته کن بزم و کور عظرا

که پس گلیم درک سر منسب کپر

روی بنام وجود خودم از با دیر
خرمن لوح کا ز راهه کو با دیر

ما که دادیم دل و دیده بطرفان بلا
کو پاسیل غم و خانه زینا دیر

زلف چون شنبه خاش که سیرده است	بیل خام طمع این سخن از یادیر
بینه که شده استگده فارس بکش	دیده که آب رخ دجله بعد اویر
سعی نبرده درین راه بجائی نرسی	مزداکرمی طلبی طاعت است اویر
دوش بگفت بزکان درازت بگنم	یارب از خاطرش اندیشه پیداویر
روزمز کم نفسی وعده دیدار بند	و انکهم تا بجد فارغ و آزار اویر
دولت پریشان باد که باقی سہلست	دیگری کو برود نام من از یادیر
بعد ازین چهره زرد من خاک در دست	باوه پیش آرد و انچه غم از یادیر

حافظ اندیشه کن از نازکی خاطر یار
 بر داور نکش این ناله و فریادیر

ساقیا مایه شراب یار	یکدوسه شراب ناب یار
داروی در عشق بینی می	کو هست درمان شیخ ثاب یار
می کنند عقل سرکش تمام	کردنش راز غیبی طاب یار
بزن این آتش جوی	یعنی آن آتش چو آب یار
کل گرفت کو بشادی رو	با دونه ناب چون کلاب یار
عقل مستوری از ناز در دست	عقل شیشه شراب یار

غم دوران مخور که زلف ترش	لقمه بر لب و در باب یار
دعس او خبر جواب ثواب	داروی کوست پس خواب یار
گر چه مستم سه چار جام و کر	تا بجلی شوم خراب یار
آفتاب است و ماه با دره جام	در بیان سه آفتاب یار

یکدور مثل کران بکافه ده
 کرکنا است و کرکنا یار

سرد بالا بلند خوش قرار	دلبر نا زین کل رخسار
نابیریم دو چشم جاودیت	در دل من نماند سبب و قرار
سبب زلف اگر بر پشت نی	نبود مشک را در کف دستار
پوفانی کن و کر پشه	بوفا کوشش ایست عیار
کاه کاهم بیوسه بخت	تا که کردی ز عمر بر خوردار

حافظ در دهن جبران است
 بنده است بی زرد و یار

شب قدر است و طلی شد نا بجز	سلام فیه حتی مطلع العجز
دل در عاشقی ثابت قدم باش	که در این ره نباشد کار بی جز

من از ندی نخواهم کرد توبه	دلوازی یعنی با الهجر و الهجر
دل رفتم و ندیدم روی دلدا	فغان از این نظر دل و ازین سخن
برای صبح روشن دل خدایا	که بس ناریک می نیم شب

و فخرای خاکش با شمع نفا
فغان الحج و انحران فی الهجر

صبا ز نزل جان گذرد در غم	وزد با شمع سگین خبر در غم
بگر آنکه شغلی بگام دل می کل	بنیم و سس ز مرغ سحر در غم
مرا دما هم موقوف بیک کز نیست	ز دوستان قدم بهدر در غم
حریف بزم تو بودم چو ماه بودی	کنون که ماه تا می نظر در غم
جان دهر چه در دس سسل محض است	ز اهل سرفتن بن محض در غم
سکارم تو با فاقی سبب شاعر	از دلفیغه در اسفر در غم
چو ذکر غیر طلب یکنی سخن این است	که در بهای سخن بهم در در غم
کنون که چشمه نوشتی من شربت	سخن کوی در نظر علی سگر در غم

عنا فرم بر در حال بر شود و فخر
تو آب دیده ازین بر گذر در غم

عید است و موسم گل و باران	ساقی بر دی سالیس ماه و می بار
دل بر گرفته بودم از با هم گل ولی	کاری مگر دمت چکان رود کار
گرفت شد بخور چه شمعان بسج	از می کنند روزه کش طالبان بار
خبر نقد جان بدست ندارم شراب که	کان بزر بر کشند ساقی کنم نثار
فرصت شمار دولت و بشو بکوش شو	از فیض جام و قصه همیشه کا سکار
خوش دولت خرم و خوش خرم کرم	بارب ز چشم زخم زمانش نکا همدار
می خور بشیر بنده که زیب و کرم	جام مرصع تو بدین دست هوادار
ز آنجا که پرده پوشی لطف عیتم است	بر قلب با بخش که شدت کم عبادار
زخم که روز شرفان عیتم بود	تبع شیخ و خرقه زنده شراب خوادار

عاقبت چو رفت روزه گل نیز سیرود
ناچار باره نوشش جوار دمت شرکار

عاشق یارم مرا با کفر دبا ایمان چه کار	تشنه دردم مرا با وصل با بجز این چه کار
ازب جانم میسایم نشان ندکی	پس مرا ایچان من با جان چنانان چه کار
کشته عتق مرا ز شخه دوران چه غم	سختس عودم مرا با زمر سلطان چه کار
فقد و محراب من دیدار دلدار است	این دل شوریده را با این چه با این چه کار

چونکه اندر هر دو عالم یار بسیار است	بایست و در رخ ز جور با غلامان
هر که از خود شد مجروح در طریق عاشقی	از غم و دردش چه گمانی بود آن کار
صورت دیوان چه خواهی بر زلف آن کزین	مرد عاشق دوست با صورت دیوان کار

عاشق کز عاشق دوستی دگر ره بازگو
عاشق با مردم مرا بکنند با ایمان چه کار

گر بود عمر پنهان رسم باز دگر	بجز از خدمت زندان تخم کار دگر
خرم آن روز که بادیده گریان بدم	نازتم آب در سبکد به چکار دگر
سرفش نبت در شوم خدای سبی	تا برم که هر خود را بجز برادر دگر
باز سر بسته ما پس که بیان گفتند	هر زمان با دلف و فی در بر باز دگر
گر ساعد شودم دایره چرخ کج بود	هم بدست آورش تا زیر پر کار دگر
عاشق می طلبد خاطر مری که دزد	غزوه خوش دان غزوه طرار دگر
بیا در رفت و حق صحبت درین نشانی	عاشق نه که روم من پی یار دگر
هر دم از زلف نام که خاک هر است	کندم قصد دل پیش با زار دگر

باز گویم نه درین راه حافظ شهادت
غزوه کشد درین باد بسیار دگر

نغمه کجاست بشنود بهانه کبر	هر آنچه ناصح مشق گویدت پند
ز وصل دی جوانان شمشیر برد	که در کجاست عسرت مکر عالم
نغم هر دو جهان شش عاشقان کجاست	که این شمع قبل است آن بهای کجاست

عاشق خوش رودی با نغم
که در خویش بگویم بنامم در
بر آن مردم که نوشم می دکنم
اگر موافق ندر من بودت بر

چونست از لی حضور ما کردند	کراندگی نه بوفی زلفش در کبر
بزم توبه بنامم قدح کف صبا	دلی کشته سانی سبکد نقبر
چو لاله در دستم بر زلفی با	که نقش خال بخارم نبرد در
می دو ساله و محبوب طارده ساله	همین بس است مر صحبت صغیر دگر
دل سیده مارا که پیش بگیرد	خبر دهد بجهنم حسته از بگر
کلفت که حذر کن زلف ابله	که کمی کنند دلان خلفه با دگر
بوشش بدهم مژگان جان کن	سخن شنود که نهدت ز بزم سخن
پارسا غریبوت پر زور خوشا	صود که کرم صغیر سپین دگر
حدیث توبه درین بز که کوه عطا	که شادمان کمان ابروت زنگر

چهارم کشف خاجو و شعر سلمان است
که نظم حافظ شاعر از بر نظم ظهیر

بیشی که کاشنی را عاشقی همه را بگیر
پای غیرت بر سر در پیش هستی جوی لب
تا آسمان هست در آرزو تو از وضع زمین
تا کی از درد مینی در غضب احوال بجا
که چو شاهان بر سر رماک نشین است
عش گوید روز و شب در بند هر زدن

پای برفرق خداوند کلاه جا بگیر
دماغ حشرت بر دل دیند از دنیا خواب
مردمی از مهر جوی و نور مهر ما بگیر
رو چو مردان حسنه در کاه شتاب بگیر
رو چو فرشتان شباب خیمه خیر کا بگیر
که نوم در راه مانی بان سبکتر راه بگیر

تا کی ای استخوانی پای حافظ
این زمان فراق عشق از روی الهیه

دینف گلگشته با نایب کجفان غم مخور
ایدل غمیده حالت بشود دل بکن
دور کردن کرد در زنی بر مراد ما
که بسیار محسوس باشد با بر طرف چمن
بان شو نوید چون وقت از غم

کعبه هزاران شود در کجی سلمان غم مخور
دین هر شوریده با نایب با مان غم مخور
دو با یکسان باشد کار دوران غم مخور
چهر کل بر سر کشتی این غم خوشخوان غم مخور
باشد اندر پرده به نسبتی پنهان غم مخور

دین با با کز شوق کعبه خواهی ز قدم
حال و فرقت جانان و ابرام رهن
ایدل رسبل فغانا و منی کسند
که چه منزل بس خطرناک است و تصدیه
شیخ بزم از پیش شاه مردان است و لب
که تویی از زبان غلام شاه مردان غم مخور

حافظ در کج شعر طولت بشهای تار
تا بود در دست دعا و درس قرآن غم مخور

ای سردنار حسن که خوش سیردی بنا
فرخنده با دطالع نازت که دراز
آنرا که بوی سبزه زلف نوارده
از طغریب نکرده جا ر کم
دل کز طواف کعبه کوبت و ذوق
هر دم بخون بیده حاصل رضو که
صوفی تا که تو بر زنی کرده بود

عشاق ما بنا ز تو هر کلمه صد بنا
بیرید اندر بر قد سروت قبای ناز
چون خود کو بر آتش بوزان بود بنا
چون زر اگر بر بند مردان کاز
از شوق آن جسم مزار و سر مجاز
سپلاق ابروی تو نماز ما جو از
لبکت عهد چون بچانه دید باز

چون باد است بر سر خم کشت گفتن

حافظ که دوش آلب ساغر شنید راز

برای سکه عشاق ریت کز کز تو

همان سب ز که حجاج برابر حجاج

چه گویت که ز نو زده درون چه کسی

ز اسب پرس حکایت که من غلام

غرض کز تو حسنت و ز نه حاجت

جمال دولت محسوس در این ایام

پس در زوم بعد ازین خضر است

چو کعبه یا فم آیم زین پستی باز

شب چنین بسحر که زنجب بخورم

که با تو شرح سر بنجام خود کنم آغاز

شم ز بجز تو چشم از جهان فرو بند

بسد دولت محسوس تو در جانم باز

چه علقما که زوم بر در دل از سر سو

بیوی روز وصال تو در شبان دراز

چو غنچه ستر نهفته کجا نهان ماند

دل مرا که زیم صباست محرم راز

ز شوق مجلس آناه هر کس حافظ

کرت چو شمع جانی رسد بسوزد باز

برینا نه آفتی لب کام میوز

بر بید جام مست در دلم میوز

روز اول دینم در سر زلفین تو

تا چه خواهد شد دین بود هر کام میوز

از خاتم شبی سوی زینک پیش

بزنند هر کفله تیری کو براند میوز

نام من رشده است رندی بر جانان

اهل دل ابوی جان می آید از نام میوز

پر تو روی ترا در سوختم دید اقا

سید و چون سایه هر دم بر دوش میوز

در نزل داده است ما را ساقی است

جرعه جامی که من سر گرم آنجا میوز

ساقی یک جرعه ده زان آب کون

در میان کشتگان عشق او خام میوز

بکه کوشی جان به تا با شدت آرام

چون غمها شس سپردم شب نام میوز

در قلم آورده حافظه معش

بجسب جوان برود هر دم قلم میوز

پاکه در دل حسنه توان در آینه

پاکه در تن مرده روان در آینه

پاکه فرقت تو چشم من چنان در

که فحش و صاخش مگر کشاید

بشی که چون سپه زنگ شد دل

ز نفس شادی روم خفت زو آینه

به پیش آینه دل هر آنچه بسب

ببخر خیال جمال مستیما یه باز

بر آن شل که شب آهسته در تو

ستاره میبزم تا که شب زاید با

پاکه میل مطبوع طر حافظ

بیوی کلین میل تو میرا یه باز

پاکه شتی ما در شط شراب انداز

غریبه دلوله در آن شنج و شایب از

مرکبشنی باوه در کفن بیاتی	که کوه اندکونی کن در آب انداز
نرگویی سیکه بر کشته ام ز خطا	مراد که نرگم بر صواب انداز
پارازان می کلرنگ سگوجامی	شرار سنگ حسه در دل شراب انداز
اگر چه هست و خرام تو نیز لطفی کن	نظر برین دل بر کشته خراب انداز
غم شب کرت آفتاب چایه	ز روی دشر کچهر زلفاب انداز
مصل که روز دفاتم سجاک بسیار	مره بیکه برده غم شراب انداز
کر از نو یک سر موسر کند دل قفا	پکر در غم نفس بر ج و آب انداز

ز جوهر صحرای قفا بجان سید دلت
بوی دیو محن نادرک شهاب انداز

حال خونین دلان که کوبید باز	در فلک خون جم که جوید باز
بجز فلاطون غم نشین شراب	سرکت با که کوبید باز
شرش از خیم می پرستان با	ز گسست اگر بروید باز
هر که چون لاله کاسه کردانش	زین جنایع بخون بشوید باز
بس که در پرده چنگ کوه سخن	بیرش سوی تا نوبید باز
بگشاید دلم چو سنجی اگر	ساخته لاله کون بویید باز

گر بپست بگرام غم قفا
گر نبرد بسر بویید باز

خیزد کاسه ز آب مر نیاک انداز	پیشتر ز کاسه شود کاسه سر خاک انداز
عاقبت منزل دادی خا سرشان	حای غنچه که منسب افلاک انداز
کاک بجز زنده دانی که شبانی	آتش از بکر جام در هلاک انداز
بیر سبز تو ای سر که چون خاک شوم	نار از سربزه دس به بر رخاک انداز
دل مار که زنا سر لطف و محبت	از لب خود بشا فانه تر پاک انداز
غوطه در پیک ز دکلمن طرفت کونند	پاک شود دل پس در بر آن پاک انداز
یارب از زاهد خوردن که بخر عیب	دو دو آهیش در آینه ادراک انداز
چشم آلوده نظر در رخ جان در است	بر رخ او نظر از سینه پاک انداز

چون گل از کف دست او جا به قبا کن قفا
وان قبا دره آن قباست چاک ناز

دلم بروده لولی سبب شور کیم	هدوغ دعه و قبال وضع در کیم
فدای پاک کرپان ما هر زبان	هزار جا نه قوی و خرقه پر سینه
خوشه عشق زندگانه است قصه جان	بجواه جام شرابی بجا که آدم ناز

نصام آن کلماتم که پیش افروزد	نساب سر دزد دهن پیش بر
بمانش غره بیازدی خود که در جرات	هر آن سپه در حکم پادشاه بکنیز
فعبیر چشمه بدر کاست آدم جی	که جز دلاوی توام نیست هیچ دست آویز
پاکه لالتف سخانه دوش با کین	که بوقام رضا باشی و ازها کویز
پاله در کفتم بند ما سحر که شتر	بجی نزل بریم هول رود ستمیز

میان عاشق و معشوق هیچ حاجت نیست

تو خود حجاب خودی حافظه اینان خیز

رویش در طرب و صمیم است امروز	کام دل صحت در با کام است امروز
کوچه رس فلکی رخ بنما از شرق	که مرادین آناه نام است امروز
صمیمت مین است از صمیم بنامه	کارا چون بسبب است امروز
محبوب پند که کند در زانرا	کاکه بشا هر دمی نیست که ام است امروز
زاهد را که بند غیر صومع حاجی	پن که در کج خرابات تمام است امروز

که بگویند ضایق که کنون حافظه را

چشم بر روی کار و لب جام است امروز

زلفین سپید خم سخن افروزده با	وقت من شوریده هم بر زده با

نارزدی کوی چشم بدان دور که هر روز	بره زده طبعش در غور زده باز
از خاله رمی زده بر شکر گل	امروز همه بر گل و شکر زده باز
برسان غریبم زده سگت و دین	با تو چه توان گفت که ساغر زده باز
از دودل حشام اید دست خدر	کاشش من بوته شهر زده باز
من سرچشم بر سر بودای تو داد	با آنکه من سر زده را سر زده باز
نقد در سره قلب که پا لوده نام آیدم	بر سکه رویم همه بر زده باز

شبا غم است که بر دل حافظه

امداد که بر صید کبوتر زده باز

صبا بمقدم گل روح بخشد باز	لجاست مین خوشگویی کبوتر آید
دل از چرخ کن ناله زانکه در عالم	غمت شادی غم از دل نیست و غم
دو ناشدم چون گمان از غم و نسیم گویم	هنوز ترک گمان بردان سینه انداز
ز نظر تو پریشانی دل شد فاش	زنگ جنت غریب آری امروز
هر زده بر روی تو نمازند و تو خود	نظر بر روی کسی برینگی از ناز
اگر بوزنت بدل زرد نامه کن	دم از محبت این زن و بدر دستان

خبر خاطر با چشم خشم گویند
تورخ بجا که زای حافظ در افغان

نغم غریب دیار توای غریب نواز	دو کمال غریب دیار خود پرداز
بیکند که خرابی کبر و بازم بند	بشرط آنکه رکازم نظر کبری باز
بر آتیش خیال توید هم بوسه	بر آتیش مصائب چو نیت و نواز
کرم چو خاک نیز خاریکی سہلست	خرام میکن در خاک سایه می انداز
در دن بینه دلم چون کبوتران چو بطیخ	چه آتشی است که بر جان منور ساز
خیال منده بلند تو میکند دل من	تو دست کوه من چو پستین دراز

حدیث در دایم معنی امر در نیت
که حافظ از نزل دوزخ بود شاہد بان

نغم که دیده بدیدار دست کردم نغم	چو شکر کویت ای گلزار بند نواز
بنارند بلا کورخ از غیب رموی	که کیمیای مراد است خاک کوی ساز
بکند و قطره که بیار کردی ای جو به	بس که در رخ دولت کی گشته نواز
طهارت از بچون بگر کند عاشق	بقول شعی عشق دست نیت نواز
ز شکلات طریقت عنایت نواز	که مراد غنچه بند است نواز

در مقام مجازی بخرسب کبر	درین سراچه بار نچه غیر عشق سباز
من از نیم سخن چو چو طرف بینم	که سرده است درین باغ نیشختم
اگر چه من تو از غیر سخن سستی است	من آن نیم که ازین سخنانی آیم باز

غزل سرای نا امید صر فہ نبرد
در مقام که حافظ بر اور آواز

از در شکر که دیدم بکام خوشباز	از روی صدق چو خاک شسته باد کوفه ساز
روندگان حقیقت ره جلا سپرز	رفیق عشق چه غم دارد از نیش و فراز
غم خمیب نهان در رختجوی رخت	که نسبت بیند ارباب کون محرم ساز
چو فتنه بود که مشاطہ فضا کجاست	که کرد کس شمشیر بید بسره ساز
بدرین ساس که مجلس نوز است	کرت چو شمع جانی رسد بنور ساز
نغم بوسه دعای بجز زایل دلی	که کید دشمنت در جان جسم دارد ساز
عاشقی که بروی من آمد از غم تو	ز آتش پرس حکایت کن من نغم ساز
ایده قد تو بچو نیم رنجت بلند	نیم زلف تو بچو نیم غم غم ساز

فکند ز زلف عشق در مجاز عراق
نمای بانگ غزلهای حافظ ساز

و چه سبک بکنه ری بر اصل رود رس
 بر سه زن چو ک انوادی کین کن
 منزل سبی که باوش هر دم از صفا
 پر صدفی ساربانان چنی بیکه
 محبت جانان بپوس آنکه براری خنده
 که فراق تو هم نامهربان فریاد رس
 عمرت سپهر کن می نوش کا ندر راه عشق
 لب و از آهستانهاست با بر
 دل بر خست می سپاردن چشم بست با
 که چه بسیاران نداده چنان خود رس
 من که قول ناصحانرا خواندمی بپایست
 کو شمالی خوردم از جبران که نیم رس
 طوطیان در کسرت سنجان مرا می کنند
 در بخت دست بر سر سرتی که کین رس
 عشق بازی کار بازی نیست ایل سراز
 همه کوی عشق شومان ز چو کوان رس

نام حافظ که برید بزبان ملک دوست
 از جناب حضرت شام هم پس است عشق

جانانرا که گفت که احوال ما پرس
 بچانه کرد قصه هیچ آشنایا پرس
 آنجا که لطفش من خلق کریم است
 جرم که نشسته خفون با جبر پرس
 خواهی که ریشه شود احوال عشق
 از بیخ پرس قصه ز با و صبا پرس
 هیچ آگهی ز عالم درویش نبود
 بکس که با تو گفت که درویش پرس
 از دلق پوش هر دو طلب بخوی
 یعنی زلفان سخن کس پرس

در در طلب خرد باب عشق نیست
 ایل جبر و خوک نام دو پرس
 نفس حقوق حضرت و هلاص و بندگی
 از لوح سینه محو کن نام ما پرس
 قصه سکنه در دار نخواهیم
 از با بخر حکایت هر دو فام پرس

حافظ رسید موسم کل معرفت چون
 در باب شکر عمر در چون و چهر پرس

دارم از زلف بیامت کله چینه که پرس
 که چنان زوشده ام سپر سلمان که پرس
 کس با سبب فخرک دل و درین کفاد
 که چنانم من این کرد و پیمان که پرس
 پکی جرمه که از کسش در پی نیست
 زخمی یکیشم از مردم نادان که پرس
 ز اهدا زما بیامت بکله کین می نعل
 دل و دین سپرد از دست زبا که پرس
 گوشه گیری و سلامت هر دم بودی
 عشو به سبکمان ز کس فاش که پرس
 گفتگو باست درین راه که جان بکند زد
 هر کسی عجب به یک سپن آنکه پرس
 کفتم از کوی فلک صورت حال پرس
 گفت آن یکشتم اندر خم چو کوان که پرس

گفتش زلف کین که سکنی گفتا
 حافظ این قصه در زلف کس پرس

در عشق کشیده ام که پرس
 زهر هجر می چسبیده ام که پرس

کشته ام در جهان خردکار	دلبری برگزیدم که پرس
آفتان در هوا بی خاک درش	میرود آب دیدم که پرس
پنودر کلبه که انی خویش	رنجمانی کشیدم که پرس
من بکوش خود از دوشش دوش	سختانی شنیدم که پرس
لوی من لب چه بگیری که کوی	لب معنی گزیدم که پرس

همچو حافظ غریب در ره عشق

بمقامی رسیده ام که پرس

در غیر مانی کجند غیر از دست کس	هر دو عالم را به زمین ده که ما را دوست
یا کندم کون با کس کردی نیم جو	هر دو عالم پیش چشم ما نمودی کعبه کس
یا ویداری که هستی نفس با دیگران	اینکه بی یاد تو هرگز برینا دردم نفس
میردی چون شمع و همی از پس و پشت دران	نه غلط کفم نباشد شمع را خود پیش دران
غفلت آنکو همیشه از تو می چید غان	فقدالذات کو نیکو نمیداند کس
فاطمه وقتی بوس کردی که غمخیز	تا ترا دیدم مگر دم خرد بیدارت اس
مردمان از نفس کز شب بخالی در است	من چنانم کز خیالم با نشنا صد عس
کویت از شکم خود در بکشت تیر سگم	برهم آید این فیض سبکبخت چرخ

حافظ از این سپاسی لاشه نک سبب
بعد ازین بنشین که کردی بخیزد زین

دل را پیش تو بخت بکنو است بس	نیم رود شیره از یک است بس
دگر نترس جانان سفر کن در پیش	که بر سمنوی و کنج خاهاست بس
بصده مصطفی بنشین از غمی نوش	که ایقدر ز جهان کس با است بس
ز باد می طلب کار خود آسان کبر	که نشسته می صاف است چو است بس
هانک بروم نادان دهر نام	تو اهل دانش فضلی همین است بس
دگر کین بخت بدی بگوشه دل	حریم ده که پریشان پناه است بس
هرای سخن با لوف و عهد با فدیلم	ز هر دو ان سفر کرده غدر خود است بس
بست دگران خو کن که در دو جهان	رضای این دو افهام پا است بس

همچو در ذکر مشیت حاجت اصلی حافظ

دعای تنبیه و درو صیحا است بس

کلعه اری گلستان جان مار بس	زین چمن سایه آسود روان مار بس
من و هم صحبتی ام ریا دورم باد	از کرمانان جهان طبل کران مار بس
قصر فردوس پادشاه علی بن محمد	ما که ز ندیم و کذا دیوان مار بس

نیش بر لب جوی و کله بر سر	کاین شاد است ز جهان کندان بر لب
لله بازار جهان بکر و آزار جهان	که شمار اینس این بود زبان بر لب
یار با مات چاهت که ز یادت طعم	دولت صحبت آن بنوس جان بر لب
از در خویش خدا با پرستم سرست	که سر کوی تو از کون مکان بر لب
میت را بجز ز فصل تو در سر هو سی	این تجارت نشاع جهان بر لب

حافظ اشرف قنبر کلمه بی انصافی است

طبع چون آب و غزلهای رزان مار لب

بری بهار آید لالی میس سگین نفس	که پای سبده می همچون فریاد کفن
گیرند مردم دوستان از بهر دجوئی دل	هر روز خاطر با کی با خود کی داریم لب
بس بر کوی نوای آرام جان شب نغمه	فریاد آه و ناله ام از جان آید چون بر لب
هر چند میزاری مرا دور از لب شیرین خود	آیم روانی بپوش پیش تو ای جان چون لب
خود هر که ایم زده است از دوزخ رسد زده	و آنکس که غفلت شد چون آید شد از دوزخ لب

چون حافظ بخت ترا مردم بغیر با و آردی

ای ترک شهر آشوب من ماری بغیر با و آردی

اگر نقش شمشیری در دست جهان لب - حریف حجه و کربا به بوستان لب

شبیخ زلف پریان به بست باد و	لگو که غا طر عاق کور پشان لب
کرت هو است که خضر خضین کجا	نهان چشم کند چو همچوان لب
مروزش نواری کنار هر مرغی است	پا و نوکل این میل غرغخوان لب
طریق خدمت و چین بندی کردن	خدا را که ز ناکن با سلطان لب
و کربصدهم شع برکش نهار	در آنچه با دل ما کرد پشیمان لب
نوشع انجمنی یک بان و کمدل	خال کوشش پر زده چمن خندان لب
کمال دلبری حسن در نظر بازی است	بسیوه نظر از ناظران دوران لب

خمرش حافظ و از جو بار ناله کن

ترا که گفت که بر روی خوب لب

ایدل غلام شاه جهان باش شاه باش	پوسته در حجت لطف آله باش
مرد خدا شناس که تقوی طلب کند	خواهی سفید جاده و خواهی سیاه باش
ارتقا رجی هزار پاک جو بنظر من	کو کوه تا کوه من قوس سپاه باش
چون حمد شمشیر بود در دست سحر	کو این من کباش من پر کاه باش
آز آنکه دوستی علی میت کافر است	کونا هر زمانه را کو شیخ راه باش
مرد زنده ام بولای تو با علی	فردا بروح پاک اما جان کوه باش

قبر نام هشتم سلطان دین ضیا	زبان بیوس در درون بارگاه باش
دست بزرگد که بچینی کفی شاخ	باری پای کلین ایشان کیا باش

حافظ طریق بندگی شاه پیشه کن
و نگاه در طریق چو مردان راه باش

ای همه شکل تو سبوح همه جای تو خوش	دل از غم و شیرین سکر خای تو خوش
پهلو کلرک زری بست وجود تو لطیف	بجو سرد و چمن غنچه سر پای تو خوش
شیره ناز تو شیرین خط و حال تو بیخ	چشم و ابروی تو زینا غنچه بالای تو خوش
هم کاستان خیالم ز تو پریش کلایه	هم شام و دم از لطف سخن سالی تو خوش
پیش چشم تو سپرم که بدان چاری	می کشند در دروازه ایخ زبانی تو خوش
دره عشق که از سیل فانیست کز	کردم ام خاطر خود را بتولای تو خوش

در پیمان طلب که چه زهر ز نظر است
بیرود و حافظ بدل به شای تو خوش

بازای و دل شک مرا منس جان باش	دین نوشته را محرم هر از زمان باش
زنان با ده که در مصطفی عشق فرود شدند	ناراد دسه ما غزیده دگر از جهان باش
در غرقه چو آتش زوی ای عارف لک	جدی کن در سطره زندان جهان باش

دلدار که کعبه تو ام دل نکران است	کو بر سر سم کین به است نکران باش
خون شد دلم از حسرت آن بلبل و آغوش	ای درج محبت به جان نهرشون باش
تا بردش از غصه غباری تشبیه	ای سبیل سرشک نقیب نادرشون باش

حافظ که هوس میکند آن جام جهان بین
کو در نظر صفت حمید مکان باش

باغبان که نغمه زدی صحبت گل با بدین	برجهای خارجه آن سبیل با بدین
ایدل اندر بند لغزش از پریشانی نمان	مرغ نیرک چون بدام قند گل با بدین
با چنین لطف و درخش باد نظر با جمی ام	هر که روی با سین و جعد بس با بدین
رند عالم سوز را بصلحت غمی کجای	کار ملک است آنکه تهر تو بل با بدین
تخته بر نقوی و دانش در طریقت کایه	ساهر در صند بنه دارد تو گل با بدین
نار فزاین ز کس مستانه اش با بدین	این آل شوریده را که جعد کاکل با بدین
ساقیا در کوشش ما غرقتن ناکی	دور چون با عاشقان افتد نفس با بدین

کبیت حافظ تا تو شد با دهنی آواز زد
عاشق سکین هر چندین نخل با بدین

ببره ازین قرار در طاقته هوش	بت سکین دل سین بنا کوش

نخار چاکلی شوخی پر پوش	ظریفی موشی ترکی قاپوش
زنب آتش سودای عشق	بان دیک سنگی بنزیم جوش
چو پراهن شوم آلوده خاطر	کرت همچون قبا کیرم در آغوش
اگر پوشیده کرد آسوخانم	کنگردد مهرش از جام فرخوش
دل و دینم دل و دینم بریده است	برودشش برودشش برودشش

دوای تو دوای تست حافظ
لب شوش لب شوش لب شوش

بجهد وجد چو کاری نیرود از پیش	بگرد کار را کرده بر مصالح جوش
یا دشاهی عالم منسرد نیاروسر	اگر زتر شاعت خبر شود در پیش
سنگ شرفه خواهی که نخی نشوی	مشوبان تر از نو در پی کم و پیش
ربای زاهد ساکس جان من فرود	فتح بخواد و بنه دایمی نور دل پیش
بنوش با ده که قام صنع هفت کرد	در آفرینش از انواع نوش دارد پیش
ریا محال شمارند جام با در جام	زهی طریقت دست نهی شربت پیش
بر لبانی اگر خود سر آمدی عجب	که نور حسن تو بود از اساس عالم پیش
دنان تک تو بخواد جان حافظ شد	بجان بود خنجرم زین دل مجال پیش

بدر لاله قلع کبر دلی ربا پیش	بوی گل نفسی بدم صبا پیش
نکوست که همه ساله می برتی کن	سه ماه می خوردند ماه پارسا پیش
چو پیکاک هفت بی جوت کرد	بروشش و منظر حضرت خدا پیش
کرت بوست که چون هم کبره	پار اهدم جام جهان نما پیش
چو چرخ کرد فریبستی است کاجان	تو همچو باد بهاری که کاش پیش
و فاجوی زکس در سخن نشینی	بهرزه طالب سیم رخ و کیمیا پیش

مرید طاعت چاکان شو حافظ
دلی معاشر زندان آشنای پیش

بس خرابم زغم با بر با تانی جوش	ببزند غمزه او نادک غم بردل پیش
با تو پونتم در خیر تو دل بیدم	آشنای تو ندارد سر پکانه ز پیش
بنیاست نظری کن که من سوخته	زرد و پند و لطف تو کاری از پیش
آخر ای پادشاهک حاجت پیش	کربل من تویزد کنی بردل پیش
کر چسپای سر زلف ز هم بخانی	بس سلمان که شود با ده خورک کوش
تو پس درینم و غم سپوده مجوز	که زغم خوردن تو زرق کردم کوش

چونکه این گوشش چنانچه بودی
هنس مبارز دل خود زغم ای در پیش

پیش حافظ دل بوحه کن بهر جد
منت از شایع کس نوازدهوش

چو بخت صبا لعل غبر زلفش	بدرشته که پوست تازه شد جانش
کجاست بختی تا که شرح غصه دهم	که دل چه می کشد از در کار جانش
نیم صبح و فغانه که بر دست	ز خون دیده من بود مهر جانش
زمانه از ورق گل شال دمی تو	ولی ز شرم تو در غنچه کرد پنهانش
تو حه دند عطر اگر آنه پدید	بنارک آنه ازین ره که منت پنهانش
جمال کعبه مگر عذر هر دو آن جوی	که جان زنده دلاوی حش پنهانش
بدین شکسته پت انجمن که آرد	نشان بوسف دل از چه زنگهانش
بکرم آنسر لعل و بدست خواجه	که در این سبستان ذکر و دستانش

سحر بطرف چمن شبنم امیر
نوی حافظ خوش لحن خوش گامش

چو جام مل تو نوشتم کجا با نه اموش	چو چشم مست تو نیم بجای نماند گوش
سرم غلام تو که زانکه ازین آزادی	مرا بکوزه فروشش سر بنجانم خروش

یوی آنکه نیخانه کوزه بایم	ردم سبوی خرابانان کشم بر دوش
ز شوق با ده رویت ام مارخ زرد	بیدید آب زخم تهنان با ده فروش
مرا گوی که خاموش باشم دم در کش	که در چمن تهنان یافت مرغزافوش
گوشان تو جویم کدم صبر فرما	و در حدیث تو گویم کلام قوت و هش
شراب پخته بخانان دل خسرده	که با ده آتش بر است و پخته در هش
بنیم روضه صفت بذوق این رسد	که با ز نوش کشند با ده و تو کوش

مرا چو منت سلطان عشق میدهند
منازده که حافظ خموش باشم خموش

خوش شیراز و وضع پنهانش	خداوند آنکه دار اندوش
ز رنگ با دما صد گوشش نه	که عطر می بخند ز کاش
میان جعفر آباد و مصفی	عمر بیز می آید نهامش
بیشیرانای و فیض روح قدک	بخواند از مردم صاحب گامش
که نام قد مصری برد آنجا	که شیرینان خداوند انقاش
صبا زمان لولی شکر مست	چه در می کنی چون آغاش
کن پد ازین خوابم خدا را	که درم عشق خوش باجاش

کر آن شیرین پس خرم بریزد
دلا چون شیر ما در کن حلالش

پرا حافظ چو قریبیدی از هجر

نکردی شکر ایام وصالش

حافظ قرا بکش شد پیشی پاره پیش

تا دید محنت که سومی کند بدوش

کردم سوال محمد از پسر بندش

در کش زبان و پرده بخند ارمی پیش

فشکری کن که خون دل آمد ز غم پیش

عذرم پذیر و جرم بذیل کرم پیش

نا دیده هیچ دیده و نپسند هیچ گوش

بحث جوانت از فلک پرتو زده پیش

پروانه مرا در سید ای محب خوش

در عهد پادشاه خط بخش حرم پیش

صوفی بکنج صومعه در پای خم نشست

احوال شیخ و قاضی و شرب الیهود

کھا کھنی است سخن کر چه محرمی

ساقی بهار سیرسد و در جبه می ماند

عفت و غفاسی و جوانی و نوبه با

ای پادشاه صورت و منی که مثل تو

چندان بمان که خرقه ازرق کند قبول

تا چند همچو شمع زبان ادری کنی

دیش ندر غیب بکوش دلم رسد

حافظ تو غصه کم خور زین داده پیش

دلم رسد شد و ما فایده من در پیش
که آن گلاری سرگشته را چه پیش

چو پد بر سر ایمان خویش بگذرم
که دل بدست کمان ابرویش بکش

خیال حوسله بجز مفرم بهیات
چهاست بر این نظر جمال پیش

کجوی بیکده کربان در کفنده روم
چرا که شرم همی آید منجس خوش

عس خضر با ندنه خاک بگذرد
ترنج بر سر دنیای دون کن در پیش

بازدم آن تره شوخ عاقبت کش
که موج سبز زدنش آب نوش بر پیش

ز این طبع سپاس هزار خون بگله
کرم تجرید دینی نهند بر دل پیش

توبنده کله از پادشه کن ایدل
که شرط عشق نباشد ثبات ز کم پیش

بهان مکر زنده دست هر کده حافظ

حزین بخت در بکنج فارون پیش

دوش با من گفت پنهان کار دان شیر پیش
کز شاه پنهان نباید دست را زین پیش

گفت بیان کیر بخود کار با کردی پیش
سخت بگیرد جهان بر مر دن سخت گوش

دایم در ادعای کفر خوش بر فلک
زهره در قفس آمد در بطران کشت پیش

بادل خرقین لب خندان با در همچو جام
نکرست زخمی رسد آبی چو چنگ اندر پیش

تا کردی آشنای من پرده زمری نشوی
کوشش تا محرم غار و جای تمام در پیش

در حرم عشق شوان ز دودم گفت شنید
تا آنکه آنجا جمله جفا چشم باید بود گوش

کوش کن پندای سپهر و ز بهر عالم خرم	کفایت چون در صد شی گزونی دار کوش
بر با ط کتک و نامان خود فردی سر ط	یا سخن دانسته که ببرد عاقل با حق کوش

ساقی می ده که زنده با می حافظ ختم کرد
 هفت حسرت بران چه بخش عیب پوش

سحر ز باغ غنم رسید مرده کوش	که در در شاخ است می دل کوش
شد آنکه اهل نظر بر کن راه بر شند	ز راه که نه سخن در دهان بل کوش
بیانک چنگ بگویم آن چنانها	که از نفس آن دیک بیزد جوش
شراب خانگی از نس محبت خورد	بردی بایر بوشیم باک نشوش
ز کوی سبزه دوش بر دوش مژد	امام شد که سجاده می کشید بدوش
دلا دلالت خیرت کنم بر آه کجا	کن لبتن سبابت زده هم خورد
محل نور بختی است رای انور شا	چو قرب اطلبی صفای بت کوش
بجز ثانی جلاش سازد در صمبر	که است کوش و دوش محرم با بر دوش

در بخت ملک خردان در
 کدای کوشه نشی تو حافظا خردوش

شراب شمع بخوام که فردا کن بود در	که تا بکدم بر بایم ز دنیا بشود شوش

پا در می که شوان شد ز کوه تان این	علب ز هر چسکی و مرغ سحر شوش
سلاط و در دون پر در نزار دشت اسباب	مذوق صحر و آرزو بدل نبوی از شیخ و زوش
کنه سید بهی سکن جام جم بردا	که من بچو دم صبح از نه بهرام است در کوش
که کردن بدوشون ز بر کی کم سب کرد	سلیمان چنان حشمت نظر با بود با بر ش
پانا در می صافیت رازد هر بنایم	بشرط آنکه تنائی کج طبعان دل کوش
شراب سبب جویشم من از جام زرد کون	که ز راهی فزنت مجازم باین کوش

کمان بر دی جانان نمی چند سر از حافظ
 و لکن حسنه می آید باین بازوی بر دوش

صوفی کبی بچین و مرغ بخار بخش	دین زهد شکت را بی خوش کوش
طامات دوزق در راه کجاست	بسیج طیب ن بی و یک کوش
زهد کران که ساقی و شا به بخزند	در حلقه چمن نسیم بهار بخش
راهم شراب لعل زادی بر شکان	خون مرا بچاه بخشند ان با بخش
بارب بوقت گل که بند بچون	دین با جبر ابر لب جو با بخش
ساقی خیال سپده بکند رومی بد	دین ناز با قامت و بجوی با بخش
ای آنکه ره بشرت تصور در د	زین کج قطرۀ من خاک را بخش

سکرانه که روی چشم بران نمید
بار اصفه و لطف خلدند کار بخش

ساقی چو شاه نوش کند با و جوج

کو جام زرد کاغذ شب زنده دار بخش

نکیز پس همه آهنت که گل بنیز نس
کل درازید که چون غم کند کار بخش
دلربانی همه آن منبت که عاشق بند
خواجده آنت که باشد هم کار بخش
جای آنت که خون موج زنده دل
زین شان که خرف می کند بار بخش
میل ز قرض گل آموخت سخن در بند
اینده قول و قول مستبیه در بخش
آن سفر کرده که صد فایده دل بر بند
هر کجا است خلد با بهشت در بخش
یکه از کو چه مشوقه با سیکدزی
بر عهد باش که سر می کند در بخش
صحت عاقبت که چه خوش فایده
جان عشق غزینت فرد کد بخش
صوفی سر خوش این دست که کج کار
بر جام دگر آهنته شود در بخش

دل حافظ که بیدار تو جو کرده بود

ناز پرورد وصال است جو از بخش

کتاب پوی پدید طبع شعر باری بخش
معاشره دلمی شیرین ساقی گلنداری بخش
اصحی دولت طالع که قدر رفت سیدانی
کوار با دست این عزت که داری کلگی بخش

عروس سبزه ز نور فکر بر می بندم
جود کوشش با هم بدست قند کار بخش
شب صحبت غنیمت آن دود او خوندنی
که همان بی دل افروزت در طوفان زری بخش
مسی در کاس چشم است ساقی رب نام از بد
که در می سیکد با عقل می بخند خاری بخش
هر کس را که در خاطر عشق دلبری آری است
سپندی کو بر آتش که داری کار بخش

بفقت عمر شد حافظا با با همچنان

که سکه کوان برست پا بر کار بخش

ما از نوده ایم در شیشه صحبت خویش
هر دن کسیدیدار بنور طرحت خویش
دوشم ز غیبی چه خوش آمد که میرد
کل کوش پهن کرده شاخ درخت خویش
ای دل صبور باش که آن بار شد خوی
بسیارند خوی نشیند ز بحث خویش
که بوج خیر حادثه سر بر فلک زند
عارف با آب رنگد جفت بحث خویش
خواری که بحث است جهان رو تو کند
بگذر ز همه دست بختنای بحث خویش

ای حافظا در وصال پیشتر شدی مدام

همیشه نیز دور نماندی بخت خویش

مجمع خوبی لطیفند عذار چو پیش
لیکنش هر دو دفا نیت ضدا با بدست
دلبرم شاه و طغلت بیازی روزی
بگند زدم و در شرح نباشد کنش

چاره ساله تی جابک و شیرین دارم	که یکجا حلقه بکوش است به چاروش
من جان به که از نیک کندارم دل	که بدینک ندید است و ندادش
بوی شیراز لب چو شکرش می آید	که چون بچکد از شیرین چشم سپیش
در پی آن گل نرسند دل یار ب	خود کجا شد که ندیدیم درین کوشش
بار دلدارین اقلب بیزبان کشند	ببرزد و بر داری خود پادشش

جان بشکر آنم صرف کر آن دانه در
صدف دیدم فقط بود آرا کوشش

مرا کاری است شکل بادل خوشش	که کفش می بنام شکل خوشش
خیالت داند جان من از نسیم	که هر شب در چاکرم بادل خوشش
تو ایس نامکان یاد می کن آفر	چه رانی شد جانما محل خوشش
بی کشم چه محبتون در پابان	که بایم سرخ از نزل خوشش
مرا در اول منزل رو نیست	کم آمد کشیم در صاصل خوشش
چه فرستما که کم کردم درین	رنجست چاک غافل خوشش

کم از جوانی خیز در ره با
چه حافظ خاک کرد بکل خوشش

تا شعی از گوشه بجانم دوست	گفت به بختند که می بوشش
غوا که کنی کبند کار خوشش	مژده رحمت بر باند سروش
این خرد خام به بخت نه بر	تا می صل آوردش خون چوشش
لطف خدا پشتر از خرم است	کند سر بسته چو کانی خوشش
کوشش من حسنه کبوی یار	روی من خاک در پیروش
کر چه در صالش نه بکوشش ایند	هر چند ایدل که توانی بکوشش
رندی حافظه زکایت صب	با کرم پادشاه عیب پوشش
داور دین شاه شجاع آنکه کرد	روح قدس حلقه اثرش بکوشش

ای خاک هر شش مرادش من
در حفظ چشم بدش دار کوشش

بارب آن توکل خندان که سپردی شب	می سپارم تو از چشم خود پوشش
ببره است دلم باد بهر جا که رود	است دل کرم بدر فغان خوشش
که بر نزل سلی می ای پادشاه	چشم دارم که سلامی برسانی خوشش
بادب نافه کش کنی آن لطف سیاه	جای دلهای عزیزت بهم برشش
که در لحظه دفا با حفظ خیالت دارم	مخترم دار در آن طره غبر غلغشش

که چه از گوی ده گشت بصد مرطه دو	دور با د آفت دور غلظت از غلظت
در قاعی که پابل و می نوشند	سغله آن است که بنده خیر از خوش
عرض دل از در بجان نه شاید اندو	هر که این آب خورد در حشر بر باب
هر که ترسد ز حال نه پیش نه حال	سر ما قدش بابل و دوش

شرف حافظ هر پهل مغز مغز
آفرین نفس کوشش و طبع سخنش

از زینت دلم نیاف ظاهر	ز آنکه الفاص لایب الفاص
محبب نم شکست و من سر	سن باسن و بجز در قاص
دم عیسی است جام می که ملام	مرد و رازنده بسینه بخواس
مطلب من روی بزد که بچرخ	شتر می سپوز زهره شد قاص
گوهر از خسته کی برودن آرد	زک سر تا نمی کند غواص
نقدی از عشق جوی نه از عقل	نا که خالص نوی چو ز غواص

حافظا دل بر ضعف زنج دوست
خواند آنگه در سوره غواص

منبت کس باز کند سر زلف تو فکاک
بکشی عاشق سگین و شری نه فکاک

عاشق سوخته دل تا به پابل مغز	شر و در حرم دل نشود خاص خاص
نادک غمزه تو دست ببرد از دستم	عاجب بر روی تو برده کرد در قاص
جان نهادم میان شمع صفت از سر زلف	کردم ایستادن خویش ز روی خاص
آهشی در دل دیوانه ما در زده	که چو دو دیدیم همه بودت قاص
کیبای غم عشق تو تن خاک می	ز غافل گشت از چند بود چه در قاص
بهواداری اشعش چو پر دانه وجود	تا نوزی نشوی از غرض عشق خاص

حقیقت در کرانما چه در آینه عوام
حافظا کو هر یک دانه مد بهر خوجام

پاک می شنوم بوی جان از آن عارض	که باغم دل خود در پیش آن عارض
بکل با نده قد سرو و ناز از آن عارض	مجلس شد است کل کلمات آن عارض
معانی که ز زبان بشرج بسکوبند	ز حسن و بطف پرس این سخن از آن عارض
بشرم رفیق با عین از آن اندام	بخون نشسته دل از آن آن عارض
گرفته نامه حسن بوی مشک از آن کعبه	کلاب یافته بوی جان از آن عارض

ز نظم کوش حافظ چکیده حیات
چنانکه خون شده جان چکان آن عارض

حسن جمال تو جهان جمله گرفت طالع عرض	شس فلک شد مجمل از رخ خوبت باغ
دین حسن خویشت بر همه خلقی در صیبت	سجده در که تو بر سجده جایک است بر خیز
از رخ توست عجبس جوهر چارم آسمان	پنجوزین پیشین مانده بریز بار عرض
جاده و جلال مرزا در خور خیزت بؤ	شش در پیشینت نه بسا و نه با عرض
جان که فدای او شد مرد جاودان بود	تن که اسیر او شد لایق است قطع بخت
جان و دل هر اکنون حکم بود بر آن ترا	ز آنکه طاعت همان بر همه در صیبت

بوسه بکنای تو دست بند هر مرا
قصه شوق خطا باز ماندت بر عرض

افروزخت کسین	دلبری خطا	شد مایه ناز و	لبسری خطا
شد پیش رخسار	بمانی لبت	بگرفت لبش	بهری خطا
دل گفت بگو	که صیبت با رب	بر عارض خوب	آن پری خطا
گفتم که نوشند	لکاک تندر	از جوهر خوش	بیشتری خطا

من بنده حافظم که از لطف
داوده است در پاسبندگی خطا

کرد خدایار یار من تا نوشت دست خطا
ماه خرسن روی او است قاصد خطا

از بوسه لبش که آن نجات خوسترا	گشته روان ز دیده ام خمیده ایچ خطا
که بپوشید هم کردش طالع اول	گاه بآب بکنم تهنش عنق همچو خطا
که بغلامی خودش تا حسبول می کند	تا بیار کی دهم بنده بر بند کیش خطا
سوی کشت ده کرد خوی کرد چمن بر کجا	شوخ گل چو خیزان رنگ و رنگ خطا
خال بیا او بر آن عارض سیر کزین	راست بشک مانده آن بر رخ مایک خطا

آب حیات خطا که نخل ز نظم تو
کس بپوشی عشق او نظم کشت زین خطا

زخم بد رخ خوب ترا ند افضا	که کرد جسمه کنونی بجای ما خطا
اگر چه خون دلت خورد و لب استبان	بکام دل ز لبش بوسه خونها خطا
بخت و حال بنان دل مند و کیر با	اگر بختی ازین بسند و این با خطا
چاکه نوبت صحت و دوستی افضا	که با نوبت مر جگم با جوا خطا
تو از کجا به ایسه وصال باز کجا	به پیش زسد دست هر که خطا
چو ذوق با فاشال من در صول همچو خطا	مرست محقه جان بخش و غم زده خطا

پانچوان غزل ناره تر از آسچات
که سرشت فرخ بخش جان فرافضا

با مازان که خوشکوه کلاخ به	شمخ غادر من کند بر همه طراف
بر کشد ایند از چشامی مرض دور	بنامد رخ کنی هزاران انواع
درد دایمی طریجا همیشه فک	از خون ساکنند زهر با کس
چنگ در غنله آید که کجا شد مطر	جام در قهوه آید که کجا شد مرغ
وضع دوران نکره سوغ عشق کیم	که بهر حالتی این است بهیسان
طرز شاه دنیا همه بند است و فر	عارفان بر بر این رشته بخیزند مرغ
عمر خسر طلب ارتفع جهان سطلی	که وجودی است عطا بخش در کرمی
منطق ازل روشنی چشم ازل	جامع علم و عمل جان شاه شجاع

حافظ ارباب و خوری با صم کلخ خور
که ازین بر نبود در دوران صبح

بفرود است کبستی فرزند شاه شجاع	که است در نظر من جهان چشم شجاع
صراحی و حرف خوشم زدن باس	که غیر ازین همه سباب نمرده است صد
زنجیرم بخرباط بنه سنده عشق	حرف باد و رسید ابرق تو در
منزله فر دایم و غیر از تم مبت	کجا روم تجارت بدینک و
پارمی که چو خورشید مش فرزند	رشد بکلیه در پیش تیر فتن

بر ادایب نصیحت کوه که دیگر تو
نه نیم پس ازین همچو کج بفاع

چین و چه حافظه خدا جدا کند
رخاک مار که کبر بای شاه شجاع

درد فای عشق تو مشهور خو با نام خوش	شب نشین کوی سربازان در نام خوش
که به سرم زرم شد چون بوم در	تا در آب و آتش عشق تو سوزانم خوش
رشته علم مبرهن عشق بیدار بند	همچنان در آتش عشق که ز نام خوش
در بیان آب و آتش همچنان سرگرم	این دل ناز و زار شک بر نام خوش
روز و شب خواب نمی آید بچشم غم پرست	بسکه در چاری بجز تو کربانم خوش
کر کبیت کج کلک تو نم بودی کرم	کی شدی روشن کبستی از به نام خوش
بچال عالم آرای تو روز من شب است	با کمال عشق تو در بین لغزانم خوش
سرفرازم کن ششی از وصل خود با در	تا سوز کرد از دیدارت ایوانم خوش
بچه صبح یک نفس باقی است پدید آید	چهره بنام دلبر تا جان بر نام خوش
در شب بچران حرارت و سی مسی است	در نه از آبی جهانی را بوز نام خوش

آتش عشق ترا حافظ عیب در سر گرفت
آتش دل چون آب دید به نام خوش

فکر محبت جاوه و جلال شاه شجاع	که زینت باکم از بهر مال جاوه نریخ
بغض جره جام نوزند بایم دلی	بکنیم دیر می سببیم صدای
خدا بر ابراهیم شست و شوی خرقه	که من میشنوم بوی خیز زین ابراهیم
ببین که رقص کنان سرود بنا که	کسی که رقص نغز روی تمام کما
بمشقان نظری بشکر این گفت	که من غلام میسم تو پادشاه کما

زنده حافظه طامات و طول شدم
باز زود خزان سیر و دما

سحر بوی ستان می شدم در باغ	که نا چو میل سپدل کنم علاج در باغ
بچه کل سوری نگاه سیکردم	که بود در شب تیره بروی چو چراغ
چنان بحسن جوانی خویشین مژده	که دشت از دل میل هزار کوه مژده
کشته ده زکس رفا خست آینه چشم	نهاده لاله حمر ایجان دل صدراع
زبان کشیده چو شی سر زش سوز	دبان کشت و شقایق چو دردم باغ
یکی چو باوه پرستان صراحی نهاد	یکی چو ساقی سنان کعبه که در باغ

نشانه عیش و جوانی چو گل محبت دان
که حافظا نبود در بول غیر بلاغ

طالع اگر مدد کند دشمنش آردم کعبه	که کعبه زهی طلب در کعبه زهی دست
طرف کرم کس زینت بندل پر کس	که چه سبب باهی بر دقته من بر طر
چند بنا ز دردم هر بنان سسگدل	یا در نمی کنند این سپران با
انغم ابروی توام هیچ کاش نمی شد	ده که درین خیال کج عمر عزیز شد
من بخان زادی که کشته نشین طرفه کیم	بمنجه بر طرف سکنه م کجکنت در
چشمه زنده ایدان نشین بخوان و لا	ست بیاست محبت با و بوش با
صوفی شهر من که چون لغز نهی بخیزد	باردش در زبا دین جوان خوش
من بکدام و خوشی می خورم و طرب کنم	کز پس پیش خاطر مشک غم کشند

حافظه اگر قدم زنی در زمان بصدق
بر دقت راست شود بهت شسته کعبه

زبان طاهر نذار در سپان فریق	در کوزه شرح و هم با کوهستان فریق
رفیق خیل خیالیم و هم با کعبه	قرین پیش اهران هم فران فریق
دروغ عسرم که بر بهید وصال	بسر رسید دنیا در سپر زبان فریق
سوی که بر سر کردن بفرمود	بر آستان که نهادم بر زبان فریق
چگونه با کیم بال در هوای وصال	که در محبت مرغ دلم بر زبان فریق

کنون چاره که در بحر غم بگردانی	فا در ذوق تسبیم زیادمانی
چگونه دعوی هست کتم بجان که شد ما	شم و کس قضا و دلم ضمان فرقی
فلک چو دیدم را سیر خیر عشق	بیت کردم صبرم بر میان فرقی
ز نور شوق دلم شکب در دریا	مدام خون جگر بخورم رضای فرقی
بسی نماند که کشتی مسر غرق شود	زنج شوق تو در بحر بگردان فرقی
فراق رهبر که آورد در جهان باز	که روی جبر سیه با دوستان فرقی

بای شوق گریه به برندی حافظ
 بدست بجزندادی کسی عیان فرقی

کسی باد چون چشتمه مبتلای فرقی	که عمر من همه بگذشت در بای فرقی
غریب و عاشق تبدیل غیر بر کردان	کسب بخت ایام و غنای فرقی
اگر بدست من شد فراق ریختنم	بآب دیده دهم باز خونهای فرقی
کجا روم چکنم حال لکرا کیم	که داد من بسنانه دهن برای فرقی
ز در دهر و فراقم دمی خلاصیست	خدا بر اینان داد و دهن برای فرقی

بباغ عشق تو حافظ ز پندلی شب روز
 چوین عری نزنند نوری فراق

سنام من دمی پیش در پیش یقین	گرت مدام منبر شود زهی و یقین
جهان و کار جهان همه سحر محبت	هر که با من این شک کرد نام یقین
درغ و درد که تا این زمان ندانم	که کجای سعادت رستنی بود یقین
با منی رود حضرت شکر غنیمت	که در کسب سکه عمر نه فاطمان یقین
کجاست این لی تا کند دلایب خیم	که با بد دست ببردیم ره هیچ طریق
صلادتی که ترا در چه زنده ان است	بکس آن زنده صد زهر نیست کس یقین
اگر چه سوی سبانت چون منی رسیده	خوش است خاطر مگر بفرمان یقین
پاکه تو به رستل بخار و خنده جام	تقریبت که غم من بس کند تصدیق

بخندد گفت که حافظ غلام سحر توام
 بین که تا بچه عدم همی کند بختن

اگر شراب خوری جگر بشان بر خاک	از آن کناه که نفسی رسد بسیر چاک
بزن بر او فلک ساقیا سر اوین	که خود در دولت حالی تیره معناک
مخوردن بخوری بشا هر دو فلک	که بس دروغ زنده روز کاشاک
بچکاپی تو ایسر و ناز پرور من	که روز واقعه پا و بکیرم از سر خاک
چه دروغی هستی صدمی فلک	بنداسب بکفر حضرت اساک

قرب دهر ز طره بنزد عقل	باد نایب است خراب عالم
مهندس فلکی راه در پیش جنتی	چنین میت که برینت زین جنتی

برای یکد حافظ خوش ز جهان هستی
دعای اهل دست باد منس دل پاک

ابدال لبس بر ابا لب نوح کمان	حق نغمه ار که من بیروم از نغمه
تو بی آن جوهر بکینه که در عالم قدس	ذکر خیر تو بود حاصل تسبیح ملک
در خلوص دست است شکر کن	کس عباد ز غافل نشاند چو ملک
کعبه بودی که نومست در دو تو بزم	دعده از حد بشد دونه در دو بزم نیک
بخش بسته خندان و بگر زنی کن	خلق از دامن خویش بند کرد ملک
چرخ بر هم زخم عین بر مراد کرد	من نه آنم که ز بونی کنم از چرخ ملک

چون بر حافظ خویش کنداری ابری
ای رقیب از بر او یکد و قدم دور کرد

ای بک پی حجتی چندی فدای ملک	هرگز سیاه چهره ندیدم برین ملک
خندان سزود که بر درت بسته چنگلی	دو انچه چکانی تو بودند یک یک
هم نه از دو چشم تو در دیده مردمی	هم روشن از دو لعل تو در دیده مردمی

آدم ز حسن روی تو که بهره در دنیا	ز دیدنش سجده پر در می ملک
صورتگران بین کر آن چهره سبز	نفس بخار خانه بین گریزند ملک

در دوستی حافظ اگر نسبت بقین
رز حاصل است پاک نیندازد ملک

ای که شور فشند در بزم خون پاک	دادستان لب ز غنچه زبان ملک
پیر داب نماند بخت بی طبع	یکند زخ لب با قوت از زبان ملک
از نمانت خندان کنی هر دم بوی	دیده آرزاک کرد و بسته خندان ملک
کر عیانت سیر باید جان سپری	شد شور بخت بخت میکند آن ملک
شد دلم سراز لب شیرین بر زبانی	یکلی زخم مرا هر کجای درمان ملک
هر چه جام با ده خواهر کرد از غمی نو	شکر شیرین بخت میکند از زبان ملک

آب حیوان با لب حافظ از کله است
کر چه هر که کس نیاید آچوان ملک

من دوش پنهان میدم قهر جانان	ز ملک نهاد می را درم با یوان ملک
دیدم کل ز خویش را بر بخت زرد ز خویش	من از نسیب عشق از چون بد از زبان ملک
کردم در دستان دراز بسته که	بر دوشم رقع باز از نامه تابان ملک

بک نیمه ز کس با بزرگوار خراب نیاید	شد بر رخ همچون شرف پرتاب سبک
کفا که بی بی لب کفتم نم سکین تو	ناگه کنی باید خبری جهت جان سبک
زسان دمان بر دم می تا ز دل گلش	بوسی بودم ناگهان از کستان سبک
کفتم همی خواهد دلم کا نذر است کبرم می	کفا که اول شمع از غیر روشن سبک
باری کلام خویش آوروش در بر می	بانگ نواز از زمان مرغ سخن سبک

کفا که حافظ خیر در صحبت تا ایوان
 بر شاه خوان این قصه را از لب سبک

از روز ششم ارمی کنند قصد پاک	کرم تو دوستی از دشمنان خرم پاک
مرا امید وصال تو زنده میداد	و گرنه هر دم از جوت پیم پاک
نفس نفس از بنا و بشنوم بوی	زمان زمان کنم از غم چو گل کریان پاک
رود و جواب ده چشم از خیال تو پستان	بودم سبزه دل اندر فراق تو خاک
اگر تو غم زنی بکه دیگران مرهم	و گرنه تو هر دهی بکه دیگران زباک
ز چنانکه تویی هر نفس کجا پند	بقدر پیش خود هر کسی کند ادراک
خام نمجم اگر سبزی بشیرم	سپر کنم سر دست خدارم از فرماک
بغیر بیک فتنی جایش ابد	لان روی طلب آن کوی فداک

بچشم مستغزینان شوی صفا
 که بر دوش منی روی سگت بر خاک

اگر کوی تو باشد مر مجال معلول	رسد ز دولت وصل تو کار با معلول
قرار برده زین آن دو سبیل سکین	خراب بگرد مرا آن دور کس معلول
دل چو آینه ام را غم متصل شد	از آن همیشه زین غم خود معلول
من نشسته جان نه کی بایم	در آن نفس که بیخ عشق معلول
چه مردم که درام بجان دل خجسته تو	که طاعت من سبیل نیکو معلول
چو بر در تو من چو پای بی زرد زو	هیچ بابش نرم رخ زرد معلول
کجا روم چسبم حال دل که کویم	که کشته ام ز غم دور دور کار معلول
خراب تر ز دل من غم تو جایی است	که راحت در دل کنم قرار کار معلول
دل از جواهر صوفی صافی دارد	بود ز رنگ حوادث هر آینه صوفی

بدر دشت باز ز غم شوی حافظ
 روز عشق مکن فاش پیش اهل عقل

ای برده دلم را تو بدین شکل معلول	پر دای گت مرث جانی تو معلول
که آه کشم از دل و که تیر تو جان	پس کس کویم که چای کشم از دل

همه لب لبس تو کویم بر چنان	تیکو بود سستی نازک بر جمال
هر روز چو حسنت زد که در خردن است	هر اثنان کرد بر روی تو قابل
دل بر روی جان بر دست غم چو غم	چون یک حرفم چه حاجت محصل

حافظ چو نو پا در غم عشق نهادی
 همه دین او درستان دار کعبه

ارخت چون غله بعلت پست	سلسبت کرد چو لعل پست
سبز پوشان خشت بر کرد	همچو مورد اند کرد سست
ناوک چشم تو در هر گوشه	همچو من افاده دار و صدق
یار بس این آتش که بر جانست	سرد کن زبانه که کردی پست
من نیایم مجال ای دوستان	کر چه او دارد مجال بس پست
پای مانگ هست منزل بر تو	دست ما کوناه ز ما بر بخش
شاه عالم بعبت می غرور ناز	باد هر چندی که باشد زین فصل
حسن این نظم از زبان سستی است	بر فروغ خود بخوبی کس دیست
آخرین بر کلک نقاشی که در	بگره معنی را چنین حسن پست
مجنون است این شعر یا سحر جمال	تا غف آرد این سخن چیریل

کس نداند گفت شری زین منط	کس تیار دست در می زین چمن
عقل حدش منبیا به بدل	طبع لطفش نمی سپند به دل

حافظ از سر پنجه عشق نکار
 همچو مرافق او شده در پای

مهر چشم تو ای نسبت حبه مجال	بر فرخند تو ای آبت همانا مجال
بنوش من تو ای زندگانی کن	بر کس ربوی تو ای بنوا حرج مجال
بگرد راه تو نیستی که پان بید	بکجای تو نیستی که رشک بید
بجولای تو دیشوای عشق کبک	بغمز با می تو دوشوای چشم غزل
بطبیب خلق تو دهنده شامه صبح	ببوی زلف تو دهنده نیم شب
به ان عشق است که ما هست و غم	به ان که که شمار است در درج مجال
به ان صیغه عارض که گشت کلشن	به ان صیغه دوش که شد مقام مجال
ببر راه نایت قباب بلند	بستان منیت با همان کمال

که در رضای تو حافظ کرکشات کند
 مبر باز نماند چای مال بسند ل

بهمه کل شدم از تو شراب مجل	که کس با در کردارنا صواب مجل

سلاح کن همه جام می است درین کجاست	نیم ز شاد سالی بهیچ باب محفل
زخون که در شب دیش در سر چه	شدیم در نظر هر دو آن خواب محفل
تو خوبروی ز می ز قباب شکر خدای	که بنتم ز تو در روی قباب محفل
رو است ز کس مست از کفد سر چه	که شد ریشیو آن چشم پر قباب محفل
بود که با بر سر که ز خشن کرم	که از سوال طویلیم در جواب محفل
بزیب ز چه رو جام بهر چه	اگر نه از لب سل تو شد شراب محفل
رخ از جناب تو عمری است تا فایم	نیم پاری خوشتر ازین جناب محفل
از آن نغمت رخ خویش غلامی	که شد ز نظم خوشت لور لور خوش محفل
مجاوب غلت از آن لب خصب که	بظیح حافظ این شبهه بچوب محفل

خوش خبر بهش ای نیم شمال
بیرسد زمان جمال

باب علم	این حیرت تا کجاست بحال
عصه بزنگاه خالی ماند	از حرفان در ظل مالامال
عقده الدار بسد عاقبت	فانستلوا جان عن الاحوال
سایه کفند حای شب هجر	تا چه بازند شب روان خیال

قصه امس لافصام لبا	صحت با ناسان بحال
ترک ماسوی مانسی کرد	آه ازین کسبه یا و جا و حال
فی بحال ابحال شبتی	صرف از عکس عین بحال
بایره ایچی حماک انه	مرجا مرجا قال قال

حافظ عشق صیاری چند
نامه نشان خوشتر لیل

صدای جهان نصرت دین خیر کمال	بکمی این سفسه فک عالم عادل
ای در که اسلام سپه تو کتوده	بر روی جهان روزه جان دودل
تفطیم تو بر جان دفرود جب لازم	دو انعام تو بر کون بجان فایض دلال
راز نزل از فلک تو کیعطر بهای	بر روی به هفت دکه شد صل سائل
خوشبید چون خال سید دید بدل کفش	ایجا من بودی آن آینه دی مثل
شاه فلک از زم تو در قص و سماع	داشت دمی این سینه کمال
می نوشد جهان بخش که در خم کند	شد کردن بد خواه که فار سائل
چون دور فلک بگیرد برنج عدت	خوش بهش که خالم ببرد در تبر ل

حافظ قلم شاه جهان معتمد رزق است
از بهر سبب کن اندیشه باطل

هر روز شش بس باشد دین	آب چشم اندر شش کردم پس
موج اشکم را کی آرد در حساب	آنکه گشتی راند در خون قین
بخیاری منت بد نامی ما	صفتی فی ایش من بهدی پس
بچی رطوبت بفرودم فحش	رحمی فی الراح لانی پس
باکن بپس بانان دوستی	یا بنا کن غمانه در خورد پس
یا مرد با بار ازرق پر من	یا بکش در خانان نخت پس
آتش روی بنان بر خود من	در نه در آتش کزدن چون صفت
یا بنه بر خود که مقصد کم کنی	یا نه با اندرین ره بی دین
یا رسوم سپیدانی یا دیگر	یا ده اندرستان بر باد پس
یا کفش بر چهره نیش عاشقی	یا فرود بر جا به تقوی به نیش

حافظا کرمی داری بار
در نه دعوی منت غیر از قال قیل

ساقی بار باد که آمدن کن
تا بسکنم توبه دگر در میان گل

کوری خا نمره زمان در چمن دوم	چون میدان تزلزل کنم شیمان گل
در چمن بوستان قدح با نود کن	کجا یات خوشدلی است که آتش گل
کس در چمن رسید شو این زعفران	نبار و شراب جوی دگر بوستان گل

حافظ جمال سطلی همچو میان
جان کن فدای خاک ربه جان گل

شمت روح و دود شست برین	چاکه بوی ز بهرم ای نسیم شمال
اچار با بحال کجپف دال	که نیت سیر صبر شتاق جمال
شکایت شب جبران فرود گداز	بگر آنکه بر بکنند پرده روز وصال
چو بار بر صحت و غدر بخواب	توان کذشت ز جور قیام بر حال
چاکه پرده گل ز بر صفت رده چشم	کشیده ایم به تحریر کار کا جمال
ببخش خال دهان تو نیت دل	که کس بجد نماید ز جان خویش مال
کرشم آنکه شکتم نفس چگونه پریم	که رشته ایم ز دام ایوست برود
فضای باغ قصر که بر دل شکم	نماده حسن تو تا دام و دانه از خط جمال

قبیل عشق تو شد حافظ غریب ملی
بجا که کند یکن که خون است حال

هر کس که کفم در صفتش شامل	هر کس که کفم در صفتش شامل
دل داده ام پاری عاشق شکی	مرضیه نهجا با محموده بخصال
تخت عشق در ندی سنان نمودا	جانم بوقت خیزد کسب فضايل
کفم که کی بخشیش بر جان ناتوم	گفت آزمان که نبویان در بخت
خلج بر سر دار این کسکه خوش بر آید	از شافی پرسید مثال س مسال
در داک در بر خود بارم ند اود	چند آنکه از جناب بچشم رسال
در این کوشه کبری بودم چو چشم	اکنون شدم چو سنان بر روی نبال
ارباب دیدم در طوفان نوح	در لوح سینه هرگز نقش نخت نبال

ایه دست دست حافظه توینم خیزت
یارب که چشم اورا در کردت شامل

هر کس که نذار دجیمان هر تو در دل	حفا که بود طاعت و ضایع در باطل
ایزاد خود من بد صومعه بگذر	آن دلبسته من که بود سر قابل
بر دهن از عشق تو دل فخر محال	از جان خود پیمان بود از عشق تو شکل
از عشق تو ناصح چو مرا منع نماید	ایخواه مگر هم تو کنی صل سالی
کفتم جهان را که بی چشمم ندیدم	ش تو کسی زینا از شکل شامل

از وصل شونده فریبان ز طبع دست	چون گشت مر کلام دل از نعل تو حاصل
حافظه تو بر بندگی پیمان کن بر دهن او دست نزن و از بندگی	
آنکه با مال جفا کرد چو خاک راهم	خاک چو سم و غدر قدش سنجم
من نه آنم که بجز راز تو لب لم عا	چاره نقد و بنده این در کلام
نزه خاکم در در کوی توام و شست	ز تم ای دست که بادی بر کلام
صوفی صومعه عالم قدم بسکن	حایا در نمان است حوت کلام
بسته ام در خم کبوی تو بیدار	که سبادا که گسند دست طلب کلام
پر بنجانم حرام جان سپرم در	و اندران آینه از من تو کرد کلام
با من را پیشین خیزد روی بکده	که در آن طالع بی سپی که چه بکلام
بر سر شمع خشت شمع صفت مجوزم	کر چه و غم که هوای تو کشد کلام
خوشم آمد که سحر خضر رخا در میکش	با همه پاوشمی بنده تو را کلام
ست بکشتی دار خفت اندیشه بود	
اه اگر دهن حسن تو بکیر دایم	

اگر خیزد از دستم که با دلداری چشم
ز جام وصل می نوشم نایع شمس کل چشم

مگر دیوانه خواه شد که از توفیق شایسته	سخن با ما بس که بوم پری در خواب می بینم
چو هر حاکی که با داور فیضی بود در افتاد	ز حال بنده با داور که حد تکرار دیر نم
بست سکرستان داد و چو پست می گزید	منم که فاقبت حرمان ز با آنم نه با اینم
شراب شمع صوفی نور نسبیام بخورم	بیم بر لب نه ای ساقی سستان جان شیرینم
نه هر کوشش نظمی ز دکاشش دلپذیر است	مهر و مهره سیکرم که چاکلاکت شایتم
اگر با در بنداری روز صور کز چمن پرس	که مانی نسجه میخواند ز توک کلک شیرینم
شب طلیعت هم ز برتر ردم تا هم خورم	اگر در وقت جان دادن کوباشی شمع تویم
وفا داری حق گویی نه کار هر جانمندی	علامت صفت دوران جلال بحق والدینم

روشنی در سرستی خلاقه جو ز از ده عطا
 که پیام و قدح هر شب فرین ماه در پیام

بار تا کشف ام بار در کسب کوبم	که من دلنده این زنده بودم سپوم
در پس آینه طوطی صغیر دشنه نم	آنچه استناد از لکنت بگو بسکوبم
من اگر فارم اگر کل چمن آرائی است	که آستان دست که می پروردم سپوم
دوستان عیب من بدل حیران گشاید	کوهری دارم در صبا بنظری بچوم
کرده با دلق قطع می کلگون عیب است	نختم عیب که ز کف ربا میوم

میسریم شب وقت سحر سپوم	منده و کربه عاشق ز راه در گسنت
حافظم گفت که خاک ربه جانمیدی	
کو کون عیب که من شک منم میوم	

باز آری ساقی که هوا خواهد خندم	شاق سبندی و دعا کوی دندم
ز نجاکه فیض جام سعادت خردم	سردن شدن نای ز غلامت ستم
هر چند غرق بجز کن هم شمش چینه	نا آشنای عشق شدم زایل جتم
عجم کن بر بندی و بد نامی ای ضعیف	کاین بود سر نوشت نه دیوان فخرم
می خورم که عاشقی یکسب است چنانچه	اینو بت رسید ز دیوان فتم
کردم زنی غمزه میکنم آن گنار	فسکری کن ای صبار کجا فاعلم
دباردی تو ز نظر تا بکوشش شوش	آورده دگنده و موقوف ختم
من که درین سفر نگردیم بمسیر خویش	در عشق دیدن تو هوا خواهد غمتم
در یاد کوه دره و من شمش ضعیف	ای خضر پی حنسنه مدوده بتم
در دم بصورت از در دلت سراسی دوست	لیکن بجان دول منقبان ختم

حافظه به پیش چشم تو خواهد سپردن
 درین خیالم از بهر عمر معلوم

برینز نا طربین کلفت ربا کنیم	ادکان معرفت بدو چو پرباشیم
برو بکران خار قا پوش بگذرد	مانیز جا همای تصوف قیامیم
امشا دولت از نظر خلق در حجاب	بهر تر ز غایبی که بر روی ریا کنیم
انگو نغیر ساد چندی نوز چو کرد	ملکن بود که غمگسند که خطاییم
گر کیشی بدست من شد خاکان	مشکل بود که دامن ز کلفت ربا کنیم
کشم کشت کام دلم حاصل نیست	کفش تو خسر کن که مرادت رو کنیم
حافظ و غایبی کند ایام است هر	
این چهره زده عمر پانا و کاشیم	
بشوی اوله سلازه علت نبی سلم	نه محمد سترف غایت نسیم
ان خوشتر کجاست کزین صبح ^{مردود}	تا جان فاشش چو ز بیم قدیم
ز بار کشت شاه چه خوش طر ^{است}	اینگ خصم او بسرا پرده عدم
چمان کشن هر ایند که در کشته حال	ان لهور و غنه طوک انسی ادم
دین غم فاد پریش مطبق کشت	الان قد نمت با منبع اندم
پسغم از نجاب اعل جسی ولی	جز دیدم مسمایه پرون ندونم
ساقی با که در کشت دژان مشین	پر کن پاله و مخور اندوه پیش دم

بشنو خبام با ده که این زال نوزیک	بیا کشت تو هر چون کفنا دو جسم
ابدل تو جام هم طلب جام می بخور	این بود قول میل دستان سرای بم
حافظ کج سیکده وارد فرار گاه	
کالطیرنی بکلیتیه و ایشتی اللام	
بزم توبه بحر رخم اشجاره کنم	بهار توبه شمس برسد چاره کنم
سخن در دست بگویم نمی توانم بچ	که می خوردند حرفان و من نظر کنم
بید در لاله و باغ مر هلا کج سبید	گر از لب نه بزم طرب کناره کنم
ز روی دوست مرا چون کل ^{کشت}	حواله سر دشمن بسنگ خار کنم
بخت کل نشانم تنی چو سلطان	زینل شمس ساز طوق بزاره کنم
کدای سیکده ام یک ^{بختی}	که ناز بر فلک و حکم بر ستاره کنم
اگر شبی زبانم حدیث توبه رود	ز بی طهارتی آزار می خوار کنم
هر که نیت ره درم تو بر سینه	چرا ندمت زنده شراب خوار کنم
اگر نعل لب بار بوسه ^{طلبم}	چوان شوم ز سر در زنگی دوزخه کنم
چو غنچه باب خندان با مجلس ^{شاه}	پا که بسرم و از شوق حایه پاره کنم
طبع بوسل دلام روح پرورش	اگر کنم اوس عمر یک بزاره کنم

نه قایم نه مدرس منتخب فیه
مرا چه کار که منع شراب خوار کنیم

زباده خوردن بنیان مول شد

یا یک بر بطورنی رانش شکار کنیم

بغیر آنکه بشد دین دوش از دم

پاکو که تفتت به طرف بریم

اگر چه خرم من عسرم غم تو داید

بکسب می عزیزت که عهد شکستم

چو زده که چه خیرم پس بد است عشق

که در هوای حنت چون بهر پرتیم

پار باد که عسری است تا من بر آن

کج عاقبت از بهر شیش قسمتم

اگر ز مردم مشیاری ای صغیت کوی

سخن بجاک بکن چرا که من ستم

چگونه سر زنجالت بر آدم برد

که خدمتی بسند اربینا مد زدم

بوح حافظه آن بار دل کو گفت

که مرهی لغوتم چو خاطرش شرم

بگذار تا با صبح نه بگذریم

کز بهر چه همه محتاج این دریم

جان که سخت دندم میبرد باد

کر غم خوریم خوش نبود که می خوریم

تا بود که دست در کاره توانان

در خون دل نشسته چو با قوت دریم

روز نخست چون دم زندی دریم

سر طاق آن بود که خبره این شیشه بودیم

دخا کن بوضعت نور یکان که ما
با خاک کوی دوست بفرود کنیم

زان شهر که عسر کرانما بگذرد
بگذار نه قابل روی تو بگذریم

چون در بیان بحالت رخصه در کاس
مانیر هم نشیده دستی بر آوریم

از جرعه تو خاک خیزن قدر اصل با
سپاره ما که پیش تو از ذره کبریم

حافظه چو کبریا بشکر و شایع اصل است

با خاک استاز این در سر بریم

بیتیم که زنده نشس بگیریم

و که نبرم زندنت پذیرم

کمان ابروی مارا کو بزین تیر

که پیش دست دبار زینت میبرم

غم کبسنی چو از پایم در آورده

بجز ساغر نباشد دستگیرم

برای قباب صبح آید

که در دست شب هجران بریم

چو طفلان ناکی ای زاهد فری

بیب بوستان و جوی شیرم

من آن مرغم که هر شام در کاس

ز نام عرش می آید صغیرم

بغیر آدم پس ای پر خرابات

بیک جرعه جو انم کن که سپرم

بکوی تو خوردم دوش بکنند

که از پای تو من سر بر بگیرم

بوزان خرد تقوی چو حافظ
که کرشش نوم دردی کنیم

بزرگان سیه کردی هزاران زنده
الای تعین دل که یارانت برینا
زبان آتش دوری شد مرغی قیاس
صباح بخیز زبیل بجائی ساقیا خیز
اگر بجای من غمبری کریند دست عالم
جهان پرست دبی چو دایز فرنا کوش
جهان فانی و باقی مندی شاه و قی

با کر چشم همارت هزاران در در چشم
هر روزی سب داند کم کی با دوستم
پارای با دیکیری سینی نان مرغی پنم
که خوشایکند در سر مرغی خنک شویم
هر امم با داکر من جان بجای دوست کنیم
که کرد خون دینش طول زجانم
که سلطانی عالم را طغیل عشق می نمیم

عدب آرزندی که درین نامت آمد
همانانی غلط باشد که فقط داد غلغیم

پا تا کل بر فاش نیم دمی کز حوایم
اگر غم شکر بکنید که خون صفای ریزد
شراب رغوانی را کلاب نه قوی بریم
چو دست رددی خوش ترن میل کوی

فلک بهتف بشا فیم مطرح نو در ایم
من ساقی بهم سازیم و چو شش زانیم
فیم عطر کرد از مسکر در جگر اندازیم
که دست فشان غل خیزیم و کربان اندازیم

صبا خاک وجود ما بدن لطیف است
یکی انقل سیاهند یکی طامات چاقه
بود کاش و خوبتر از نظر چشم اندازیم
پاکابن داور بهار به پیش او اندازیم
بیش عدل که خواهی پایا با ما بچانه
که از پای محنت کسیر بجز کوشش اندازیم

سخن دانی و خوشحالی نبور زنده در شبراز
با حافظ که ناخورد یکاک دیگر اندازیم

چوای سروردان با کل کلش کلیم
اگر غلغه بدخواه ندیدم رویت
بر دبر زاهد و بر در دشتان خردیم
برق غیرت چو چنین چه بگذریم
مددی که بچراغی کند آتش طرا
شاه ترکان چو سپند یکا هم اند
خون من بکشی از ناوک دلد در فر

حافظا خلد برین خانه سرور شنت
اندین منزل دیرانه نشین کلیم
تا سایه پادکشت خاد بر سرم
اودت غلام من شد و قابل کارم

شد سالها که از سرش شد بود کبش	از دولت سوال تو بار آمد از دم
پدار در زمانه نه بدی کسی مرا	در خواب اگر خیال کنی صورتم
من سسر در غم تو پایان بر نمی	با در کن که پستو زانی بس برم
زانشب که باز در دل شکم دردی	صد شمع در گرفت و باغ مظلم
در دگر اسبیب نه اندوه که من	پد دست حش خاطر با در دست
کشی با زخمت قامت بکوی ما	من خود بجان تو که از این کوی نگذرم

هر کس غلام شای و ملوک صاحب است
من قافه کینه سلطان کشورم

ترا می خیم و بسیم ز بادت میوه بودم	مرا می بینی در هر دم ز بسک زودم
ز سمانم غیر سی بندانم چه سردی	بد زمانم بیکوشی میدانی مکر در دم
نه رایت سبک بگذاری در خاک گری	گذاری آرد با دم پرس تا خاک در کرم
ندرم دست از دهن خیر خاکه ان غم	چو بر خاکم گذاری بگر دست کردم
فرزشت از غم شفت دم سیم تکی	دما ز من بر آوردی بسکونی زودم
شی در انا یکی لغت با غمی تم	رفت بیدم جای لبت با غم زودم
کشیدم در دست گاه شد در دست	نمادم لبت بر او جان دل خد کردم

نوخس بر شش با جان نظر بر دو خصم صاحب
چو گرمی از نومی خیم چاک از خصم دم سردم

تو چو صبحی من شمع خلوت بگمرا	نمی کن جان من که چون همی سپرم
چنین که در دل من و باغ لبت گزینش	بنفشه زار بود در ترسبم چه در گذرم
برستان هدایت کشا دهم در چشم	که یک نظر فکلی خود فکندی از نظرم
غلام مردم چشم که بیاه ولی	هزار قطره سبار چو در در دل شرمم
چو شکر کوی ای جن غم عفاک	که روز یکسی آخر نمیروی ز سرم
به نظرت با جلوس بیکند لکن	کس این کشته زیند که من همی کنم

بجاک حافظ اگر بار بگذرد چو نیم
ز شوق در دل آن کس کافن بریم

چرا نه در پی منم دبا خود بگم	چرا نه خاک کف پای بار خود بگم
غم غریب و غزب چو بر نمی نامم	بشهر خود در دم بشهر بار خود بگم
ز حرم ما سسر پرده سوال توام	ز بند کاغذ اندک کار خود بگم
چو کار عمر نه پد است باری اولی	که روز واقعه پیش بخار خود بگم
ز دست بخت که نتواند کار بگم	اگر کنم کلمه راز دار خود بگم

همیشه شته من عاشقی درندی بود
دگر بگو شمس و شمول کا خود بام

بود که لطف نزل انعمون شود حفا

دگر نه تا یاد شیر سر خود بام

چل سال پیش روشت که مر لاوت بتم
گر جا کران سپه نمان کنز بر سنم

هرگز بمن عطفت پر نرسدش
ساغر تهی نذر می صاف رو شتم

در حق من بر کوشی طنق بد بر
کا لود کشت خرفه ولی پاک دلم

شهباز دست پا دهم یارب از خود
کز یاد برده اند هوای نشینم

جیف است یلی چون اکنون درین عشق
با این سان ضدب که عاشق چونم

آب و هوای فارس عیب سفید رود
کو امر می که حسینه ازین خاک برکنم

ازین عشق و دولت ندان پاک بزم
پوسته صدر صیقلها بود مکنم

فردان شه محبت که درین مریدان
شد منت مواهب و طوق کردم

حافظ بیز خرفه خسته تا کی کشی

در بزم خواجده برده کلرنت برکنم

عاشاک که من بوسم کل ترک می کنم
من لاف عشق نیز نم من کلارگی کنم

مطرب کجاست تا همه محمول نهدم
در کار بانک بر بط و آوازنی کنم

انفیس قبال مدره طالی و کم کرفت
یک چند نیز خدمت مشوق و می کنم

کو یک صبح تا کلهای شب فرقا
با آن محبت طالع فرخنده پکی کنم

کی بود در زمانه وفا جام می پای
تا من حجابت هم دکا بس کی کنم

از نامه سیاه سر سم که روز خشر
با فیض لطف او صد ازین نامه می کنم

خاک مرا چه در زل از می سرشته
با مدعی بگو که جز ترک دی کنم

این جان عاریت که بجا فخر ده دوست

روزی خوش بیغم و نسیم دی کنم

حاجت بصحت وقت در آن می کنم
که کنم حش بچوانه و خوش مشنم

جز صر هی کست بم نبود بار دینم
تا هر صیتان دغله ای جهان کنم

بس که در خرقه سالوس زدم لاف صلیح
شر مسا ریخ ساقی و می رنگینم

جام می کیرم و از اهل بیاد در بزم
مبستی از اهل جهان پاک کی کنم

سر باز او کی از خشق برارم چون
کرد دهم دست که دهن جهان خصم

بینه شک من با زغم او بهیات
مرد این با بر کرانست دل سکینم

بر دلم کرد تنهاست خدا پایت
که مکر شود آهسته مهر آگینم

دل جانم بچال بر لطف تو بگوش
در کو آبادت اینک نفس سکینم

بند صف عدم دلم آزرده کن که اگر دم زخم از رخ بجا بکنم

من اگر زنده خراباتم اگر حافظ شهر

این تمام که تویی پسنی و کسرتیم

مجاوب چو جان میشود غبار شم خوش دمی که ازین سپهر پرده بکنم

چنین شمس سزای چو من خورشید است زرد کجاست زخون که مرغ بکنم

عیان نشد که چرا آدم کجا شدم دروغ و درد که حافظ کار خوشتم

چگونه طوف کنم در فضای عالم قدس چو در راه رگب ستم بند شدم

اگر زخون دلم بوی شوق می آید عجب مدار که همدرد تا دهنم

هر که گنفسه حوربت سکن تا واد چو با کوی غرابستان بودم

طراز پرهن ز کس هم چون شمع که نور ناست نهانی درون پنجم

با دستنی حافظ پیش او بردار

که با وجود تو کس نشنود زمین کنم

خرم آرزو ز کزین منزل در این برودم راحت جان طلبم در پی جان برودم

که چه دانم که کعبی نی بر دراهم خراب من بویی خوش آن زلف پیش برودم

چون سبایان چو در دل چنانست بهواری آن سر و خرامان برودم

دلم از دست زنده ای کند کجاست زخمت بریندم دنا کما سیمان برودم

درده او چو قلم کبر برودم بایدش بادل در کوش و دیده کریان برودم

نزد کردم که زخیم بسیرایم روی تا در سیکه شان دان در خنوخان برودم

بهواری او در تصنیف قصه کنان تاب چشمه خورشید در چنان برودم

نار کا ز اوجم حال کن زبانیش سار بانا مددی تا خوش دکان برودم

در چو حافظ برم روز پیمان برودن

همه و کج که صفت دوران برودم

خیال روی تو در کارگاه دیده کشیدم بصورت تو بخاری ندیدم و نشیدم

ایده خویجیم بود بندگی تو جستم هوای سلطنتم بود خدمت تو کردیم

اگر چه طلبت همان باد شمال بگرد سر و خرامان گفت زیدم

بسی در سرفت بروز عهد میتم طمع بدور دانت کلام دل برودم

کن چشم سیاه تو بود برودن دلها که من چو آهوی وحشی زادمی بریدم

ز شوق قطره نوشت چه قطر با که فشانم نفس روح خزبت چه غمزه که خردیم

ز غمزه بردن بشیم چه تیرا که کشیدی ز غصه بر سر کویت چه باره که کشیدم

ز کوی بار بار ای نیم صبح بخاری که بوی خون دلش آن غمزه کشیدم

چونچه بر سرم از گوی او کند نشستی
اگر پرده بر دل خونین بوی او دیدم

بگشاید تو کوکند نوردید با حفظ

که سرخ تو فروغ از هر غم بیدیم

خبال روی تو که بگذرد بکوشن چشم
دل از پی نظر آید بوی بدندان چشم

پاک لعل و کمر دینار مقدم تو
کنج خانه دل سیکتم نجرن چشم

سزای نخبه کنت منزلی نمی پسندم
منم ز عالم داین کوئس حسین چشم

سحر سرشک روانم سر خرابی داشت
کرم ز خون جگر بیکوت داشت چشم

سخت رود که دیدم رخ تو دل گشت
اگر رسد خلقی خون من بگردن چشم

نوی کرده حس تو با سحر است
براه با دهنم دم چراغ روشن چشم

بردمی که دل در دست حافظ را

مزن تا دک دلدوز مردم کلن چشم

خبرنا از در سخنانیکش دی طلبم
بر در دست نشینم و مرادی طلبم

ز راه حرم دست ندایم اگر
بگدائی ز دریکه ز مرادی طلبم

اشک آلوده که چه رو نیست ولی
برسات سوی او پاک نهادی طلبم

لذت دایغ غمت بر دل ما با داد
اگر از جرم من عشق تو مرادی طلبم

لطف خال تو بر لوح بصر توان زد
مگر از مردک دیده مرادی طلبم

عشوه از لب شیرین تو دل خوابان
بگوشند لب کفایت مرادی طلبم

چهره سحر عطری دل سودا زده
از خط غایب سی تو مرادی طلبم

چون غمت را مستخوان با کشت
ما با میدخت خاطرش دی طلبم

بر در دست تا چند نشینی حافظ

خبرنا از در سخنانیکش دی طلبم

خبرنا خرقه صوفی بخر با ت بدم
و مهر زرق بیاز رخانات بدم

نامه غلویان جام مسجوعی گیرند
چنگ سحیحی بدر پر نجات بدم

ورنند در ره ما خار غلامت ز راه
از گلانش زندان کفایت بدم

شره جان با در نشیند آلوده خویش
که بدین فضل و هنر نام کرامت بدم

قدر وصل از نشاند دل بکنند
بس سخنان که ازین حاصل آفتاب بدم

سوی زندان مستند بر آ آورده سفر
دلق نشیند دستجا ده بطلم بدم

با توان عهد که در مرادی بین بستیم
بجو موسی ای گوی بیعت بدم

قدر بسیار در زینت منزه خرم
تا سخنان پند از همه فایده بدم

کوسن موسی تو را بنگر بهوش زخم
علم عشق تو بر یام سموات بدم

خاک کوی تو صحرای قیامت فردا	همه برفرق سر از نهر سبابت بریم
در پابان قاکم شدن آخر چمن	ره سپر بسم مکر به هات بریم
با ده خوشبیدن نهان نشان کرد	این میانجی بر ارباب کربا ت بریم

حافظ آب روح خود بر دست بریز

عاجت آن بر که بر فاضل حاجت بریم

در خرابات عثمان که گذر افتد بازم	حاصل خرقه و سجاده رون بازم
حلقه توبه که امر در جزایا در نم	خازن بکیده فرو کند در بازم
در چو روانه دهد دست فرسالی	جز بد آن عارض شمی بود در بازم
ماجرای دل سرشته گویم با کس	ز آنکه خویش عشق منبت کسی در نم
صحبت حور و خواهم که بود عین حضور	جنجال تو اگر با دگری بود بازم
سرو دای تو که سینه باندی پنهان	چشم تو را من اگر کاشم که روی بازم
مخسان از نفس خاک هوای کنتم	بایدی که کوه صید که نه بازم
همو چنگم بگفت راز و بده کلام دلم	با چونی ارب خود یک نفسی تو بازم

کر بر روی سری بر تن حافظ باشد

همو لطف همه را در قدرت اندام

در خرابات عثمان نور خدا می سپرم	و سنجب من که چه نوری کجا می نمم
کیست دردی کس این سگد با کس کس	منبت که حاجت و محراب دعا می نمم
بلوه برین نمره شسای خاک کجا کج	خانه می سبسی در خانه خدمت می نمم
سوز دل اینک رون با لب شمع	اینکه از اثر لطف شما می نمم
خوام از لطف تان تا کس کس کس	من کرد و دست هانا که خطای می نمم
هر دم از روی تو شمشیر زدم با خیال	با که گویم که دین پرده چما می نمم
کس نه بدست بر کشن و نه با چو	آنچه من هرگز از باد سببا می نمم
منبت در دایر یک شعله کس کس	کس من این سگد چون چرامی نمم

دوستان عیب نظر با زبانی پاک کنید

که من در در محبتان خدا می نمم

دردم از یار است و در زمان تیرم	دل فدای می آوشد و جان تیرم
ایکده بگویند آن بهتر جز من	یار ما این دارد و آن نیز منم
هر دو عالم یک فرغ روی تو است	کفشت پیدا و چنان تیرم
دوستان در پرده بگویم که دلی	کفنه خواهد شد بد من تیرم
یا دبا د آنکو نقصد خون ما	عقد را شکست و چنان تیرم

خون آن زکس ستانه کجاست	وانه لطف پریشان نیردم
عاشق از قاضی نرسد می پاره	بلکه از بغوی سلطان نیردم
اقتضای نیست بر کار جهان	بلکه بر کرد و ن کرد ان نیردم
چون برآمد دولت شهبازی سل	بگذرد ایام عجب ان نیردم
از جهان کند ما هم کیدیم	چون که از کدشت و سلطان نیردم

مغرب داند که حافظ می خورد

و صفت ملک سلمان نیردم

در غم خویش چنان شیفته کردی ما را	گر خیال تو بخود نیر نمی پردازم
هر که ارمانه بیکه من آگاه شود	هیچ سگ نیست که چون من بداند
گفته بودی که خبر ده که ز بجزم چو نی	آنگاه که بیستی ندانی ما را
بعد ازین بارخ خوب نونظر فرام	که همه خلق بدینند که شاه ما را
عده کردی که بنوری نغم جویس ما	هیچ غم نیست تویی نوز که من ما را
آنگاه بدل من ناز تو خوش می آید	که حالت بکنم که کبکشی از ما را

حافظ اعلان به بهر تو چون پرمانه

پس می تو چشمش شبی بکند از ما

در زمانه غم سستی خوش دارم	گر نزلت در خصل نعل در نیش دارم
عاشق زدم و بخواره با او لب بند	در نیمه نصب زمان جور پوش دارم
گر بکاشانه زندان قدمی خوانی	نعل شکر کبر می معش دارم
در تو زیندست هر چه پیمان داری	من با به سحر زلفش نیش دارم
در چنین چه کشت به خطا بخاری	من رخ زرد و بنام پشش دارم
ناوک غم پاره روز زلف کز کن	چکنما با دل مجروح جاکش دارم
بکسروی بدست من بکبر با دوست	سالمه بر سران شسته کاش دارم

حافظ چون غم شادی جهان در کند است

بهر آن است که من خاطر خود خوش دارم

روز غم است من امر بدین من سپردم	که دهم حاصل سی زنده دگر کبرم
دور روز است که دور ز غمی می جام	بس مجالست که به بد با این تقصیرم
من بخلوت نیشتم پس ازین در مشل	زاهد صومعه بر پای نهند نخرم
پند پرانه دهد و عطا نهرم بکن	من آنم که در کند کسی بیدیرم
آنکه بر خاک در بسکد جان داد کجاست	تا نهم در دشتش این سر شمشیرم
می نیرکش در جا ده رکنین برود	وامی اگر غل شود که ازین نیرم

صحن گویند که حافظ سخن پر بوش
ساخته می از زبانه ارضد پر م

روزگاری شد که در خانه خدمت می کنم	در لباس فرکار این دولت می کنم
ناکی اندر دم وصل آمد شاد و شاد	در کیمین اظهارت فرصت می کنم
و اعطای بوی حق نشیند بشو این سخن	و حضورش تیر می گویم غیبت می کنم
چون سبب باشم خیر این بر دم در کوی	وز در قیافه و اتمه امانت می کنم
حاکم کویت بر تاج خدمت با پیش ازین	لطفا کردی با تحیف خدمت می کنم
زلف دلبر دام راه و غمزه شش تیر با	یا دو ارباب دل که چند نیست بخت می کنم
دیده بدین پریشان ای کرم عیب پیش	زین دلبرها که من در کج خلوت می کنم
عاشق نه که حساب روز خرم با کیش	خال فرد بهتر نم امر و عزت می کنم
ازین عرش این بسکند روح الامین	چون دعای پادشاه ملک ملت می کنم
خسرو اسید اوج جاده دردم زین فصل	انتهای آستان بودی حضرت می کنم

حافظ در مجلس دردی کشم در مجلسی
شکر این شوخی که چون با حق صحبت میکنم

ز دست کوزه خود زبیر بازم
که از بلا بیستد آن شر سارم

نگر بچرخ موی کبیر دم دست	در کوزه سر بشیدانی بر ادم
ز چشم من پرس او صانع کردون	که شب تا روز بهر همی شمارم
می خوردم من از چانه عشق	که بهیاری سپه اری شمارم
ببین شکرانه پر م لب جام	که کرد آنگه ز ناز در کارم
من از بانوی خود دردم می بگر	که ز دردم آزاری ندارم
اگر کوشم دعای صیبه نشان	چه باشد حق گفت سبک دارم
کن صم بخون بزنی درین دست	که کار آموز آهوی تارم
تو از خاکم نخواهی برگزین	بجای اشک اگر کوهریام

سری و درم چو حافظ سخن
مطقت آن سری سبب دارم

زلف بر بادده تا ندی بر بادم	ناز ناپا مکن تا کنی سبب بادم
سخ بر فرزند که فایز کنی از بزرگ کلم	قد بر فرزند که از سر د کنی آردم
زلف را حلقه مکن تا کنی در بندم	چهره را آب مده تا ندی بر بادم
شمع هر جسم شود زنده بوزی ما را	یا در قوم مکن تا زوی از بادم
شده شهر شو تا نهی سر در کوه	ز شربین نما تا کنی فر بادم

می خورد با دکران یا تخم زردچوبه	رام شود تا بدید مطلق فرسخ زردام
سرم از دست بند صیقل تو تود جامل	دست بگیرم که زهر تو ز با تمام
یا پیکانه شونا نبری از جوشیم	غم این رخسار مخور تا کنی تمام
چون خاک جرم کن تا کنی عاشق را	سرکش تا نخند سر فلک فریادم
رحم کن برین بکین و غیرا دم رس	تا بنجا که در آصف زنده فریادم

حافظ از جور تو عا شاکه بنالدر رزنی
من از زرد که در بند تو ام آزادم

سایه پردی غم سینه ان کردم	تا بخواهی خرد صحرای زندان کردم
من بر منزل غم سینه بخورم ز راه	قطع این حرسه با رخ سیمان کردم
از خفاست به عادت طلب کام کن	کسب صیقل از زلف پش کردم
سایه بر دل دینم شکن ای کج فرام	که من این خانه بودای تو دران کردم
توبه کردم که بنوسم لب ساقی چون	بیکرم لب که چرا گوش نایان کردم
تقص سستوری و تنی نیز برین دست	آنچه سلطان از لگنت یگان کردم
لادم لطف از لب فرود مس	که چه در با نینجب ز فرمان کردم
اینکه پیرانم صحت بویست بنوا	اگر سببری هست که کله خزان کردم

که بدیوان قتل صدر ز ششم عجب	تا لب بندگی صاحب دیوان کردم
پس کس از زنده در غم محراب فلک	آن شوم که من از دولت قران کردم

صبح خبری سلامت طبعی چون حافظ
هر چه کردم همه از دولت قران کردم

صلاح از ما چه بچونی که ساز صفا بشیم	بد در کس منت سلامت ما دعا بشیم
در بنجانه ام بجای که بسج ز خاکه	کرت با در شد در سخن این بود بشیم
من ز چشم تو ای فی شراب دهم	جانی که خراب به زهرش مر جان بشیم
قدت کفتم شمشاد و بی حلیت آرد	که این نسبت چرا کردم دین این کفتم
اگر برین تختی پشیمانی کسی خرد	بجا طردار اینی که در دست کفتم
بگر چون فدام خون گشت به نیم نیا	سزای آنکه باز نفس سخن ز چرخ کفتم

نوازش گشتی ای حافظ ولی مایه در کوفت
ز به عدلی کل کوئی حکایت صیقل بشیم

مستمانم با غم عشق تو چه ندیدم	تا بجی در غم تو ناکه شب بیکر کنم
دل دیوانه آزان شد که پذیرد دریا	اگرش هم ز لطف تو ز خنجر کنم
آنچه در مدت چرخ تو کشیدم ایها	در دو صد نامه مجال است که خنجر کنم

با سرفراز تو مجموع پشانی خویش	کو مجالی که بجایک همه تفریر کنم
سندیکر کنم و باش هر دو می صحت	شوانم که چو تو سید و دیر کنم
از مان گارزوی دیدن حاجم باشد	در نظر نفس رخ خوب نهمو کنم
که بد نام که مهال تو بدین دست	دین دل با همه در بازم دوستی کنم
دور تو از بیم ای و اعطای نکوی	من نه آنم که در کوشش بند و کج

منت همه صلاحی فریب دای حافظ
چونکه تعدیر حسین بود چه تهر کنم

صوفی پاکه جا به ساکوس بر کشم	دین نفس زرق با خطاطان بر کشم
مترشح صومعه در وجه می دهم	دلق ریاباب خرابات بر کشم
سرفضا که در تنقیب نمرودی است	سازش شتاب ز خمار بر کشم
پردن چشم سر خوش از بیم عی	غارت کینم با ده و شاه بر کشم
کام از جهان بر آرد که بخشد خدا کنه	رزدی که رخت جان بجان بر کشم
کو عثوه زابروی او ناچار ماه نو	کوی سپهر دلم چو کان بر کشم
فردا که ز روضه رضوان بماند	علمان ز غرقه جور زخمت بر کشم

حافظه قدماست چنین باقیما زدن
با اینکیم خویش چرا میسر کشیم

عاشق روی جوان خوش نوزدم	در خد صحبت او را به جا خواسته ام
عاشق در بند و نظر بازم دیگویی فاش	تا بدانی که بچندین سنه آراسته ام
شرم از غرقه آلوده خود می آید	که بهر باره دو صد شنبه سپر بسته ام
خوش بود ز نفس شمع که بخت	بیهوش کارگر بسته و بر خسته ام
با چنین جریم از دست بند صوفی	بر غم افرو زده ام آنچه ز دل و جان بسته ام
پاسبان حرم دل شده ام شست	بوکه سبیری بکنان نه نواخته ام

بچه حافظه خرابات روم جا به جا
بوکه در کشد آن دلبر نوزده ام

عقبازی و جوانی و شراب ملام	مجلس امن و حریف همدم شربت ملام
ساقی شکر دمان و مطرب شیرین سخن	انگش بنک کردار و حریف سنگین
بزنگاه دل نشین چون قصر فردوس	کشتی سپهر آتش چون روضه دارام
صفت نیکو سخن و چکاران با ابد	دستاوان صاحب سر از بر جان ملام
با ده کلر تک شیخ و بر و جو کوار و سبک	تعلقش نفس نگار و مجلس از قوت ملام

غزباتی سنجای خرد آینه شج	زلف لبر از برای سیدل کسردم
هر که این مجلس بخوبی خوشدلی بزبان	و آنکه این عشرت نخواهد که بگری

کشد دان بند که چون حافظ شیرین سخن
بخشش آموزی جهان از فرز چرخ جان فانی

غم زمانه که بخش کران نمی خیم	دو اش خرمی چون از غوان نمی خیم
بترک صحبت پرستان نخواهم کوش	چرا که صلیقت خود دران نمی خیم
نشان اهل نه افاقتی است با خودم	که در شایخ شهبه این نشان نمی خیم
درین نماز کم جرعه نمی بخشد	ببین که اهل دلی در جهان نمی خیم
ز شتاب قدح ارتعاش کبیر	چرا که طالع وقت سخن نمی خیم
نشان سوی میانش که دل در بزم	زمن پیرس که خود در بیان نمی خیم
ببین دودیده جبران من هزار قوس	که باد و آینه رویش عیان نمی خیم
قد تو تابنده از جو پار دیده من	بجای سر و خراب روان نمی خیم

من و یغینه حافظ که اندرین دریا
بصاحت سخن درشتان نمی خیم

فانش سیکوم دارکده خودم	بند چشمم و از هر دو جانم

عالمی مشن قدسم چه دهم شرح مرا	که درین داکمه عاده چون آدم
من ملک بودم و فردوس جانم	آدم آورد درین دیر خراب آبادم
سایه طوبی و دجولی جور لب حوض	بهوای سسر کوی تو برشت آبادم
میت بر لوح دلم خالفت فارسی	بچشم حرف و کربا دنداد استادم
کو کب بخت مرا هیچ بخرم جنت	بیارب از ما که هستی بچه طالع نردم
تا شدم حلقه بکوشش در حیا حقیق	هر دم آید غمی از نو بیارک بادم
بخورد خون دلم مر دمک و بدو است	که چرا دل بحسب که کوشم مردم آدم

پاک کن چهره حافظ بر لطف زلفک
در نه آن سبیل و ما دم بر دینم

قوی پرستان درم و قوی سقیم	که حرام است می آنجا که نیر و فیم
چاک خواهم زدن بن لقی باقی خیم	روح را صحبت جنس عدالی استیم
تا که جرحه قنایب جانان بر من	سالمه زان شده ام بر روی خیم
کوشش صحبت درین من زبا در	ای نیم سحری باد و دیش عهد قدیم
بعد صد سال اگر بر سر خاکم کندی	سر بر آرد ز کلمه رقص کنان عظیم
فکر سپرد خود ایدل زده دیگر کن	در عاشق نشود به بدوا می حکیم

گوهر سرف اندوز که با خود میری	که نصیب در آن سبب نباشد
دام بخت مگر با شود لطف خدا	در نه آدم نبرد صحرای طمان حرم
غنچه کوکب دل رنگارنگ فرستید	کردم صبح مدد باید انقاس نیم
دلبر از ما بصد امید ستد اول دل	ظاهر اعدا فرستند طغی کریم

حافظ ایتم درنت حینت بزرگ باش
چه بر از دولت لطف سخن طبع سلیم

که چه آتش دل چون خم می در جویم	هر لب زده خون بخورم غلامم
قصه جان است طبع لرب جان کن	تو مرا این که درین کار بجانم
من کی آرزو شوم از غم دل چون	استدوی لطف تی حلقه کند در گوتم
عاش نه که نیم سفتد جام بوس	ایقدر است که که که دست می جویم
است اسبدم که علی غم عده در	فیض خوشش نهد بار کنه بر دوشم
پررم روضه رضوان بدو کند مهر	ناخلف باشم اگر من بجوی نغمه شوم
خرقه پوشی من از غایت دنیا بری	پرده بر سر صدیب نهان جویم
من نخواهم که تو شوم بجز از ادق می	چکلم که سخن پرستان جویم

کزین است زنده طرب مجلس عشق
شعر حافظ بر وقت سماع از گویم

کر چه ما بسند کان پاؤیم	پادشاهان ملک صبح کیم
کنج درهتین و کیده تنی	جام کبستی غار خاک زیم
هوشیا حضور دست غرد	بجز توحید و غرقه کینیم
شاه بخت اگر کرشمه کند	ماش آستینه رخ چویم
شاه سپه از بخت را بر لب	مانگهان افرد کهنیم
کوهنیت شمار صحبت ما	که تو در خواب و ما بید کیم
شاه منصوره وقت است که ما	روی هست بهر کجا که بنیم
دشمن از خون کهن سزیم	دوست از جای فتح دیم
رنگ مذوب بر پیش ما نبود	بشر سرخیم دافنی سیم

وام حافظ بگو که باز داند
کرده مهرت با کویم

کرد دست و پا ک گفت پای بجام	بر لوح بصر خط نگاری بجام
پرمانه او که رسد در طلب جان	چون شمع تا دم بدی جان بجام

کرفب دلم رانند دوست عیاری	من شد روان در دس دیدیم
دین نشان من خاکی که پس از ک	زین دروازه که بر د با بوم
از بوی کنار تو شدم غم سید	از موج سر شکم که ساید بکنام
زلفین سیاه تو بدلداری عشاق	دادند فراری و پیر دند فرام
امر دکش سر زلفی من وادش	زبان شب که من از غم به عا سب
ای ساقی از آن باد و یکی هر پاد	کان بوی شام سید به از رخ عا م

حافظ لب لبش چو در جان غزرت
عمری بود آن کلمه که جا ز لب آم

کر دست دهد در خم کبوی تو بزم	چون کوی چه سر با که چو کان تو با
زلف تو هر سر غزرت و لب	در دست سروئی ازین سر در زم
پر دانه رحمت بدویش که آب	آتشش دل پیش تو چون شمع که در زم
چون نیت نمازین بخواه بر نی	در سیکه زمان کم نشود روز که در زم
در سجده و بجا نخواست اگر آید	محراب و کمانچه زود بروی تو بزم
کفوت ما را شبی از رخ غم بر نی	چون صبح در آفاق جهان غم بزم
آدم که یک خنده دهیم چو پرا	مستان تو خواهم که گدازند غم نام

محمود بود عاقبت کار در این راه	اگر سر برود در سر سودای بازم
حافظ غم دل با تو نگویم که درین دور	
خبر جام نشت بد که بود محرم رازم	

گر من از سر زش عیان اندیشم	شیوه هستی در ندی زرد و ناریشم
زهد زندان تو آه و خنده راه بد	من که بد نام جهانم چه صلاح نشیم
شاه ثورید به سران خوان من سمان	ز آنکه در کم خردی از بنده عالم بشیم
بر چنین نقش کن از خون دل غالی	تا بد آهنگد که فرمان تو کا کشیم
جهادی بنما و بگذر بهر خدای	تا بدانی که درین خرقه چه بنا دریشم
شمر خون برین بد دست بر با بجا	که ز ترکان سید بر کعبان زیشم
دین از زنده خون دل بر بزم من	که اثر در تو رسد که بخرشی ریشم

من اگر زنده ام اگر شمع چه کارم بس
حافظ را ز خود عارف وقت بخونم

ما بر آیم شبی دست دعا می کنیم	غم جهان ترا چاره ز جانی کنیم
دل پاره شد از دست قبحان مرد	تپشش بر آیم و دودانی کنیم
حشک شد خج طرب راه غم با کیم	تا در آن آب هوان شود و غالی کنیم

آنکه بچرم بچسپد بیغم ز دورش	بانش آید خدا که صفائی بکنم
در ره نفس کز وسینه ما بسکند بند	تراهی بکشایم و غزالی بچسبم
مرد از خاطر زدن طلب ایدل و تر	کما صوبت با او که خطائی بکنم
سایه طابو که حوسله کاری کند	طلب سایه میمون تالی بکنم

دل از پرده بشد حافظ خوش ایچو کجاست
تا بقول و غزلش ساز و نوالی بچسبم

ما پنهان است و دل از دست داده ایم	همراز عشق و مونس جام و با دویم
بر مابسی کمان علامت کشیده ایم	تا کار خود ز باروی جاگشت دویم
هی کل تو دوش جام صبوحی کشیده	ما آن شقا بقیم که با دغ زاده ایم
پرستان ز توبه ما کر ملوک شده	کو با دو صاف کن که بسجده ایم
کار از تو بسرو و مددی ای دلیل راه	انصاف سیدیم که از پرده ایم
چون لاله می بین و مسح بر کار	این دغ بین که بر دل جوین دویم

کعبی که حافظ اینده یک و خیال است
نقش غلط خوان که همان لوح دویم

ما در دسحر دره پنجاه نما دویم	اوقات دعا دره جانانه نما دویم

سلطان نزل کبج غم غم با دو	تا روی درین نسرل و بر نهاده ایم
در فرس صد زاهد عاقل نه اندیش	این دغ که ما بر دل و نهاده ایم
مدول نه هم ره پس این چنین	مهر لب و بر در این خایه نهاده ایم
آن بود که زاهد پیش دست با دو	از روی صفا بر لب جانان نهاده ایم
دختره ازین پس ساقی خوان بود	چنان دوش ازین شیوه ستاره نهاده ایم
چون بسرد این کشتی سرکشه که بجز	جان در سر آن کو هر یک نهاده ایم
المه نه که چو ما سدل و دین بود	آزرا که خرد پرورد فرزند نهاده ایم

فانع پنهالی ز تو بودیم چو حافظ
بارب چه که اجمت و مرد نهاده ایم

ما بدین دهنه چمن جاده ایم	از بد حادثه انجا بپست نهاده ایم
رهرو منزل عشقم و ز سر صد عدم	تا با بشیم وجود ایند راه نهاده ایم
سبز خط تو دیدیم زین مشیت	بطلب کاری این کسب نهاده ایم
با چنین کبج که شد خازن ادب و طبع	کبدانی بدر خانه شاه نهاده ایم
نکر علم تو ای کشتی تو بین کجاست	که دین کسب کرم غرق کن نهاده ایم
آبرو بر دومی از خطا پوش با	که بد بوان عمل نایه سباه نهاده ایم

حافظ این غرض پندار که ما
از پی قافله با آتش راه آیدیم

ما زیاران چشم باری دینیم	خود غلط بود آنچه ما پنداشتیم
تا درخت دوستی کی برده	حایل رفیسیم و شکی کاشتیم
کفکو آیین درویشی نبود	درند با تو ما جرات داشتیم
شبه چو پست فریب جانش	ما غلط کردیم و صبح انگاشتیم
کفمارف و شکایت کس نیت	جانب حرمت فرد نکنداشتیم
کلین حسنت نه خود شد و نیت	مادم بهت بر او بجاشتیم
چون نهادی دل به مهر دیگران	ما امید وصال تو برداشتیم

گفت خود دادی بدل حافظا
ما محض بر کسی نخواستیم

ما کتویم بدو میل بنا حق کنیم	جان کس سیه دولتی خود ازین بکنیم
رقم مغلطه بر دفتر دانش زینیم	سرتخی باوق شوبه بهیچ نینیم
عیب درویش تو اگر کم چو پست	کار به صحت آن است که مطلق نینیم
خوش برینم جهان در نظر راهروان	فکر اسب سیه وزین مخرق نینیم

آسمان گشتی از باب سمر می کشند	تخته آن به که برین بحر مشق بکنیم
شاه اگر جرحه زندان بجزرت شست	افشاش بی صاف مردق بکنیم
گر بدی کوش خود می در پی بچند	کو تو خوش باش که ما کوش با چمن بکنیم

حافظ از ضم خطا گفت کنیم با او
در بخی گفت جدل با چمن جن کنیم

مرا عهدی است با جانان که جان درین	هو او داران کوش را چو جان خوشتر نام
صفای غلوت خاطر از آن شمع محلی نم	فروع چشم و نور دل از آناه مشن نام
بکام آرزوی دل چو دارم غلوتی حاصل	چه فکر از بخت بد کو بان سبب حسن نام
شراب خوشگوارم بهت باری چون کلان	نذار به کس باری چو باری که من نام
مرا در خانه سردی است کانه رسایه قدس	فراع از سردبستانی شمشاد و حسن نام
سزد که خاتم عشق ز من لاف سیدانی	چو اهم عطشتم باشد چه پاک ز اهرین نام
خدا را ای فریب شب زمانی دیده به چشم	که من با لعل خاطرش نهانی صد سخن نام
کرم صد شکر خوبان بقصد دل کین سازند	بجهدانه و لهنه بت لکر شکن نام
چو در کلزار با قاشق خرا نام بکجه آ	نه برک لاله و نسیرین نیل ستر نام
الای پر فرزند کن عییم ز نجان	که من در ترک چانه دل جان شکن نام

بندی شهر شد جان سپس از چندین وجع کین
چه غم دارم چو در عالم امین الدین حسن دارم

مرجا طایر فرخ رخ فرزند پام	خبر مقدم چه خبر بار کجا راه کدام
یار بس این فاسد رطقت از لطف	که از خصم بدام آمد و مشوق کجایم
ماجرای من مشوق مرا پایا نیست	هر چه آغازند از پذیرد کجایم
چشم سپهر مرا خواب در زور باشد	من نفس دارم و کویف نیام
تو زخم کجی بر من سپهر کلمه	ذاک دعوی و پناهت و نیک ایام
کل خد بر دهم ز کرم رخ نمای	سرومی نازد و خوش مشیت بر کجایم
مخ روحم که همیزد ز ره صد سفیر	عاقبت دانه خال تو فکندش دردم
زلف دلدار چو ناز همی فرمایم	بر دای شیخ که شد بخت بر خردم

حافظ انیس یارودی نو در دایم
جای در گوشه محراب سپند اهل کلام

من بر دل توک عنسره تیرم	که پیش چشم چمارت بمیرم
نصاب حسن در قد کمال است	ز کونتم ده که مسکین و فقیرم
قدح پرکن که من از دولت عشق	جوان بخت جوانم که چه پریم

چنان پر شد فضای پینه اردو	که ذکر غیر کم شد از منبرم
با دوا جز خراب طرب و مجا	اگر صفتی کشت کلک درم
در آن غوغا که کس کس با پسند	من از پر سخنان منت پذیرم
قراری کرده ام با می فرودنا	که روز غنیمت بجز ساغر کینم
خوش آندم که استغای تنی	فرغت بختد از شاه و وزیرم
فردان کج غم در سینه دارم	اگر چه مدعی سپند خیرم

من آنکه بر کرم دل خافنا
که صافی کشت یاد ما کزیم

مژده وصل تو که کز سر جان خیرم	طایر قدم داند ام جهان خیرم
یارب از بار هدایت بران بارنی	پشتر ناز که چو کردی بنیان خیرم
بولای تو که کز سینه خویشم خانی	از سر خو بجلی کون و مکان خیرم
بر سر زب من بچی و طرب عشق	تا یوبیت ز لحد قهر کنان خیرم
که چه پریم تو شبی سنگ در چویم	تا سحر که کینت ز تو جوان خیرم

خبر دبا با ناهای شب سیرین حرکات
که چو حافظ ز زبان جهان خیرم

من ترک عفتاری بس غمی کنم	صد بار توبه کردم و دیگر نمی کنم
باغ بهشت سایه طوبی و قصر حور	با خاک کوی دوست برآیدم
فقیس که سبیل نظر یک اشارت	کفتم کس نبی و مکر نمی کنم
هر که نیتش در سر خود جنبه مرا	تا در میان بسکده برآیدم
بشم نطفه گفت مرام است محمی	کفتم که چشم دکوش بهر غمی کنم
پرستان حکایت مقول می کند	سعد دهم از محال نو باورم
این تقویم بس است که چون ^{عفتان} غم	ناز و کشته بر سر بفرمی کنم
ناصح بطرفه گفت بزرگ عشق کن	مخاج جنگ مبت برآیدم

حافظ جناب پسران با من رفاقت
من ترک خاکبوسی با من درمی کنم

من دو دستار روی خوش روی کنم	بد هوش چشم مست و مصافحتم
در عاشقی که بزبان شد ز نوزد ساز	استاد دهم چون شمع نرسانم
من آدم به ششم اما درین سفر	عالی اسیر عشق جوانانم
بخت آمد دکن که کفتم خست بودی	کبوی حور کرد فغانم
شیر از عدل لبست کوان	من جوهری سفلس از زودم

ازین که چشم مست در ششم دیدم	حفا که می نخورم اکنون بر خودم
شهری است پر کشته و خوبان چشم	خبریم مبت در دفر بدار ششم
کشی نمر عهد ازل کشته بکوی	آنکه بگویمت که در چانه در کنم
و اعطای زنا بکرت چای صدم بود	ساقی کجاست تا زنده ای بر ششم

حافظ عروس طبع مر جلود آورست
آینه ندادم از آن آه می کشم

من که با تم که بر آن خاطر ملامت کردم	لطفها می کنی اینجا که تاج سرم
دلبر استند و نوزیت که بروخت کوی	که من این طن بر سبیلان تو هرگز برآ
هستم در قد راه کن ای طایر قدس	که در زنت ره قصد دین خودم
ای نیم سحری بسندگی ما برسان	که فریشت کنم دقت و حاجی محرم
خوم آرزو کن بر ملا بر بندم حش	وز سر کوی پرسند بر بیان خرم
پایه نظم عین است و جفا کبر کوی	تا کند پادشاه بگردان پر کرم
راه خلوت که خاسم جفا پس ازین	می خورم با تو و دیگر غم دنیا خودم

حافظا شاید اگر در طلب کوه هر وصل
دیدم دریا کنم ازینک دوران خودم

من آن زندهم که ترک شادمانی کنم
 محنت داند که من کار چنین نکنم
 چون سببا مجموع کل باب لطیف است
 کج و لم خوان کر نظر بر صفت چشم کنم
 لاله ساغر کبر در سست در بنام
 داری دارم بسی یارب که او را کنم
 عشق در دانه است من خواص در بنام
 سر فرودم در آنجا تا کی سر کنم
 که چه کرد او در مرم شرم با دانه
 من که دم در کدالی کنج سلطان است
 کی طبع چشمش کردون درون کنم
 عاشقان زگر برتش می بندد لطیف است
 شک چشم کر نظر چشمه کوثر کنم
 عهد با سپاه بندم شرط با خود کنم
 تا زانگ چهره ز بهت پروردگار کنم
 توبه از منی وقت کل در دنیا با خود کنم
 که قبول فیض خورشید بلند چشم کنم
 کی نظر در فیض خورشید جهان بود کنم
 وعده فردای اهدا را کجا با خود کنم
 چون در هست دم چو اندر زده کنم
 من نه آنم که روی این فشانها با خود کنم
 با وجود بیستواری رویه با دم چو
 من که یا قوت در اصل شک دارم کنم
 من که هر دم بهشت نقد جان شود
 شبوه زندی نه لایق بودم در ملک
 دوش لعلت عشوه میده ادا عشق ز اولی

درش می گفت شدت قد می کشید
 تا نه نم در دمان خود کج باور کنم
 دقت کل کولی که زاهد بود چشم هر دو
 سر دم تا ثورت با شاد و ساغر کنم
 گوشه محراب بر روی تو نخواهم بر
 تا در آنجا همچو محبتنوں در حق خدای کنم
 که چسب بر پاره خواهد کرد من غنی
 خاک راه پادشاه از دست او بر کنم

زهد وقت کل چه سود است عافا هوشند
 تا عود می خوانم زانده است دیگر کنم

غار شام غریبان چو کوه غارم
 بویهای غریبانه قصه پروردگار
 پایدار بود یا بختن کبریا
 که از جهان ره دورم سبب بر اندازم
 من ز دنیا چشم نه از بلا غریب
 همینا بر فیضان خود دریا بازم
 خدا یار آمد وی ای فریض را که کند
 بگوی سیکده دیگر علم بر فرارم
 خرد ز پیری من کی حساب گیرد
 که باز بهنم طفل عشق سبب بازم
 بخیر صبا و شامل نمی شناسد کس
 بغیر من که بخیر با دینت هر دم
 هوای تنزل یارب ز گلذنی است
 صبا پانیم ز خاک سیرازم
 سر شکم آمد جسم کر و شاد
 شتاب از که کنم خانی است غارم

ز چنگ زهر نیندم که صبحدم کعبه
 مرید حافظ خوش ایچ خوش اوانم

هر چند پر حشده دل ناتوان شدم	هر که که یاد روی تو کردم جوان شدم
شکر خدا که هر چه طلب کردم فدا شد	بر نیتهای همت خود کلامان شدم
در شاهزاده دولت سر در جنت بخت	با جام می بکام دل دوستان شدم
از آن زمان که فتنه خیمت بجایید	این زهر همنه آخر زمان شدم
ای کلین جوان بر دولت بجز که	در سایه تو عیال باغ جان شدم
اول حرف جھوت وجودم جزو	در کتب غم خویشین شدم
فتمت خوانم بجز ابیات می	چند آنکه اینچنین زدم و چنان شدم
من پر سال و ماه نسیم یار پوستان	بر من چو عزم میکند در پستان شدم
آرزو بردم در منی کش و بکش	کز ساکنان در که بر میان شدم

دوشم نویده داد و ست که حافظا
 باز که من بجهون است ضمان شدم

ای تو چشم من منجی است کوشن کن	چون ساخت پست بستان کوشن کن
بر آن سخن بجز کفش کفشت	بان ای سپر که بر شوی بند کوشن کن

برهوشند سدا نهاد دست من	خواهی که رفت با کسی ترک بوشن کن
تبع و خرقه لذت سی بخت	همت در این طلب زین بوشن کن
با دوستان بیضا فیه در اول	صد جان فدای پای بجز بوشن کن
در راه عشق دلوسه اهر من بس است	اشد اگر کوشن دل پیام سر بوشن کن
برک نوابه شد و ساز طرب غانده	ای چنگ ناله برش و ایدان بوشن کن
ساقی که جاست از می صافی می	چشم غایتی من درد نوشن کن

سرست در قبای زلفان چو بکندری
 یک بوسه تدرعا و نطفه بوشن کن

فهر سلطان گل پدیده از طرف چمن	مقدش یارب مبارکبا در بر بوشن کن
خوش بجای خوشین بود این نشخوری	بانشیند هر کسی کنول بجای بوشن کن
تا ابد بجز با داین غانه کز خاک درش	هر نفس با بوی مست بنور بوشن کن
خاتم جم را بشارت ده بجن غامض	کاسیم عظم کرد از کوماه بوشن کن
شوکت پوزنگ رشع عالم کبر	در همه تنها جها شد داستان بوشن کن
خنگ چو کانی چرخ نام نشد بوشن کن	شهو از خوش پیدان آبروی کوشن کن
چو بار ملک آس از سر شرف	تو درش عدل نشانی بجز بوشن کن

بدرین گفت اگر بخت ضیق خوش	خبر در نهر ای ایران تا نو شکستن
کوشه کیران نه طایفه جلوه خوش کنی	برشکن حرف کلاه در قعر از رخ کن
ای صبا بر ساقی بزم انبیا خضر	تا آزان جام زرقان هر چه محمد بن

شورت چش کردم کشت حافظ می نوش
 سا قیامی ده بقول ستار مومن

بجز در خوابان نظری بوی کدکن	میلی بن سوخته سپر دبا کن
در دول درویش و شایخی بوی	زان چشم سیدت پاکش دوا کن
کر لاف زنده ماه که مانم بچیت	بنمای رخ خویش به پشت کن
ای سرد جهان از چنین و باغ زلف	بخرام و درین بزم دو صید کن
با دلشدگان جود جفا تا کی چتر	آهنگ و فارتک جفا بر بند کن

مشو سخن دشمن بدگوی خدا را
 با حافظه سکین خود اید دست و پا کن

ای روی ماه منظر نو نو بهار حسن	خال و خطا تو هر که لطف ممدار کن
در چشم پر خمار تو نهان فسون سحر	در زلف پندار تو پیدا قرار حسن
ماهی شافت همچو تو از رخ کنونی	سردی نخواست چون قهر از حسن

خرم شد از ماحت تو عهد و لری	فرخ شد از لطافت تو در کار حسن
از دام زلف و در خیال تو در جهان	یک مرغ دل نماند نگر کار حسن
وایم عطف و طبع از میان جان	بپرورد باز ترا در کن حسن
کردت بعد از آن تازه و راست	کتاب حیات بخورد از جو پار حسن

حافظ طمع برید که چند نظیر دوست
 و با نیت جز تو خود اندر دیار حسن

چند آنکه کفم غم طبع بسیار	در مان نکردند سکین غریبان
آن گل که مردم در دست خاری	کو شرم بادت از عهد بسیار
ما در دهنان با با کعبه شیم	شوان نهفتن درد نظیران
با آه و در دم باروی زرد	مانند باران سرد در پابان
یار بسیاران ده تا با نرسند	چشم مجان روی بسیار
درج محبت بر هر خود نیت	یارب بسا داد کام قیام
ای نسیم آفر بر خوان جودت	تا چند بهشم از پی لسان

حافظه نشتی بر روی کنی
 گرمی شنیدی بند از پان

چو گل هر دم بیست جامه بر تن	یکدم چاک از کرپان تا بدین
گفت ای دیگل کوئی که در باغ	چوستان جامه را بدید بر تن
من از دست غمت شکل برم جان	ولی دل را تو آسان بروی کن
بقول دشمنان کبرستی از دوست	نگردد هیچکس با دوست دشمن
گفت در جامه چون در جام باد	دلت درینه چون دریم آن
ببارای شمع استک از چشم چوین	که سوز دل شود بر حسرت روشن
مرد کز سینه ام آه جگر برون	برآید سحر دود ز راه درون

چو دل بر بست در لطف تو فقط

بدینسان کار او در پیشکن

چون شوم خاک ترش در غشا پذیرن	در بگویم دل بگردان رو بگردان پذیرن
که چو شمشیر پشته اندر غم خند و چو سج	در بر بنجم خاطر نازک بر حسب پذیرن
عارض رنگین بهر کس بنمایند همچو گل	در بگویم باز پوشان باز پوشان پذیرن
دوستان جان دادم از بهر دستان	تو بجز محضه چون باز میماند پذیرن
چشم خود در آنگه است یک نظر بر سرین	گفت بخوای مگر ناجوی خون پذیرن
که جز فریادم بسنجی جان بر آید جیت	بس حکایتهای شیرین باز نماید پذیرن

ختم کن حافظ که گریز کند خوانی در عشق
عشق در هر گوشه هست نه خواندین

خدا را کم نشین با خرقه پوشان	رخ از زنده ان میمان پیرشان
دین خرقه بسی آلودگی است	خوشا دقت قبا سی بنیرشان
چونستم کرده مستور غیب	چو نوشم داده زهرم پیرشان
تو نازک طبعی و طاقت باری	کرا نیهای مشت دلت پیرشان
درین صوفی و شون دردی نیام	که صافی با پیش در دوشان
لب بیکون و چشم مست بجای	که از شرف لب سلت جوشان
پادرزق بن ساکوسبانی	صراحی خون دل در بطاف خورشان

ز دل گرمی حافظ بر خدر باش

که دار سینه چون دیک جوشان

خوشتر از فکر می بوم چه خواهد بود	تا بنیم که سر انجام چه خواهد بود
غم دل چسب تو ان خورد که با غم	کونه دل باش و نه ایام چه خواهد بود
باده خورم خور و پند سگد شنو	اعتبار سخن عام چه خواهد بود
پریخانه چه خوش خاندنهای همه	از خط جام که فرجام چه خواهد بود

دست نریخ نوهان که شود سر کلام	دانی هرگز که بنا کام چه خواهد بود
بردم از ره دل حافظ بدت و چنگ نعل	
تاسیری من به نام چه خواهد بود	
دانی که صفت دولت و مدار یاری	در کوی او کدانی بر خردی کزین
از جان سماع بریدن آسان بود و کون	از دوستان حاجی شکل توان بین
خواهم شدن میان چون نچه با دل	و انجا به بیگ نامی پر نهی دیدن
که چون نسیم با گل راز نهفته کفین	که سر عقباری اسپهان شنیدن
بوسیدن لب یار اول در دست کفین	کاخ مملوک کردی از دست کزین
فرصت سماجیت کز این دوراه منزل	چون بگذریم دیگر شومان هم رسیدن
کونی برت حافظ از یادش نهی	
یار بیادش آرد در پیش پروردین	
دل را شد زلف تو منکن	به دنیا نش فرود گذارد منکن
و کردل سرکش چون لوف خط	بدت آرش دلی در پکن
بدتم نیت چون لوف تو همچو	که در پابت فاشم زرد پکن
چو شمع از چشم آبی در شب نار	شود چشم بیدار تو روشن

سر دو قامت نیشم آزاد	همه تن کز زبان بهم چو سوسن
بکلارم چه کار کنون گذشته	جهان بر چشم از رویت چو کشتن
زهرت کز بنایم ذره رو	چو خورشیدم فرود آید ز روزن
کجا بر شک مشک در دست یار	گر اندیش مکس از باد پرن
چو حافظ پر عشق نری	
نیکوید کسی بر وجه حسن	
ز در و در شهبان ما نور کن	دماغ مجسس رویان منظر کن
بچشم و بروی جانان سپرده ام دل جان	در آرد آه غمناشی باغ منظر کن
از آن شمایل لطاف حسن خوش گذر کن	بسان بزم حرفان چو شمع سر کن
ز خاک مجسس ما ای نسیم باغ نهرت	بر بر شامه و با عود و عطر مجر کن
حجاب دیده ادراک شد طالع	پادخر که خورشید را منور کن
طبع بشد وصال تو خد ما بنود	حوایم بد آن س همچو شکر کن
لب پالده چو س آینهی جهان ده	بین دقیقه دماغ خرد منظر کن
چون بد آن چمن زبردست حسن تویم	گر شمه بر کن حبله و صنوبر کن
ساره شب جبران نمی فشان تو	یام قصر براد چراغ به بر کن

نصرت نفس حکایت کند بسی ساقی	لو کار خودم از دست دمی بکن
ازین مروه و خرقه نیک در تنم	پاک کرشمه صوفی دشم فلند کن
پس از عزت عیش عشق هر روز	ز کار با که کنی شمر حافظ ازین
بگو بخازن صفت که شمع این مجلس	بجسته بر سوی فردوس اعود و بکن

در کفیه نصیحت کند که می بخورید
 پاله بهش کوه دماغ راز کن

ز بی صفت روار از جان شیرین	بست اهل جهان از جان شیرین
جملات جور با نرا باغ صحبت	وصالت انبیا از جان شیرین
پلک و لب لزلزا دام سودا	بر جان خسر و از جان شیرین
بست نوشین بار او شاد	دمان فرمان و با از جان شیرین
غیاث دین و دنیا آنکه اوست	تن هر نا نوز از جان شیرین

بجز حشمت هر پنج او جان فراید
 گوید حافظ از جان شیرین

شامشاد قد آن خسر شیرین دمان	که بزرگان سگند قلب همه سگهان
دین دوست بست آرزو دین بکمال	مردیزدان شود دین گذر آزارین

ست بگذشت و نظر برین در پیش آمد	گفت کی چشم در چرخ همه شیرین کن
ناکی از نسیم وزنت بکنه تنی خواهد	بند من شود بر خور ز همه بسم شان
گمراه از ذره نه ست شوهر بورز	تا بجلو که خورشید روی چرخ زبان
پر پناه کیش ما که ز دانش خوش با	گفت پر پیر کن صحبت پانچگان
بر جهان بخت کن کرد می میداری	شادی زهر چسبان خور تا زکبان
با صبا در چمن لاله سحر می کفتم	که شهیدان که اند این همه خوین کفتم

گفت حافظ من دو محرم این مازنه بهم
 از می وصل حکایت کن سپین و فغان

صحبت ما قیافه می پر شراب کن	دور فلک درنگ ندارد کن
زمان پشته که عالم فانی شود چرا	ما را ز جام با دکلگون خراب کن
خورشید می ز شرق ساغر طلوع کرد	گر برک عیش می طلبی ترک خوب کن
روزی که صبح از گل با کوز با کند	ز نهار کانه سر ما پر شراب کن
ما مرد زهر و دویه و طامات نیستیم	با ما بیگام با دوه صافی خطاب کن

کای صواب با دوه پستی است حافظا
 برخیز و روی غزم بجا صواب کن

فانچه چو آمدی بر سر حسته بخوان	لب بخشا که سید بس لب برده جان
آنکه بر پیش آمد و فائده خواند ببرد	کو نغمی که روح سپس کنم از پیش روان
ایک طلب حش روی دربان کن	کابندم دو دیند ام بار دست کن
که پرتب سخنان کن کرد ز فکر کرم	همجویم غیره و آتش همدار سخنان
مرغ دلم چو خال تو است در سخن	چشم آنان و چشم تو خسته شد به سخن
باز نشان هر از تم نایب دو دیده و سن	نیغ مرا که سید هر چه زنده کن کن
آنکه مدام شیشه ام از میس داده است	شیشه ام از چه چه در پیش طلب کن

حافظ آزاب زنده کی شعر تو داد و شربت

زک طیب کن پانچه شربت بخوان

کرشم کن دبا زار ساحری کن	بسنه روش بازار ساحری کن
با دود سرد ستار عالمی یعنی	کلاه کوشه با بین دلبری کن
زلفت کوی که این سر کشی بکند	بطره کوی که قلب ستمگری کن
برون خرام دیر کوی خوبی از همه	سزای جور بد روش پری کن
با آهوان نظر شیر قباب کبر	با بردان دوتا توس شتری کن
چو عطرسای شود زلف سن از دود	تو قمیش بر زلف غیر می کن

چو خدای فصاحت فرود شد قضا
نور و شمس سخن گفتن در می کن

کلبه که مار زین سنگین شتاب کن	بغی که رخ پوش و جهانی خراب کن
بخش بشیوه ز کس است خراب کن	وز زنگ چشم ز کس رخ خراب کن
نشان عرق زهره و دهن فشان کن	چون شیشه های دیدن پر کلاب کن
ایام گل چو سحر بر پیش شتاب کن	ساقی بد در باد و گلگون شتاب کن
بوی غنچه بشود زلف نگاه کن	بسکر برنگ لاله و عزم شتاب کن
بچون جباب دیده بروی صبح کن	دین خانه را ز دیده قیاس خراب کن
ز آنجا که رسم و عادت عاشق کن	با دشمنان مستح کس و جهان کن
با بخت خویش و خوبی ترا از بود کن	شمشیر کین بخون دل ما خراب کن

حافظ وصال می طلبد از ره دعا

بارب دعای حش و دلاان خراب کن

ما سر خوشیم و باد ما سپرد کن	بدست بسنره ساقی حواله کن
در جام ماه با ده چون قباب کن	بر روی رو زین سنگین کلاب کن
ای بر خاندن خجرات شود می	غلی بر آرد تو بیعت دلا کن

سوفی بگریه چهره چسبش شو چشمت
آینک نفس با همه آناه و آنک

گر نو عروس در دریا بقصد تو
مهر در کون فاش اند فبا کن

مغ دلم طایرست قدی عرش بیابان
از نفس تن ملول سر شد از جهان
از دریا رخا که ان چون سپر مرغ
باز نشین کند بر در آن کسان
چون پر در پنجهان سدره بودی او
نخچه که باز ما نگره عرش دان
سایه دولت شد بر سر عالم بسی
گر بکشد مرغ ما بال پری جهان
در دو جهان کمان نیت که او کاش
کان دی از دست طایعی از کمان
عالم علوی بود حبله که مرغ ما
آب خوراد بود کوشش باغ جهان

چون دم دعدت زدی حافظ تو بر حال
خانه توجید کش بر ورق انس جان

منم که شهره شهرم پیش وزیرین
منم که دیده بنا لود ما م بیدین
و فاکیم دهانت کیشم و خوش باشم
که در طریقت ما کافریت زنجین
بی پرستی از ان نفس خود بر باشم
که تا خراب کنم نفس خود پزین
بر پر سیکه که کشم که هست راه است
بخوبت جام می گفت با پزین

عنان پس که خوابیم ناخت بکلیس
که دغظ پی عمان و صیت نین
مرا در اما تماشای باغ عالم هست
به دست مرد چشم از رخ تو کل چید
برگت سر لطف تو و تو هم درنی
کشش چون بود آن سوچه بود کون
ز خط یار پا موز محسبه با رخ جوت
که کرد عارض خوبان خوشت کرد

میوس خراب ممشوق جام می حافظ
که دست زهد فرودان خطا رسیده

میوزم از فرقت روز خفا بگردان
بهران بلای باشد یارب طلب کردان
به جلوه نیما بد بر سینه تنگ کردان
تا او بسر بر آید بر رخسار پاک کردان
بنمای عقل دودین با پرده خرام است
بر سر کلاه بسکن در بر جفا کردان
مرغول ابرشان مینسی بر غم نین
گر دهن بخوری همچو صبا بگردان
ای خوشمستان در عین نظارم
چنگ خزین طایمی توانز با کردان
دوران چون بود بر عارضت خفا
یارب نوشته بدایار با کردان

حافظ ز خورین صفت جزا شد نیت
کر نیت خواجهی حکم صفا کردان

نیکن بر سر زندان نظری هسته این
بر در سیکه میکن گذری هسته این

دخ من بست آن لطف که میزبان	گر چه خوبت بکن قدری سبزه
آنکه فکرش از کار جهان بچشاید	کو درین کجای بفرماند سبزه
دل بر آن رود که ارمی بچم کندم	ما در دهر زاید پسری سبزه
ما صبح گفت که جز غم چه هنر دارد عشق	کشم اینجا چه عاقل نهی سبزه
که بگویم که فدای کیر لب ساغر خوش	باشو ایچان که نکوید در کوی سبزه

کمال حافظ کزین شاخ نباتت بچین

که درین باغ زین می سبزه این

کجای بگویم حال آن سر رو سپن	عقل و جان را بسته ز نظر آن کوی سپن
آنکه من در جویش از خرد یک سو شد	کس زید هست در زنده نش از هر سو سپن
زلف و بلندش صبا را بند بر کردان	با هوا خوانان بهر بوقید و بند او سپن
طالبان قباب از دلبر ما غنند	ای ماکس که خدا را سپن از رو سپن
صله نفسش ناش خایزه با دست	جان صد صاحب دل آنجا بسته بگو سپن
کارندان را سر و پا کرناشد کوی سبش	آن سر مرگان که کن آن خم ابرو سپن
از مرادش حضور بنگار رخ برتاب	بسی شمشیر بکز قوت بازو سپن

حافظ اندر کوه محراب کرنا لدر دست
ای نصیحت که خدا را آن خم ابرو سپن

یارب آن آهوی مشکین بچین باریان	وان می سرور دارا بچسپن بازرگان
دل از زده مارا به سبسی بنویز	ببستی آن جان تن رفیق من باریان
دید ما در طلب معن بانی خون	بارب آن کو کب رخشان بچین باریان
بر روی طایر بیخون اما یون طلعت	پیش حفا سخن زان در غن باریان

آنکه بودی دوس دید حافظ یارب

بر ادش ز غریبی بوطن بازرگان

دلبر جانان من بر دول جان کن	بر دول جان من دلبر جان کن
از لب جانان من زنده شود جان کن	زنده شود جان من از لب جان کن
روضه رضوان من خاک سر کوی نشست	خاک سر کوی نشست روضه رضوان کن
یوسف کنعان من صبر حاجت ترا	صبر حاجت تراست یوسف کنعان کن
سر کلستان من قامت و بجوی نشست	قامت و بجوی نشست سر کلستان کن

حافظ خوشخوان بر لعل کمال غیاث

لعل کمال غیاث حافظ خوشخوان کن

ای شتاب آینه در جمال تو
صحن سرامی دیده بستم ولی بید
مطبو عسته زردی تو صورت شبت
در اوج ناز و نغمی ای پادشاه حسن
این لفظ سیاه که آمد در نو
تا پیش با نخبش روم نهنی کنان
تا آسمان خلطه بکوشان ما شود
در چین نفس ای دل سگین چگونه
بر خافت بوی گل در آشتی در کجا
در صدر خواجده عرض که این چنانم

سک یا مجسمه که در خال تو
کاین گوشه نیت در خور خال تو
ظفر نویسی بر روی سگین خال تو
یارب ما و تا بقیامت زلال تو
عکسی است در صدقه پیش خال تو
کو خرد و منتقدم عید سال تو
کو عشوه زار بر روی همچون جمال تو
کاش که گفت با هم با شرح حال تو
ای نوبهار ما رخ فرخنده فال تو
شرح نیارند می تو با جمال تو

حافظ در این کند سر سرشان بی است
سودای کج منزه که نباشد جمال تو

ای پاک بر استکو خیر سواد کج
دلها ز دام طره چو بر خاک نیشاند
کر دیگر است بر آن در دولت کد بود

احوال کل بیلستان سر کج
بر آن غریب ما چه گذشت از هو کج
بعد از او در خدمت عرض دعا کج

هر کس که گفت خاک در دست کینا
مخ صحن بوبر من دوشش یکبارت
در راه عشق فرق غنی و فقیر نیت
آن می که در سب و دل صوفی عبود
انگش که منع من خرابات بکنند
هر چند ما بدیم تو ما را بدان کج
بر هم چو بیزدان سر نلفتن مشکب
جان پر در است قصه را با ب سحر
بر این فقیر نامه آن آتش هم سخن

کو این سخن مسینه در چشم ما کج
آخر تو دهمی که چه رفت ای صبا کج
ای پادشاه حسن سخن با کد کج
کی در فدا کرد شکر کس را قیام
کو در حضور پر من این ما جرا کج
شاهانه ما جرای کس که کد کج
با ما سر چه دشت بگو ای صبا کج
رفری بر و پرس حدیثی با کج
بر این که احکایت آن پادشاه کج

حافظ کت مجلس اورا میدهند
می نوشش در ک زرق زهر خد کج

ای خرنبهای ناز صحن خاک راه
ز کس که شکره سیب در زرد بر کنام
خونم بخور که هیچ خاک با چنین جمال
آرام و خواب خلق چهار است فی

خوشبید سایه پر در طرف کلاه تو
ای جان فدای شو چه چشم سیاه تو
از دل نیا پیشش که نوید کنا تو
زبان شدن که دیده در دل نیکه کلاه تو

با برستار هر دو کار است هر شرم	از خست فروغ رخ همچو ماه تو
یاران همیش همه از هم جدا شدند	مایم دستار دولت پناه تو
یاران بدبش که مانند کینک	یار تو باد هر که بود سبکخواه تو
فردای روز خسر که عرض ضایق است	باشد در آن سبک بین شد نگاه تو

حافظ سعید بر خنایت که غنایت
آنش زنده بخرم غنم دود آه تو

ای قبا بی پادشاهی است بر بالای تو	زنت تاج و کین از کو هر بالای تو
قبا بی فتح را هر دم طلوعی سیدید	در کلا خسر وی خراسان سبای تو
بلوه کاه طایر اقبال کرد و بگر کجا	سایه اندازد هماغی خیر کرد و نسی تو
از رسوم شرح حکمت با هزاران جمله	کجسته هرگز نشد فوت از دل زانی تو
آب جویانش نثار با عیش سبکد	طوطی خوش نغمه نغمی لعل سکر خای تو
کرچه خورشید فلک چشم جمع است	روشنای سخن آب دست کجای تو
آبچسبند طلب کرد و ندون کل کل	جرعه بود از لال عام جان قبا ای تو
عرض حاجت در جرم حرمت محتاج	را از کس مخفی غانه بفروغ رای تو
خسر و پیراه سر حافظا جوابی میکند	بر بهد غوغا جان بخشش که فرمای تو

یکجان هر خرابات و حق صحبت او	که مینت در بر من خرم هوای صد
بهشت کرچه چغای کنا بکاران است	پار باد که مستخرم حرمت او
چراغ صاعقه آن کتاب روشن باد	که ز دگر من من آنش محبت او
بر استمانه نیخانه کرسی چغی	فرز پایی که مسودم نیت او
پار باد که دو دم سرش عالم	نوبه داد که عام است فیض او
کن تخم حمارت نگاه در دست	که نیت سبب ز دهر بی نیت او
نیکند دل من بس زهد و توبه لی	بنام خواهه بگویم و فردت او

مدام فرقه حافظا ده در کرد است
مکرز خاک خرابات بود نظر

تاب نغمه سید هر طره مشکای تو	پرده غنچه سید رخساره گلشای تو
ایکل خوش نغم من مینس خوش را	کز سر صدق میکند شب همه شب غای تو
دشمن دوست کو بگو هر غرضی گلستان	جو همه جهانیان بسکتم از برای تو
خرقه زهد و جام می کرچه که در جور	اینده نقش نینم در طلب هوای تو
نور شراب و نور عشق آن نغم رود با	کاین سپهر بوس شود خاک در پای تو

من که طول کشی نفس فرنگان
مهر خست برشت من خاکد رشت
قال مقال عالی سیکم از برای تو
عشق تو سر نوشت من جنت من صفتی

دولت عشق من که چون
دلق کدای عشق را کج بود در استین
کوش تا ج سلطنت می شکند برای تو
زود در سلطنت هر که بود کدای تو
شاد بنشین چشم من تجیه که خیال است
جای دعا است شاد من تو بر صابو تو

خوش چینی است عارضت قاصد که در بهارن

حافظ خوشش کلام شد مرغ سخن سرای تو

خفا خدا ریا که بگوش ماه از تو
ابروی دوست کوشه محراب دوست
خوش علقه است یک میزبان از تو
انجبابی چه سپهر حاجت بخواند

پیکره نوش مجلس حم سینه پاک از تو
سلطان غم هر آنچه تواند بگو بگو
کاینده است جام جهان من که آید
من برده ام یاد فرشتان بنا از تو

کردار اهل صومعه ام که در می پرست
ساقی حیران می بر قباب در
این دو دین که نامه من سینه از تو
کوب بر فرشته صبحگاه از تو

آبی بر در زانه اعمال فشان
آخرد این خیال که دارد که اش
توان مگر شتر در حدف کن از تو
روزی شود که با کسند پا از تو

حافظ که سا مجلس عشق رست کرد

حالی سبب هر صده این بزکاه از تو

کشا بردن شدی تباشی با تو
عزیت تا دم نقیان لغت
از ماه ابرودان است شرم با در تو
حافظن حفظ جانب یاران خود تو

مهر دوش عطر من بندوی لطفی
شم وفا مهر درین که کز گشت از
کاشجا هزار نامه سیکم پیغمبر تو
آنکه عیب ان شود که رسد موسم از تو

ساقی پار باد که فری بگویت
نخل جمال هر سر سید نشان
از بر خیران کهن سبزه رماه تو
از فرسبیا یک طرف کلاه تو

حافظ جناب پیران جای محبت است

در س حدیث عشق بر تو آروشنو

کلبن شیس سید ساقی کله از تو
هر گل نور گلرخی یاد همی کند دل
با د بهار میوز با ده خوشگوار تو
کوش سخن شنو کجا دیده اعتبار تو

مجلس بزم عیش را غایب مرادش
حسن فرشی کلمه نیت تحمل امی
ایم صبح خوش نفس نازد لطف تو
دست زدم بخون دل هر جلد کلاه تو

خبر که شمع صمد ملاف غایب تو
خضم زبان درازند خنجر آید از تو

گفت مگر نفس من بوسه ندارد آرزوی
مردم از این بوسه دلی قدرت خدا که

حافظ اگر چه در سخن خازن کج نکند

از غم روزگار درون طبع سخن گذار که

هر چه می است خون فشان چشم آن گمان آرد
جهان پر شده خواهد شد از آن چشم و آرد

غلام چشم آن ترکم که در خواب خوشستی
نخارین گلشن روست و گلین با پای آن آرد

بملائی شد هم زین غم که بطنهای مشکینش
که باشد که نماید غلاق آسمان آرد

همیشه چشم مستش را بکمان حن در زبانه
که از پستی تیر او کشد بر هر کمان آرد

روان گوشت کبر از رخس طرزه کلزار است
که بر طرف من زارش میگرد چنان آرد

رفیق فاضل و ما از آن چشم و حسن بودم
هزاران گونه بنام است حال و حال آن آرد

و کز حور و پریر کس نکوید چنین حسی
که این چنین چشم است و از آن گمان آرد

تو کافر دل نمی بندی لب زلف میگرد
که محرابم بگرداند هم آن داستان آرد

اگر چه مرغ بزرگ بود حافظ در قافله داری
سز غمزه صد شش کرده چشم آن گمان آرد

مزرع سبز فلک دیدم و دهن من نو
بادم از گشته خوش آمد هنگام درد

گفتم ای کجاست بخت بدی خوششید
گفت با اینهمه از ساقه نویسد

نخچه بر شربت کرد گل کاین عیار
آنج کا دوس بود که کجند و

کر روی پاک و مجرد چو سجا بفتاک
از فروغ تو رسد بره و خور صد پر تو

آسمان کو منور دیش این عظمت کا نه عشق
غرم من به بجوی خوشه پر دین بدو

کو شوار در و بس ارجه کران دارا گوش
دور خوبی گذرانت نصیحت بشنو

چشم بد دور زغال تو که در عرصه حسن
سپه قی را ند که برد از نه و خورشید کرد

هر که در مزرع دل شخم دفا سبز کرد
زرد روی کشد از حاصل خود وقت بود

اندرین دایره پیش چو دف خطه بکش
در فضائی خوری از دایره خویش آرد

آتش زرق دریا غم منین خواهد جوش

حافظ این خبر چه شنیده سپندان ز بود

مطرب خوش نوا بگو نازه بازه بوز
باده دکشا بگو نازه بازه بوز

با صم چو لبی خوش بین بختی
بوسه ستان بگام دل ناز بازه بوز

بر زبات کی خوری که نه مدام می
باده بخور پاد او نازه بازه بوز

با دوس با چو بگذری بر کوی آن پری

قصه حافظش بگو نازه بازه بوز

ای که در چمن خوبی رویت چو گل شوی
چین شکن زلفت چون نافه چمن شوی

ماست زنت یا روشت خفت با پستیم است برت یا حاج سگت و لیت باد	علقت بدو ندان شکست لب پسته آن رایحه زلفت یا نخله عنبر
کفشی سخن خود را با یاری یکشت بدکوی تو آن باشد کز یار کند منت	بکاشش تو باشی کفشی سخن با او کز یار نکو باشد شو سخن بدکوی
با ما به ازین چاشن تا راز کز دهانش	بنود بد اگر باشی باد شدگان کنی

استاد خزل صدی است چشم کن کن

دارد سخن حافظ طر نسختن خاجو

از خون دل توتم نزدیک ستانم	انق رایت و هزار من هجر کفیا
هر چند از نمودم از وی نبودم	من جرب لجر جرب صلت به اندا
دارم من از فرقت در دید صفتا	لیس اند مرغ غنسی ندان اعلای
بر سیدم از چسپی احوال در کیشا	فی بعد عذاب فی قرب سلا
با دصبا ز عالم ناکه نقاب بردا	کاشمیر فی نصی ابطع من لئام

حافظ چه حالت آمد جام کبابی شربن

خمی یذوق نه کان من اکره

زمن جدا شو که توام نور دیده	آرام جان دوس قلب سیده
از دامن نودست نه از دست طمان	پراهن سبوری نشان دیده
از چشم زخم دهر دست کز کز کز	در دلبری بغایت خوبی رسیده
منم کن عشق وی ای غنسی بان	مسند در دست که تو او را دیده
چون غنچه دهان کشت بد نطفه صغ	عطر کلاب از لبش شنیده

زین نرزش که کرد ترا دوست فطنا

مش از کلیم خویش چرا پاکشیده

ای از فروغ رویت روشن چرخ دیده	مانند چشم مست چشم جهان ندیده
بچون تو نمانی سر تا پا لطافت	کبستی نشان نداده از یاد فریده
در قصه خون عاشق بر دوشم سوخت	که این کین کاشده که آن کج کاشیده
تا کی کبوتر دل چون مرغ هم بل	باشد زیر بهرت در خاک طعمیده
از نور سینه مردم در دم بر بر آید	چون خود چند با هم در آتش آید

کردت من کبیری ما خواهد با گویم

کز عشوه دل خلقت چون برد او بدید

ای که با سکه زلف دراز آمد

فرخنت باد که چکانه نوار آمد

کب دیش هم آنچه از لب درخ چشم بد دور که خوش شمس بد آید

ساعتی نازغوا و بگردان عادت چون پرسیدن از باب نیارند

فرین بر دل نرم تو که از بهر ثواب کشته غمزه خود را بنام زاده

زهد من با تو چه سنجد که پنهانی دلم ست و نه محبت تو که راز آید

پیش با لای تو بزم چه بصلح و چه جنگ که بهر حال بر آید ناز آید

کشت حافظ در کت خرد ترا آید است
کمر از بند آن طایفه باز آید

دوستان عهد در شرب کشیدند صد ماهر در شرب صب و صبیب

از ناب آتش می بر کرد عارض غمی چون قطره بای شبنم بر برک گل کلید

با قوت جان نهر آیش از لطیف نازد شمشاد خوشتر آیش از ناز پرورید

آن آهوی به چشم از دام ماردان باران چه چاره سازیم با این دل سید

تا کی کشم عتابت از چشم و لغزینت روزی که کشم کن ای نور پرورد

لفظ صبیح و شبین قد بلند در چاه روی لطیف و دلکش خشمی خوش کشید

ز نهام تا توانی اهل نظر میازا دنیا و فاندرد ای یار بر کردید
بس شکر باز گویم در بندگی خواب گمراه شد بد بستم آن مویه سید

هر بد که گفت دشمن نشان مینماید یارب که مدعی را با دوزبان برید

که خاطر شریف بچند شد حافظا
بنا که توبه کردیم از کلمه شنیده

دوش فم بد ریگد خواب آلود غمزه تر دامن سجاده شراب آلود

آشنا یا ن ره عشق درین عجزین غمزه کشد و بکشد باب آلود

پاک و صفائی شود از چاه پستی کجا که صفائی نهد آب آلود

کشم بچان جهان در شکر کل عشق اگر شود وقت بهار ز می آب آلود

کشت حافظ بر کشته جان سفرش
آه ازین لطف با نواع می آب آلود

سحر کایان که مخمور شبانه کرم با ده با چنگ و چخانه

نهادم محسن راره توشه از می زنده تیش کردم روانه

نخ ریخته در ششم عووه داد که امین کشم از مکر زمانه

ز ساقی کمان ابرو شنیدم که ای سیه علامت نشانه

نه بندی زان میان طرفی کرده اگر خود را به چنی پزانه
برده بسند ام بر مرغ در کنه که عصارا لبند است شبانه

نیم مطرب ساقی همه است	خیال آب و گل در ره بهانه
که بند و طرف او حسن شای	که با خود عشق ورزد جاودا
بدگشتی می تا خوش بریم	ازین در بانی ناپید اگرانه
سرافالیت از پیکانه می شش	که جز تو نیست ای مرد پیکانه

وجود ما سمانیت حافظ
که تحقیق قون است و فنا

عبد است و موسم کل ساقی پا بود	بنگام گل که دیده می بیدار
زین زهد پار ساقی بگوش خاطر	ساقی بد و شرابی ناول شود
و اعظا که دی صحبت بیکر و شاعر	امروز دیدش مست تقوی بود
این بگد و روز دیگر کل غنیمت	که عاشقی طرب جو با بهر سانه
کل رفت بگریغان غافل چرا	بی بانگ درود چینی بی بار بوم بود
در مجلس صبوحی دانی چه خوش نماید	عکس عذای ساقی بزم می مفاو

سطلب چه پرده باز داشت هر که بخواند
از نظر شمر حافظ در بزم شاهزاد

عیشم مدام است از صل و نوا
کارم بجام است سحر و نوا

ای بخت سرکش نکس برکش	که جام زرکش که لعل و نوا
مار استی نهانه کردند	پران جان بیجان کراه
از قول زاهد کردیم توبه	و نفس عابد استغفر نه
جانا حکیم شرح فرقت	چشمی و صد نم جانی و صد آه
کافر چنان دین غم که دیده است	از قاتل سرور عاصم
رو بر شایم از راه خدمت	سر بر نزارم از خاک درگاه
از سبب عاشق خوشتر نباشد	صبر از خدا خواهد صبر از خدا
دل طمع ز نار راه است	صوفی نداند این رسم و این
وقتی بر دیش خوش بودم	از وصل جانان صد گوش نه

شوق رحمت برد از یاد حافظ
درس شبانه در دسحرگاه

کرش بار دوز کوی آناه	کردن نهادیم حکم نه
من رند و عاشق آنگاه توبه	استغفرانه استغفر نه
آین تقوی ما نیز دینم	لیکن چه چاره با بحث کراه
ما شیخ وزاهد کمر شنایم	یا جام باده یا قند کوناه

مهر تو کسی بر باغبان	آینه رویا آه از دلت آه
الصر من لیسر فان	بایست شعری حتی من لاه
عاشق مجور غم کر وصل خواری	خون بایست خورد در کاه

حافظ بودی سبک نیندل
 کرمی شنیدی بند کوه خواه

ناگهان پرده بر انداخته نمی چه	ست از خانه برون تاخته نمی چه
شاه خوبانی منظور کدایان	قدر این مرتبه نشناخته نمی چه
زلف در دست با گوشه بنام	پنجهن با همه در ساخته نمی چه
نه سر زلف خود اول تو بدم دادی	بازم از پای در انداخته نمی چه
سخنت سر دهن گفت که سزبان	وزبان سینه با آخته نمی چه
هر کس ز مهر مهر تو غمی مشول	عاقبت با همه کج باخته نمی چه

حافظ در دل گت چو فرود آمد یار
 خانه از غنچه پر داخته نمی چه

نصیب من چو خرابات کرده الله	در این سب نه بگو زهد مرا کج
کسی که در زشش جام می نصیب شد	چه بگردد کند این کنا در دوزخ

کجوز بر آمد تا کوس خرقه پوش دور	که دست زرق درازت تو بکن
تو خرقه را ز برای هوا بی پوشی	که تا زرق بری بسند کان حق ناز
غلام محبت بخوان سپرد و پام	که هر دو کون بر زود بر پیشان کلاه
مراد من خرابات چونکه حال شد	دل من ز در رسد و خاشاکت سبنا

برو کدای در هر کدای شو حافظ
 تو این مراد نیانی مگر بسنی آله

دصال از غنچه جاودان	خداوند مرا آن ده که آن
بشیرم زرد با کس نختم	که ساز دوست از دشمن نهان
شب بیک چشم من ندیدم	زمر و اید گو شمر در جهان
ولا دایم کدای کوی او باش	بحکم آنکه دولت جاودان
بجندم دعوت ایزد پند	که این سب رخ زان بستان
بدایغ بندگی مردن بدین	بجان او که از ناک جان
کلی کان با پمال سر و کماست	بود خاشاک ز خون از غوان
خدا را از طیب من سپید	که آخر کی شود این ناتوان
چو انا سر ساق از بند پران	که رای پران بخت جوان

لحن اندرون دست کوه / لبس کن کتفه حافظه از آن به

اگر چه زنده رود بجات است

بود شیر ز ما اندر صفهان به

آن غایب خط کرمی نامه نوشتی

کردون درق هستی در نوشتی

هر چند که بجران نرسد برسد

و همان جهان کاش که این کجاست

آرزوش شد است کسی که در غیا

یار بست چو جوری و سرانی چو هستی

سفر و شایع ارم و نتجت شد

یک شیشه می نوش لبی آب گشتی

شها نه منم کعبه دل بست که کرد

در هر قدمی صومعه است کشتی

در مصیبه عشق شمع شوان کرد

چون باش زینت با زینت

کلاک تو میرزا دبان شکرش

هر از تو ندید از نه جوانی نوشتی

معمار وجود از زردی رنگ تو بر عشق

در آب محبت گل آدم برستی

ناکی غنم نیامی فی ایدل دنیا

جفت است ز غنی که شود عاشق

آلودگی خرقه خرابی جهان است

کورا هر وی اهل دلی پاک برستی

از دست چه است سر زلف تو عاشق

تقدیر چنین بود که کردی که نوشتی

بیار نوشتم تو حال دل گلشن

ای کعبه من کردی جانت چو نوشتی

زاهد مکن زینسبه حکایت که بعدا

ترکی است چو جوری و سرانی چو هستی

چون من و علم تو فلک را چه تفاوت

و از آن که بصیرت چه خوب چه بد نوشتی

بر خاک در خواجه که ایوان حال است

کافی است زیر سر ما باش نوشتی

تر با بچه گفت همی دوش بجای قفا

حیف است که هر دم کنی اسکت گشتی

انت رو بچ زید ابجی و زاده غمی

من بس غمی الی سعاد سلامی

پیام دوست شنیدن سعادت است

فدای خاک در دوست با جان گشتی

پا بشام غریبان و آید به من

بسان با ده صافی در آینه دمی

اذا تقرب عن غمی الی الاراک طایر

فلا تفرد عن روضها بنین حمای

خوشا دمی که در آبی دکو میت لب است

قدت خیر قدوم زلت بر تقای

بسی مانند که روز فراق یار است

رهبت من مضبات کجی فایم غمی

من ارچه بسخندم سرای صد شاد است

ز بهر کار صوابم قبول کن بنامی

ای بد است که زودت کلام تو بنامی

تو شاکشته بفرماندی و من بنامی

بعدت سنگ و قدرت و اقبال است

اگر چه روی چو ما است نه بنامی

وان دعیت بجد و صرت ناقص غمی

فما تطیب نفسی و ما ستهطاب نامی

چو سبک در خواب است نظم تو خط
که کاه اظلمت سبقت مهر در نظر نظامی

ای باد نسیم یار داری	ندان نفیحه مشکبار داری
رنهار کمن دراز دستی	با طره اده کار داری
ای گل تو کجا در روی زینش	ارنگ و تو خا بار داری
ز کس تو کجا و چشم مستش	اوسر خوش و تو خا داری
ای سرو تو چند بندش	در باغ چه اعتبار داری
ای عسل تو با وجود عشقش	در دست چه حساب داری

روزی بری بسمل حافظا
کز طاقت نظر داری

ای چرخ بکوش که صاحب نظر تو	تا راهین نباشی کی راه بر تو
در کتب حقایق پیش ادب عشق	مان ای پسر بکوش که روزی بر تو
دست نرس وجود چو مردان به تو	تا کیمیا می عشق سپ بی در ز تو
خواب و خورت ز زبانه عشق دور کرد	انعم بری بدوست که بخواب ز تو
کز غرض حق بدل جانست او	بانه کز آفتاب خاک خور ز تو

از پای تا سرست همه نوزده بود	در کاه ذره بحال چو چاه در تو
یکدم غریق بحر فاشو کمان بر	کز آب هفت بحر یک محلی ز تو
وجه خدا اگر شودت نظر سحر	زین پس شکی مدار که صاحب نظر تو
بیا دستی تو چو نیزه زبر شود	در دل مدار صبح که نیند ز تو

کز درت ای صیال است حافظا
باید که خاک در که اهل بصیر تو

ای پادشاه خوبان دادار غنیمت	دل بنویس جان آمد وقت که با ز تو
مشاقتی و مجوری دور از تو چنانم کرد	گردنت بخواد شد پایا کشتی تو
ای درد تو ام دران در پناه گامی	دی با تو ام مونس در گوشه پناه تو
دایم کل این سببان شاد و غمناکند	در باب مینغاز در وقت تو با تو
صد با صبا اینجا با صد سیر فضیلت	هینت حریف ایدل نماند ز تو
در دایره قسمت ما لطف پر کاریم	لطف آنچه تواندیشی حکم آنچه تو را
فکر خود در ای خود در عالم رندی	کفر است درین بند خب غمی و خود تو
یارب بکه سوختن این کشته در عالم	رخسار کس نمود آن شاه بر تو
دیشب کله لغت با با صبا کشف	کشف غلطی بگذرین فکر تو

ساقی چسبن و گل سپردی نورنگی	شش و خرامان کن تاباغ پارلی
زین دایره بیخون جگر مبد	باص کتم این شکل زین مغربانی

حافظ شب بچران شد بوی خوش باره
شادیت مبارک باد ایامش شیدانی

ای درخ تو پدا اسرار شاد هی	در فکرت تو پنهان حکمت الهی
کلاک تو بارک اند برکات دین	صد چشمه بحسب یون از نظر یابی
بر اهرن شاد انوار اسم عظم	کمان است غاتم فرما هر چه جزوی
در حشمت سلیمان هر کس که شد با	بر عقل و دانش او خند مرغ دما
بتنی که آسمانش از فیض خود دهد	شما جهان کبر و پست سایی
کر پر توی نوبت بر کان سیدان	با قوت سرخ رود بخشند زین کانی
دائم دلت بخشد بر اساک شینان	کر حال ما برسی از باد صبح کابی
ساقی پار آبی ار چشمه خرابا	تا خرقه با بوییم از عجب خانقاهی
باز چه کا اگا هی بر سر زنده کانی	مرغان قاف و بنده آیین پانی
در دودمان آدم تا وضع سلطنت	سل تو کس ندیده است این علم کانی
کلاک تو خوش نویسد در شان بابا	نویذ جان قرآنی افون مسر کانی

عربت پادشاه کز می تهی است تمام	ایک زنده دعوی و محرم کوهی
ای منصر تو محسوق کنیای است	دوی دولت تو این از حدت بیانی
جانی که بر عصیان بر آدم ضعی زنی	مارا چگونه زیند دعوی بکافی
یا مجار اهرابا یا دایه لب لعلابا	عظفا علی سفل علت بر اللد هی
جور از فلک نیاید تا نو ملک صفائی	ظلم از جهان برود شد تا تو جهان پانی

حافظ خود دست تو که کاه سپرد نام
رخش نخست شما بازا بعد ز خوانی

ای دل آن بر که خراب از می کلکونانی	بزرگ کنج لصد شست فارون شانی
در مقامی که صدارت بصیران بخشید	چشم دارم که بجاه از همه آفرین شانی
تاج شاهی طبعی که هر ذراتی بنا	در خود از کو هر شبید و فریدون شانی
در ره تمهیل لبی که خطر باست کجانی	شرط اول قدم آنت که بخون شانی
کاروان رفت و نور خواب در پان شانی	کی روی ره ز که پرگی چینی چون شانی
لفظ عشق نمودم تو بان سهو کن	در نه چون بگری از دایره پردن شانی
ساغری نشین کن در جبهه بر افغان شانی	چند چند اندم ایام جگر خون شانی

حافظ از هر مکن باز که کرش را بن است
 هیچ خوشدل نسند که تو مفرودن کنی

ابدل کبوی عشق کذاری مکنی	اسباب جمع داری کار مکنی
چو کار کام در کف و کوئی نیرنی	بازی چنین بدست و کار مکنی
این خون که سوخ میزند اندر بر	در کار رنگ و بوی بخاری مکنی
سکین زمان نشد و غمفت که چون	بر خاک کوی دست کذاری مکنی
گر دیگران میان غم جانان غمیده	ابدل تو این سله باری مکنی
ترسم که زین چسپن زبری ستن گل	کز این چسپن تحمل غاری مکنی
در آهین کام تو صد ناله بدست	از آفندی طره باری مکنی

حافظ بر که بسند کی بارگاه دوست
 که جلود می کنند تو باری مکنی

ابدل که از آن چاه ز نهند ان بدنی	هر جا که رودی ز رو پشیمان بدنی
هشدار که کرد و پور عیش کی گوئی	ادم صفت از دونه جوان بدنی
ناکی چو سباز تو کارم دم	کز خنجه چو کل غم خندان بدنی
در نیر شبی زو جانم لب هم	وقت که همچون به تابان بدنی

جان بید هم از ترس آن لعل در چشم	باشد که چو خورشید خشان بدنی
در خانه غم چند نشینی بجایت	وقت که از دولت سلطان بدنی
شاید که بجای فلکت دست بکشد	کز تشنه لب از چشمه جوان بدنی
بر خاک درت بسته ام از دید صد غم	باشد که تو چون هر در خرامان بدنی

حافظ مکن اندیشه که آن نیست مصری
 باز آید و از کله حسن ان بدنی

ایر دونه بهشت ز کویت حکایتی	و آب خضر نوش لبانت گیتی
کی عطر ساجی مجلس رویان شد	کلرا اگر نه بوی تو کردی رعایتی
در آرزوی خاک ره یا رو صمیم	یا و آدرای مسبا که نکردی چایستی
در آتش ریخال خوش رسید	ساقی پاک نیست ز دوزخ نکایتی
بوی دل کباب من فاق در کوش	این آتش دردن بکند هم سرایتی
ایدل هرزه دانش غمتر زد	صد مایه داشتی و کردی کفایتی
دانی هر ادعا قضا این درد و غصه	از تو کرشمه در خسرو عنایتی

انفاس صبی از لب صلت لطیفه
 شرح جهان ز زویت روایتی

ای ز سرم عارضت کل کرده چو در عرق پیش عقیقت جام می	راده بر لاله است بایر کل کلاب یا بر آتش آب با برودت خوی
میشد از چشم آن کمان برودل از پیش بر رفت دکم میک پرنی	شب از نفس نخو اهم دست رد و ذوق با بک بزن کو که می
چون بنی عامر بی محبت شوند گر برون آید در کسبی ز می	چنگ ساد ز بر ناخن کردنی از برای صید دل در دردم بخر
عود بر آتش نه و مجسمه بوز غم مدار از شدت سرمای می	انگه به جرعه جان سید جان از بستان جامی ده بی
با نوزین پس گرفت خدای کند باز که در حضرت داری می	خرد آفاق بخش که عطا نامه عاتم زینش کشت طی
چنگ را بر دست سطر بوی کو رکش بجز اش و بجز دش نی	جام می پس آرد چون حافظ مخور غم که هم کی بوده و کادوس کی
ایکه بر ماه از خط سگین نقاب اند لطف کردی سایه بر نقاب اند	تا چه خواهد کرد بر ما تا بلفظ حال نیرنگ نفس خوش بر لب اند

کرمی خوبی بردی از خوبان عالم شاد است
جام کجیر طب کافر سیاب اند
طاعت من کرده استی خرابم روکن
کانه زین ششم باید ثواب اند
کنج عشق خود نهادی بر دل دیران
سایه دولت برین کنج خراب اند
خواب پدیدار آن بستی آنکه از نفس خال
تغی بر شیره و آن خیل خواب اند
پزده از رخ بر کند می یک نظر در کلاه
در حیا حور و پر برادر حجاب اند
از برای صید دل در دردم بخر
چون کند خرد مالک قوت اند
هر کی باشع خسارت بنوعی عشق با
زان بیان پروانه را در خاطر اند
نصرت لهین شایچی آنکه تاج آفتاب
از سر چشم دست در تر اند
ز بهمار آداب شربت که شیر آرا
شسته لب کردی به جام و در آب اند
باده نوش از جام عالمین که بر آرزوم
شاه مقصود در از رخ نقاب اند
داور دار مشکوه ای آنکه خصم ملک
از دم شیره چون آتش در آب اند

از فزب رکن مخور چشم می پرست حافظ خلوت نشین با در شراب اند	ایکه دایم بخویش سفر دوری کرز عشق مینت معذوری
کرد دیوانگان خویش کرد کر بغض صفت مشهوری	

متی عشق مینت در سرتو	رد که دوست آب بخوری
ردی خرد دست و آه درد آید	عاشق از کوه رنجوری

بگذر از نام دستک خود حافظ
 ساغر می طلب که محسنوری

ای که در کشتن با هیچ مدار کنی	کود دسر مایه بوزی و می با کنی
در دستان غمت هر اهل دانش	فصد ای قوم خطر باشد مان کنی
رنج مارا که توان بر دین کوشتم	شرط انصاف نباشد که ملامت کنی
دیده با جو با سید تو در دست چرا	بفتریح کندی بر لب دریا کنی
نفس هر جور که از خشن گریست گویند	قول صاحب نظران است تو بهای کنی
بر تو که جلوه گذشت هر ما از ما	از خدا جز می بپوشد تو کنی

حافظا سجد بجزاب دو ابروی کن
 که دعای بر صدق جز استنجای کنی

ای که در کمی غم با استقامت داری	جم دقت خودی اردت کنی داری
ای که با تلف روح دوست کنی	دقت باد که خوشی داری داری
ای که با روحمان بر سر مینماید	اگر از با سفر کرده با می داری

بر می جان از لب جان بخش قند میوم	بشنو بخواجه تو که زانکه شامی داری
کامی از عیب از غم سهر پی چه بود	تو بی امروز درین شهر که نامی داری
خال بر سبزه تو خوش نیستی	بر کجا چمنش ده که چه نامی داری
خود بهنگام وفا کرده نباشت	میکنم شکر که بر جور دوامی داری
مهربان شد فلک در کجا کجای	تو ای چنان که درین شب و خرمی داری
ای که با وصل دل آرام کنی شاد	رد غمبش شمر این بخت که کامی داری

بس دعای سحر است حافظ جان خواهد بود
 تو که چون حافظ شیخ غلامی داری

ای که همچوری عشاق رو میداری	بند کا زار ز خوشی چه میداری
تشنه بادیه را هم بزلالی دریا	بمبیدی که درین دینچه میداری
دل بودی و کل کردت چنان	به این دار کا اس که میداری
سازگار که در میان گرمی تو شدند	تا تحمل کنیم از تو رو میداری
ای کس عرصه بیخ نه جولا که	عرض خود پیری در جنت میداری
تو بقیه خود ادا دی این در محروم	از که نیالی در با چه میداری
حافظ خام طبع شرمی زین قضیه	کارنا کرده چه سیه عطایه میداری

این خرد که من دارم درین سر اولی	دین و شر بی غرق می ناید
چون سرتبه کردم چند مکه که کردم	در کج خراباتی شاه خراب اولی
چون صحت اندیشی در دست زدی	هم سینه پر آتش بهم دیده پر آید
سر حال دل زاهد با حق نخواهم	ایضا اگر گویم بچنگ در اولی
تا پسر و پادشاه اوضاع حکایتین	در سر اوس ساقی در دست سر اولی
از چو تو دلداری دل برنغم آری	که تاب کشم باری نان زلف تاب اولی

چون پسر شدی حافظه آید پر دین رو

زندگی و بسو سناکی در عهد شاد اولی

با مدعی گوید هر عشق دست	تا خیر پسر د از در خود پرستی
بصفت از توانی همچون نیم خوش باش	هماری اندین راه شو تر ز شد رستی
تا فضل عقل پس پی معرفت نشینی	یک کجوات بگویم خود هر کس کستی
در آستان جانان از آسمان بندش	که راج سر بلند می نشینی بجا کستی
عاشق شوارنه ز زری کار جهان آید	تا خواند نفس مقصود ز کار گاه کستی
در گوشه سلامت ستور کی توان بود	تا ز کس تو گوید با ما روز کستی

آرزو دیده بودم این مشنه که بر حوا	کز سر کشتی زمانی با ما می نشینی
خارا چه جان بکا بد کل عند زنجیر	سست شمی می در جنب ذوق نشینی
صوفی سپ لب نماز اهد فرماید کن	ای کوزه استنجان ناکی دراز نشینی
در حقه سخا دم دو شتم نظر نگفتند	با کافران چکارت کربت نشینی
سلطان خدای لغت کشت مارا	ناکی کند سیاهی چندین دراز نشینی
کز خرد به پستی مشول کار خود باش	هر بقعه که باشد بهتر ز خود پستی
عفت بدست طوفان خواهد پردگان	چون برق ازین کنکش بند کستی

از راه دیده حافظه تا دیده لغت نشینی

با جمله سر بسندی شد پایمال نشینی

بیجان و که کرم دست رس جان بودی	کینه میکش بند کانش آن بودی
و کردم تشدی پای بند طر بودی	کیم قرار درین نیره خاکدان بودی
برخ چو هر خاک بی نظیر افت	بدل دروغ که یک ذره بهر آن بودی
بگفتنی که به صفت خاک پستی	اگر حیات کرانما به جادوان بودی
سجواب پزیر می نمیس چه جای مصداق	چو این بودی بجاشس باری آن بودی
در آمدی ز دم کاشکی چو لونه بودی	که بر دودیده من حکم اوروان بودی

بر بندگی قدس سره معرفت کنی
اگر چه سوسن زاده ده بزبان می

نبرده ناله حافظ برون کی فتادی

اگر نه هدم مرغان صبح خوان می

بچشم کرده ام ایرونی ماه بهایی
خیال سینه خلی نقش تبه ام جانی

ز نام دل بجای داده ام من سکین
که فیتش بکن از تاج شجرتی

سرم ز دست شد چشم نظارم
در آرزوی بجای ماه سرو بالایی

در آن مقام که خوبان نغمه شینند
عجب در آسری و شاه در پانی

فراق و وصل چه باشد رضای دو
که حیف باشد از غمبزه زردانی

ز شوق در بدر آید میان از آب

اگر نینه حافظ رسد بر بیانی

پدید آمد روم پوفانی
نماند از کس نشان آشنائی

برند از فاقه پیش حسینی
کنون اهل هنر دست کنائی

کسی کو فاضل است هر ذره در
غمی سپند زغم یکدم ربانی

دلکن جابل است اندر ششم
تا عش را بود هر دم بهایی

اگر شاعر بخواند شعر چون است
که دل از زرقاید روشنائی

خیبش جوی رنجش و سهاک
اگر خودنی لیس با بدستانی

خرد در گوش هوشم دوش شکست
بر وجهی بجش در بنوانی

شاعت را بصاحت ساز میون
درین دورغا در پسوانی

ایا حافظ بجان این بند بستو
که کر از پا در افی در سرتی

بروز اهد به سیدی که در کانی
که دارم همچن ان بهبودی

بخر ساغر چه دار دلاله در دست
با ساقی پا در تاجه داری

مرا در رشته دیوانگان کش
که سستی خوشتر است از شای

بپهیز از من ای صوفی به سپهر
که کردم توبه از پر بهر کاری

با دل در غم کبوی او بند
اگر خواهی خلاص در شکاری

بوقت گل خدار تو به نشکن
که عهد گل ندارد و استبای

عزیزا تو بهار عمر بگذشت
چو بر طرف چمن باد بهبای

با حافظ چند بیخ کن کوشش
چو عسری بخت بگذاری

بشنو این کشته که خود را زغم سازد کنی
خون خوری که طلب روزی نهاده

تغذیه کل کوزه کران خواهی شد	حالی فکر سبب کن که پرز باد کنی
جبه آن کن که در بام کل عهد سبب	عیش با آدمی چند پرز باد کنی
نخه بر جای بزکان سنهوان برز باد	مگر اسباب بزرگی همه باد کنی
اگر با باشدت بجزه شیرین بماند	گر کدر بر سر فریاد دل مش باد کنی
فاطرت کی رقم فیض بزرگ مهیاست	مگر نقش پراکنده در سالی باد کنی
ای صابنه کی فاجعه توام الین	که چمن پرمن در سوسن آرزو کنی

کار خود که بخند بار کف در جی حافظ
ای بایش که بخت خداداد کنی

بصورت عین دستم می اگر تو شوی	علاج کی گنمت خردانه وادگی
ذخیره بنه از رنگ و بوی فصل سبب	که بگردند ز پی رهبران بهمن روی
رمانه هیچ بخت که باز نماند	مجز زلفه مر و دست که شمی آتشی
چو کل شتاب بر کند مرغ زود شو	من ز دست پناه چه کنی ای می
خرانه داری میراث خوارگان کفایت	بقول طرب سابق بشوی فونی
چو دست بجات بست نشینم	فخانت من اما کل شستی می
نوشته اند بر ایوان صفت الهی	که هر که عشوه دنیا خرید دای می

سخا نماند سخن طی کنم پاساتی	بد بهشادی روح روان طاعتی
سکون سلطنت حکم کی باقی داشت	نخست جم سخن نماند بهت و فرکی

بخیل بوی خدایشنو دیا حافظ
ماله کبر و کرم ورز ایشمان علی

بفرغ دل مانی نظری با هر دو	به آنکه چهره شای عیبه سر دوی
بجدا که شکم آید بد چشم روشن	که نظر دروغ باشد بچنان لطیف روی
دل من شده ندانم چه شد هر چه	که گذشت عسر و دهر جز می نروی
نغمه بجز آمد نظرم ندید سیت	بجز این نماند ما را موسی و ایزدی

کن ای صبا شوش سر زلف آن پرز
که هزار جان حافظ بده ای ناروئی

بگرفت کار حسرت چون عیش کجایی	خوش بهش زانکه بودین هر دو روی
در دهم می بخند کا ندر تصور عسل	آید هیچ سخی زین خوبروی مسالی
شد خط عمر حاصل کرد زانکه با تو مارا	یکدم بسبر روزی روزی شود مسالی
آدم که با تو با هم یکی ال مرتبی	داندم که چو با هم یک خط مسالی
چون من خیال رویت فابا بختی	گر خواب می نند چشم بخر جالی

رم آرد دل من که هر روزی خوش شد شخص تا تو انم بار یک چاهالی

حافظ کن نکابت کرد صل یار خواهی

زین پشته باید بر بهر احتمالی

بیل شاخ سر و بکلا تک پهلوی

بمخواند دوش در صفات سبوی

یعنی یا که آتش موسی نمود گل

تا از درخت کشته تو جید شنبوی

مرسان باغ قافیه بخند و بند که کی

تا خواهد می خورد و بفر لهما می سبوی

چشم بزم سینه پانه مردم چرا که

محموریت با که خوش است سبوی

و همان ساخورده چنین گفت با سپر

کامی خوشم من بجز از کشته ندردی

ایضا عجب شنواری سخت و دلگوش

بار بکت یار باغ انس عسوی

جمید جز حکایت جام از جهان نبرد

ز نهار دل بسند بر باب زبوی

خوش نفس بودیا و کدانی و خوبک

کاین عیش منبت در خور از کجی

در دوشم دکه ای برابر می نسیم

پشیم کلاه خوش لبصد تاج خردی

می خورش بر بند که دلگیت با

بعد از تو خاک بر سر سباب زبوی

ساقی مکر و طیفه حافظ زیاده داد

کاشف کت طره دستار مولوی

پایا ما سوز این کسینه داری که حق صحبت در بند داری

لصیحت گوش کن کاین در می آه از آن کوهر که در کسینه داری

بفریاد غمناک رس خدارا کرمی و دوشینه داری

مذاتم کی غانی رخ برندان نوکز خورشید در آینه داری

برندان کواهی شیخ امشدا که بکلم خدای کسینه داری

نمی ترسی از آه آتشیم نودانی خرقه پشمینه داری

زیدم خوشتر از شمشیر تو حافظا

بقرائنی که اندر سینه داری

پار با ده و بازم زبان محسن سوری که هم سب ده توان کرد و فتح سبوی

بهر وجه باشد فروغ مجلس انس مکر بردی نگار و شراب انگوی

بهر حسن زلفان خوش غره باش که از نمودم سودی نه است سبوی

یک فریب بدادم صلاح خویش درین آران همه زهد و صلاح و توبی

ادیب چند نصیحت کنی که خوشتر از اگر چه نصیحت ادب این سخن بد توبی

بشق زنده بود جان مرد حساب اگر تو عشق نداری برو که معذرتی

رسید دولت وصل و کد زینت به نهاد کتور دل باز رویه معسوری

بهر کسی مشو گفت راز خود حافظ
 که برده آنکه گشاده است محنت دوری

بگردید ز غمبهر خفا کشیدی	دو هفته ماه را در خفا کشیدی
عطار در او که خواهی خفا خوش	که بر سطح منبر سر ز خفا کشیدی
نهادی خار غم آن سخته گل را	که چون لاله ز غمبهر خفا کشیدی
که افنون تب عشقم کردی	چرا بر کردی شکر خفا کشیدی

غم دور دل حافظ به اینک
 که کرد زوی دلبر خفا کشیدی

ترا که هر چه مراد است در جهان داری	چه غم ز حال صنایع با تو آن داری
بجوایان دول از بنده در روانستان	که حکم بر سر آراوه کان داری
بنوش می که سبک روی لطیف عالم	علی الخصوص در بندم که سر آن داری
پایض روی ز زینت نفس در خور آن	سوادی از خط سبکین با غوان داری
سیان نهاری و دارم محب که بر آن	سیان محسب خوبان کنی با آن داری
مکن عتاب بن پیش و جو در دل من	بکن هر آنچه توانی که جایی آن داری
باشی را که صد هزار تیر جفاست	بفصد خون من حنسته در همان داری

بکش جنای فرسیان مرا دم دل چو سوز	که سهل باشد اگر بار هر جان داری
دصال دوست کرت دست نیکو	برو که هر چه مراد است در جهان داری
چو در کمال لب بسکنم خرد گوید	حدیث با شکر است بیکه در آن داری

چو گل به این زمین باغ سیبری حافظ
 چه غم ز ناله و فریاد با جان داری

تو که بر لب جونی بهوس نشینی	در نه هر فتنه که سپسی جدا ز خود بینی
بجنای که نوبی سنده بگریز او	که بجای من پدل دگری کنی
ادب و سرم ترا خرد هر جان کرد	آخرین بر تو که شایسته صدنی
عجب لطف تو ای کل که نشینی با	خفا هر صفت وقت در آن بینی
جنم آید بجز امی تا شای حسین	که تو خوشتر بکل دانه ترا ز بینی
که امانت بیکت بزم باکی	پدلی سهل بود که نبرد پدنی
سخن بخرض از بند جحفص نشونی	ایکه منظور بزکان حسیقت بینی
شیشه بازی خالم کنی از چه است	که بدین منظر پیش نفسی نشینی
حیف بر روی تو محبوب کلان جزئی	لایق محبت غیر می شوی از بینی
پارسی جونی پاکیزه دل و پاک نهادی	بهر توست که با مردم بد نشینی

بعد ازین مود که انی بسز منزل عشق
رهرو از ان بود چاره بجز سکنی

سپل این رنگ روشن جیب سبز لطف ببرد

بلخ الطافه پسته صینی بنی

جان فدای تو که هم جانی و هم جانانی
هر که شد خاکدست رست نگر کردنی

سر سری از سر کوی تو نیارم بر جوا
کار دشتوا کز نیسته بدین آسانی

خام رطافت پر دانه بر تو مش
ناز کا نرا نرسد شو جان فانی

پنهورام کز نشن بود از ناگامی
با تو کس تاخ نشن بود از حیرتی

فانش کرد فیضان تو سردان
چند پوشیده ماند حسنه نهانی

تا بماند تر شا و این مال تو
واجب است که بر دیده بمانی

در خم لطف تو دیدم دل خود را روی
کشمش چونی چون میری از دیدنی

گفتاری سکنی کز سری سکنی
هر که دارا نبود مرتبه سلطانی

رستی صد تو حافظه نبود صحبت ما

بس اگر بر سران کوی کنی سکنی

جای حضور کاشن منت این بری
زیند برش زانی ویش و طرب سخی

یکایخ دولتی نه چه کاخی که در
در شاخ کاشن تو سایه امای

هر صبح در هوای در یک صبح سوس

جمید تحت صرخ بجام جانانی

باد تو همچو آتش موسی محبتی

خاک تو همچو آب خضر زنده کنی

فرخنده تو گل تو چون حاجات

جمید بقیه تو سببارا که کنی

مرغوب سبل از دم لطف تو خوش

زلف مبارک خاک جناب تو شکی

خورشید در هوای تو چون با کس

جمید در حریم تو چون سبکون بی

حافظ عظیم در که او باش عیش کن

کاندر بهشت بهتر ازین کوشه شادی

چو سرداگر بخزای دمی بخزای

خورد بغیرت روی تو هر کجای

ز کفر زلف تو هر طلقه و آهویی

ز سحر چشم تو هر گوشه و چاهی

سار خاکدست لطف جان من پر حسنه

که مینت لطف در از بر تو نهانی

مرد و چو بخت من بچشم مت و انجوا

که در پی است نه هر بوت آیدنی

دلا همیشه مزین لاف لطف دلبنان

چو تیره سایه شدی کی کشید کانی

سرم ریفتم در زانی بر فرت بخار

دلم گرفت و نبودت سر گرفتاری

چو لطفش اندر میان دایره آبی

سرخد کف که حافظ بر دور کار کی

کرم زمانه سرخزادواشتی عزیز	سر بر ختم آن خاک آستان بود
خبال اگر نشدی سده آب دیده کن	هر چه چشمه بهر گوشه روان بود
کسی بجوی ویم کاشکی نشان دادی	که تا فرغی از باغ و بوستان بودی
عجیب شدی که بهما چنان شکست	اگر حیات کرنا میاید جاودان بودی
برخ چو مهر خاک بی نظیر آفاق است	پهل دروغ که یک فده مهربان بودی
ز پرده کاشش بردن آمدی حق قطره	که بر دو دیده با حکم اوردان بودی
اگر چه دایره عشق او برستی	
چو لفظ حافظ در آن بیان بودی	
چه فاشی که ز سر تا قدم همه جانانی	چه صورتی که به هیچ آدمی نمی مانی
نه صورتی که کل گلستان فرود	نه فاشی که سهی سرد باغ بنانی
ز بس حکایت حسرت شنیده ام جانان	کنون بدیدست حتی هر چه چندی
تم چشم تو دار و نشان چاری	دلتم چو لطف تو دار و سر پرانی
بیخجوی تو شستم ارچه هر نفسم	میان خون دل و آب دیده پستی
ز چاک می عزیز تو سه مکر دانم	کرم ز دست فرقت بسر کردنی
تو چون مهر جانانه او جانان	ز دور کار نهادی دست دورانی

چون در جهان خوبی مرز کمالی	شاید که عاشق از کامی زاری
با عاشقان پس دل تا چند ناز خوش	برسد لان کین تا کی جفا و خواری
تا چند همچو چشمت در عین نازنی	تا چند همچو لطف تبار بختی
دردی که از تو دیدم جوری که ایوب	گرفته بدانی دانم که حجت آری
از باده وصال که جرعه بشوم	تا زنده ام نورزم آیین شواری
در چه مانده بودم با چه بسیار	از بوسان وصلت بوی آیداری
مانده ایم و عجز تو حاکمی قادر	که بکشی بزورم در کیشی بزاری
اسباب عاشقی را پاسار مایه پاید	دلها می سپسوز چرخان رود پاید
که چه بوی وصلت در خضر زنده کردی	سر بر نیارم از خاک از روی شاری
آخر ترنجی کن جلال زار حافظ	
تا چند نا امید می تا چند کجاری	
چه بودی اردل آناه مهربان بودی	که کار ما به چشمن بودی چنان بودی
بگفتی که چه از دستیم طره دست	کرم بر سر سوتی هزار جان بودی
بجواب نیز می منشی چای صال	چو این نبودند دیدیم باری ان بودی
برات خوشدلی ما چه که شدی باز	که شش ما فی زمین تر خاکه ان بودی

آزادی لطف و ترحم چه بختانی
چو در دو محنت حافظ یقین میدانی

خوشتر از کوی عزابات ندیدم	گر بر پراز سرم دست دیدم
آرزو میکندم از تو چه پنهان دارم	نشسته با ده و کنجی در رخ زبانی
جان من در یمنان است مروح طبعی	جان من روی تیان است مبارک کنی
چه کنی کوشش که در دهر چو من بشی	نیت این بر سخن بوالهوس بخانی
ضمنا غیر تو در خاطر مایه کعبه	که مرهبت فخر از تو کس بر دانی
بادب باش که هر کس شود کشتن	سخن سپرد مگر بر من دانی

رحم کن بر دل مجروح خرابم حافظا
ز آنکه است از بی امروز یقین فرودانی

خوش کردی باوری فلک ز روز داری	تا شکر چون کنی چه شکر آوری
در کوی عشق شوکت شای منتهی	اقرار بندگی کن و دعوی حاکمی
بگس که اوقاف صدایش گرفت	بس ز نو با دماغم دیوان خوری
ساقی برد کانی عیش از درم درانی	نایکدم از دل غم دنیا بدر بری
در شاه راه جاه و بزرگی خطر سی	آن بگزین کردی سبکبار بگری

سلطان و فکر شکر بود ای کج	در پیش دهر خاطر و کج قلندری
نیل مراد جرب فکر و همت است	از شاه نند خیزد ز قوش باوری
بک حرف صوفیانه بگویم جازت است	ای نوردیده صبح با زجک و دوری

حافظ خاثر و همت ز رخ شوی
کای رخاک هبسته از عمل کبیا کری

در همه دیر غمان نیت چو من بشی	خرقه جانی کرد با ده و دوش جانی
دل که بینه شای است خجانی	از خدای مصلحت روشن جانی
کرده ام تو به بدست منم با وجود	که در گمی بخورم سرخ بزم جانی
چو بهیاسته ام از دیده بلای	در کنارم بنشیند سسی مانی
سر این کشته مگر شمع بر آرزو زبانی	در نه پروانه ندارد بسین پروانی
همه شب که بگویم بر بخت ز دوری	تا دهد باد سحر مرده خاک پانی
ز کس از لاف زده از تو چه شوم	زوند اهل نظر از پی نامانی
کشتی با ده باور که مرا سرخ دوری	کشته هر کوشه چشم از غم دل پانی
سخن غیبه بگو با من مشوقه پر	کردی و جام بهم نیت ز کس پروانی
انچه بگویم چه خوش آمد که بگره می	بر در بسکده باد فونی زستانی

کرسمانی همین است که حافظ دارد
آه اگر ز بی امروز بود فردائی

دو بار زیرک و از باد که من بدی	فرغی هست بی دو گوشه چینی
من غنیمت بد بنا و جزت ندانم	اگر که دریم افند طش آینه
زند با حوادث نتوان دیدن	در سخن که کلی بوده است و پمانی
هر آنکه کنج غنعت کنج دنیا	فرقت چون صبری کثیرین شنی
پاکه رویش این کارخانه کم نود	بزهد سچو تویی بنفش همچونی
کاخوش بست خان همی نم	چین ساخت فلک حق ضعیفین
پین درآینه جام نقش بندی	که کس پا دندارد چنین عجب قضی
ازین هموم که بر طرف بستان کند	عجب که رنگ کلی مانند بوی با سنی
بصیرت کوشش تویدل که حق را بخند	چین غرور بخنسی بدست اهرنی
بکوشه مین سرخوش و تماش کن	کرت ز خاک فاخته همس کندنی
بروز و افند غم با شراب باید کش	که اخفا بکس نیست در چنین بینی

مراج در تبه شد درین مرض حافظ
کجاست حاجی کیمی و فکر برهنی

دیدم بخواب دوش که ماهی را بدی	اگر عکس روی ادب همچون برندی
نهر نش با سرفکر دو برسد	ایکاش هر چه زد ترا ز در دردی
دگرش جنبه ساقی فرخنده فاکل	کز در دام جسته ح با غزادی
فیض نزل بزور در آمدی است	جام خضر نصیب بکند رای
آفتاب یا دبا که از نام دورا	هر دم با م بار و خطا بر آمدی
خوش بودی از بخواب بریدی با چرخش	با با صبح او سوی ما بر آمدی
آنکو ز اسب کندی کرد بنمون	ایکاشی که پاش بسنگی بر آمدی
کی یا فنی قیب تو چند مجال ظلم	مظلومی ارشبی بدر او در آمدی
جانش نثار کردی آن بار و نوزاد	کر چه روح جلوه کنان در آمدی
خانان ره زنده چه دهند دون عشق	دریادلی بجوی و در سیه سر آمدی

اگر دیکری بشیوه حافظ رقم زدی
مقبول طبع شاه سخن پروردادی

رقم بیغ تا که بکنم سحر کلی	آند بکوشش تا کم آوار بی
سکین چون عشق کلی بود مبتلا	واندر چمن گلنده ز فریاد غلفی
می کتم اندران چسمن و باغ ندیم	بگردم اندران گل مپس تا ملی

چون کرد و دردم اثر او از غلب	کشم چنان که پشیم مانند شحمی
بس کل شکسته میو دین باغ را	کس بچهای خارچند است زدگی
کل با خار کشته و بیل قرین عشق	از آتش سیری نه داین با تندی

حافظ مدار مید فرج زین مدار دهر
دارد در غریب و نزار و نفسی

روزگاری است که مارا کمران میداری	مخلصان رانه بوضع دگران میداری
کوشه چشم رضایی مبت با ریش	این چنین غرت صبا بنظران میداری
ساعده آن به که پوشی چو نواز گلزار	دست در خون دل پر زهران میداری
نه کل از دغ غمت رست نه بیل در باغ	همه را جاده در آن سینه زان میداری
پدر تجر به آخر تویی ایدل زهر رود	طمع مهر و فانیان پس از میداری
دل و دین رشت ولی رنجی با	که من بوشه دل تو بدان میداری
گرچه رندی و خرابی کند با همه	عاشقی کشت که مارا تو بمان میداری
جوهر جام جسم ارکان جهان دگر است	تو ش زکل کوزه کمران میداری
کیه سیم وزرت نیک یا بد پرده	زان طعنا که تو نسیم بران میداری
ایکه دروق طع طلبی ذوق حضور	چشم سیری عیب زنی بصران میداری

چون تویی ز کس باغ نظر از چشم سحر	سر چرا برین چشمته کمران میداری
تا صبا بر کل و بیل در حق حسن تو خوا	همه شیشه و دل کمران میداری

بگذران روز سگاست به است حافظ
چه توقع ز جهان بگذران میداری

روزان می جام که کوشه شود هر نمی	گرچه ماه رمضان است پا در می
روز با رفت که دست سس کین	ساق شاد قدی دست سسی اند می
روزه هر چند که همان عزیز نیل	فیش هموست بی آن شدن انعامی
مخزغ زبرک بد رصومه اکنون	که نهاده است به مجلس و عظمی می
کله از راه بد خو چشم منت	که چو صبحی بد در پیش آمد می
بایرس چون بخراید تماشا می	برسانش زین ای یک با می
کو چو رنجی که شب در دزد کند بده	بود ای که کند یا در دزدان می

حافظا کند به داد دولت خمر و عهد
کلام دشوار بدست آوری از خود کلامی

ز دلبرم که رساند نو آرش قلمی	کجا است یک صبا که بی زنده می
دل گرفت ز ماوس و طبل ز کلام	خوشاد می که چنانه بر کتم علمی

پایله کیرد پاسا نعر خوشی می	حدیث چون دهر در دهر بدنی
برو طلب بکن ایرده دل سیخ می	طیب باه نیش سر عشق نشاهد
چو شنبی هست که در بحر میگردد می	قیاس کردم دند پر عقل دره عشق
ز مال وقت زین پی مال من می	پاکه خرقه من کرده وقت یکدیگه است
پس پادامی صاف صحبت صحنی	پاکه وقت شامان دو کون میبرد
اگر معاشر مانی پوشش من نمی	دوام عیش شوم نیشیوه عشق است
بگشت زار جگر حشاکان ندانمی	نیکم کله یکبار جرت دوست
که کرد صد شکر فانی ازنی قلمی	چه اپک نی قدش منجر ندانم

سزای قدر تو شا با بدت حافظ است
سخن نیشی با دعای سجده می

ز کوی یاری می آید نسیم با دوردی	ازین با دارم و خواهی چراغی فروری
چو کل کر خورده داری خدایا صوفی	که قادر و ز غلظها داد بود ای اندر می
طریق کام حین صفت ترک کام کفشن	کلاه سرد روی است که این ترک بر دوردی
ندانم نوحه قمری بطرف جو سارار	مکرا و نیز چون من غمی دارد شبار دوردی
جداشد بار شربت کون شهنشین	که حکم آسمان است این اگر ساری اگر دوردی

بجیب عام شومان شد ز باب طرب محرم	پاساتی که جاهل با برجت برسد
سخن در پرده سبک بگویم چو گل از غنچه برسد	که پیش از پنجره زنی منت حکم بر نوردی
منی دارم چو جان صافی جوونی یکدیگه پیش	خدا یا هیچ عاقل را با داجت مردی
بر دوشش در زندی دوزخ زک زک زک	کز آن بستر نهر دارم عجب کز آنکه دوردی

بستان آنکه ازین موزن گیری یاد
بجیس آنکه از حافظ سخن بگوشی پامردی

زین خوش قدم که بر کل خیار می	خطا بر صیغه کل کلاری می کشی
اشک حرم نیش زنه ناخانه مرا	ز آنوی هفت پرده باز می کشی
هر دم پادان لب می کون چشم	از خلو تم سجانه خار می کشی
کانه روی چو با جوسبار بوی	هر دم بقصد سله دکا می کشی
کشتی سر توبه بشیراک ما سرزد	سهلت اگر تو زخت این می کشی
باز آنکه چشم بد زخت دور سینه	ای تازه کل که دهن این خار می کشی
با چشم دار روی تو چه تدیر دل کنم	ز نه زین کمان که برین چار می کشی

حافظا در کسطلی از نسیم دهر
می بخشی دطره و لدار می کشی

خرد اشراب کوش و حور ز برای ما	دامر و نیز ساقی مهرودی و جام می
با دجا غنم صبی با د مید	جان داروی که غم میرد در ده می صبی
حسنت پین و سلطنت کل که کس تر د	فرش با د مهر و قش را بزیر پنی
درده پا و حاتم طی عالم یک نمی	تا ناه سبب باه پنجان کیم طی
زنان می که داد رنگ طبعیت با نغان	پرون کند لطف فزاج از سر می
بشنو که مطربان چمن رنگ دانه	استک چنگ در بیط طنور بازی
سند سیاه بر که بخدمت چون ک	استاده است سرود که ک
ایش را روز کار می سازد کرد	کر مر دراه باز نمانده است هیچ شی

حافظ حدیث سحر فریب خوشت بسد

تا حد چمن شوم و با قشای روم در می

سحر با بادی کهنم حدیث آرزو می	خطاب آمد که دائق ثوباطاف
قلم را از زبان نبود که سرغن گویند	درامی حدیث است شرح آرزو می
دل اندر زلف می بند کار خوش چون	که عاشق بر زبان آرزو لا خرد می
الاهی پنهان مصری که کردت	پدر را با پر سس آخر کی شد مهر ز می
بمخو غربان دوشی و در د کتیر	بچین زلف مشک فشان لای ز می

ساقی سا به ابرست و بهار رومی	من گویم چه کن از این ملی خود بود
بوی یک رنگی از بهنوم بنا بد خیز	دلق آلوده صوفی می ناب شو
نظمی بخت جهان بر کوش یک کن	پنجان دید بخت از قدم نهاد می
کوش بجای می که بل نغان می	خواهد تقصیر منفر ما کل کوشین می
دو بصیحت کمنت بشنو و صد کج بر	از ره عیش در آد بر عیب پر می
سگر آرا که دگر بار رسیدی بهیا	پنج یکی نشان دره کوشین می
روی جانان طبعی آینه را قابل د	در نه هر که کل و نرسین هم در زمین می
پشتر آنکه شوی خاک در یکد با	یکد در روزی بسند زده پنجاه می

کشی از حافظ مابوی ریامی آید

آخرین نغمت باد که خوش بر روی

ساقی پاکه شد قدح لاله ز می	طامات تا پنجه خرافات ناک می
بگذر ز کبر و ناز که دیده است رکاز	چهره صبی قیصر طرف کلای کی
ایشان که مرغ سحر خیز کشت بان	سد ارشود که خواب عدم در می
خوش ناز کانی بچی ای با د نوبنا	بشکلی سب دست از آتش می
بر مهر صرخ دهنه او تمام می	ایوای بر کسی که شد این بر کرد می

جهان پر غبار بر ترم در حلیت مش	ز فراد چه بخوای بر او بر چه می کنی
همای چون تو عاقل قدر مرص سخن ناکی	در رخ آنایه دولت که باز این کندی
درین بازار که بود دست با درویش خندان	خدا با منم کردن بدوشی و خندان
ز شوخا تشبیر ازیکو نند و سیر خندان	سیر خشان کشیر می در کان کجانی

خجوبان دل ده جان با سپن آن پوفاتنها
که با جوار نیسان کردند ترکان بخوشی

سحر که ره روی در سر ز منی	همی گفت این مهابا قرنی
که ابصوفی شراب آنکه شود صفا	که در شبیه باند از صنی
که بخت سلیمانی باشد	چه غایت دهنش کنی
خدا زان خرقه پزار است صبا	که صدت باشدش درستی
در دنیا نبره شد باشد که غنپ	چراغی بکشد خلوت نشی
مردت که چه نام بی نشان است	بنازی عرض کن بر ناز غنی
ثوابت باشد ای داری سخن	اگر می کنی بفرست صنی
نه بهت راهب سر غندی	نه نفس عشق بر لوح صنی
نی نم نط و عیش در کس	نه درمان دلی نه درد دینی

اگر چه رسم خویان شد خویست	چه باشد که بزد همیستی
در بیخانه بکشت تا سیرم	مال حال خود از پیش منی

نه عاقل را حضور در کس قرآن
نه دشمنند را علم یعنی

سحر م با نف میخانه بدو خوی	گفت با زای که درین زبان دهکای
په جو جم جرد می کش که ز سر کلکوت	پر تو جام من دهرت آگای
با که ایمان در یکده بی سالک راه	با دلب باش کردن خدای
به در یکده رندان و مستند باشند	که ستانند و دهند فرشتان
خفت زیر سر و بر نازک سبب و چای	دست قدرت مگر بفرست صجای
اگر ت سلطنت فرخنده ای دل	کترین ملک نواز ماه بود نامای
قطع بجز بده سپهر می خضر کن	ظلماتت بر تنس از خطر کمرای
سر ما در بیخانه که خاک باش	بناک بر شده دوار بدین کوتای
تو در قدر ذاتی زدن از دست تو	مسند خواجگی و مجلس نوازای
ای سکه زینش و غم سپوده چو	که بخشد ترا آب حیات از چای
عاقظام طع شری ازین قضیه	علمت صحت که فروش درون چای

سلام الله ما کر لیبالی	و عادت ایشانی و است
علی و ادراک من عیبا	و دوری با لگوی فوق از بی
و عاکوی غریبان جهانم	و ادعوا بانوار و التوالی
سال ایدل که در زنجیرش	همه جمعیت است شمشه عالی
اموت صابرایا لیت شوی	متی نطق لیشیر عن الوصلی
فجحت رختی فی کل حال	و ذکرک مونس فی کل عالی
سویای دل من با قیامت	با در نوز بودای تو عالی
کجا یام وصال چون شوی	من بد نام رند لایالی
نظت صد جمال دیگر فرود	که عسرت با صد سال عالی
بر آن نغاش قدرت آفرین	که کرده کث خط لایالی
به منزل که رود خدا را	نکند ارش بحفظ لایالی
تو چو بد که باشی در سبلیت	زین مایه مالی و جای

خدا داد که حافظ را تو خصیست
و علم الله حسبی من توالی

سلامی جو بوی خوش شنایی
بر آن مردم دیده روشنائی

درودی چون زردل پارسان	بدان مسیح خور که پارسانی
نمی پسندم از همه مان پنج ریحالی	دل خون شد از غصه سانی کجائی
زکوی سنان رخ کرد آن کجا	فرود شدند مفتح مثل کشتائی
عروس جهان که چه در حد سن است	زهر پیرد شیوه پویان
می صوفی فشنک کجا بنفروشد	که در نام از دست زهر پائی
ربطان چنان عهد صحبت نکند	که کوئی نبوده است خود شنائی
اولی حسته من کرش تهنیست	تجو اهدر نسکین دوان مویان
مرا که تو بگذاری ای نفس کا	بسی پادشاهی کنم هر کدائی
با موزت کیمیا می عادت	ز هم صحبت بد جدائی جدائی

کن حافظ اندر کرد و دل شجاعت
چه دانی تو ای سبند کار خدائی

علیمی منه خلقت با العراقی	الاقی من هو انا ما الاقی
الا ای سربان محمل دوست	الی ربکم طال استنیقی
باز ای طرب خوشگویی خوشگوا	بشر پارسسی صوت عراقی
پاساتی بد ره طل کرانم	مغاک الله من کلاس الدائی

حوانی با زینب آرد پادم	سماح چنگ و نوشا نوش سانی
می باقی بده تا بر شام	پاران مست و خوشدل عمر باقی
درونم خون شد از نا بدین دست	الا تقنا لا یام لعنه قتی
ربنا لعن فی رقی حاکم	صحاک الله ما عند الله قتی
خرد در زنده رود انداز می تو	بلبلانک جوانان عراقی
دمی با یکنایان عشق پاسبان	غیمت دان امور انصافی
سیحای مجرور را بر آرد	که با خورشید سازد هم قتی
عروس بس خوشی آید شتر	ولی که که سزاوار طلاق قتی
بهانی شیب من صول غدا	سوی پیش وجه و آستان قتی
دموعی بحر کم لا تحقد ما	فلم بحر عین من سو قتی
اید وصل جان خوش خیالی است	بکوساتی غزلهای فرقی

وصال دوستان رندی مایه
بجو حافظ دعای جان قتی

سپت سلی بعد غیبا نوادی	در وحی کتل بوم لی نیادی
خدا را بر من سپدل نیادی	دو صلسنی علی رغم الاعادی

لین انگری عن حب سلی	ترا دل روی سب لولو بودی
که همچون است	غریق عشق فی بحر الودادی
غم دل مت بوا خوردن چای	و کر نه ادبخی بچیت بودی
غمت بجلی بزم آشتی و کین	بخر چه دشمنان این نای
و خوش با هم غامت بپرین	غمت یک دی روی آنا دی
کهارا از غم سودای عشقت	تو کفنا علی رب العبادی

دل حافظه شد اندر بند لغت
پیل مظلوم و الله تا دی

سینه ما مال در دست یدرینا همی	دل زنها فی بستک آمد خدا را همی
خیر تا خاطر بد آن ترک سمر قدی دیم	گزنیش بوی خون مویان اید
چشم آرایش چه داری از سپهر کرم	ساقیا جامی سب در تا پارا همی
زیرکی را کرم این احوال من خندید	صعب کاری بویب عالی پریشان
سو ختم در چاه سپهر زهر آن شمع کل	شاه ترکان غفلت از حال ما کورنی
در طریق عشق باری من و آسایش خطا	ریش باد آمدل که با در تو خواهر همی
اهل کام و ناز را در کوی زندان رایه	سهر روی با به جهان نوری نه خامی سنجی

آدمی در عالم خاک نمی آید بدست
عالی از نو بیاید راحت در نو آدمی

گریه حافظ چو ز پیش استغفای دست

کا ندرین طوفان تاب بخت در بیابانی

شده است پر طربان از هر طرف
یاران صلابی عشق است که تنگداری

چشمی که دیده باشد از روح فریفته
زین خاکدان با دار و دوش غباری

ایرودی خوبت انقل صد بار بنیاز
یارب که ره نیاید بر دهن تو خاری

چون برین گشته راه از پیش خود پنهانی
کم غایت می بوسی بیانی

می نشسته است بنام وقت شنبه
سالی دگر که در او آید نوبه باری

در بوستان جربان مانند لاله گل
هر یک کرده جامی بر دروی بیانی

چون این که گشایم این از نو ایم
دردی صوب دردی کای و شکی کای

چشم جهان نپند زین خوبتر جوانی
در دست کس نغیذ زین خوبتر جوانی

هر تار موی حافظ در دست ترک خویشت

مشکل توان نشستن در این چنین داری

صبا تو گشت آن لطف مشکبورداری
با دکار بانی که بوی او داری

دل که گوهر هر اعش دست در دست
توان بدست تو دادن کس کوی

در آن شامیل مطبوع هیچ سوا
جز ایشدر که منبسان شد خود داری

نوی غیبت ایچ کجا بنده شده
که کوشش هوش برغان بجز کوی

زجره تو سرمست کشت نوشتی
خودا کند احمقست بیکه در بسورداری

قبای جن فرودستی ترا بر از روی
که بسچو کل همه این بنک و بوی

زمانه که همه شک متن دهد بریا
فدای تو که خط دخال مشکبورداری

دم از خاک غنچه چو تاب زدن
ترا رسد که غلامان پاسه داری

بگرستی خودی هر دو چو بار سنا
که کربادری از نرم سر فرود آری

دعاش کفتم و خندان زیر شکفت
که گیسستی تو با ما چه کنگو داری

ز کج صومعه حافظ مجوی که هر عشق

قدم برون نه اگر سب حیو داری

صحبت در آله چنگله از بار بهمنی
برک صبوح سازوزن جام کنی

در کج مائی دنی هست دوام پای
می تا خلاص بخندم از مائی دنی

خون پاله خور که خلال است خون
در کار با ده کوشش که کار کنی

ساقی بوشش باش که غم در کین ما
مسطرب نجا هدر چون که کزین

اگر صبوحم خمار ترا در سرد
پشانی خمارین بکه شکستی

می ده که سر بکوش من آرد چنگ کوش	خوش بگذران بوشنوا زین سحر
ساقی بی نیازی زردان کنی ما	تا بوشنوی غیوت منی هوشنی

حافظ نهال قد تو بر جو بار چشم
خون خورد تا نماند تو خواهی که بر کنی

غفلت هستی غفقت زدمی و پری	ارادتی بنامنا سادتی پری
چو مستند نظر میستی جمال مجوی	که جام جسم نه بود وقت بیستی
می صبوح و مگر خوابی بچند	بعذرتیم شبی کوش و در کج پری
ببوی لطف درخت سیر و زنده می	صبا بخایه ساقی و گل کج پری
بکوش خواجه و از عشق بی نصیبی	که بسنده را از کس کس پری
با سلطنت از ما بجز بایه حسن	از اینجا طایفه غافل شود که حیفت خوری
دعای گوشه نشینان بلا بگردان	چرا بگو نه چشمی باغی کنی
مرا ازین ظلمات آنکه رهنمائی د	دعای نیم شبی بود در کج پری
پاکه وضع جان را چنانکه می تمنم	که تهمان بکنی می خوری و غم کنی
ز بجز وصل تو در جرم چاره کنم	نه در برابر چشمی نه غایب از نظر می
زین سخن صفت که میرد با نام	که یا دیگر در صبح زین نظم در می

طریق عشق طریق عجب خطرناک است	نموده بانه اگر ره باغی نبری
کلاه سرد است کج باد بر حسن	که زین سخت بر سر او آید شطری
هزار جان کرامی بوحش زین سخت	ازین پس من در زندی و دوش می
چو هر خبر که شنیدم روی کج تر است	که هر صباح در شام مجلس در می

همین است حافظ امید است که باز
اری با بر بیای بیسته نوری

عمر بگذشت به سچا صلی دبو لبوی	ای سپر جام بیم ده که به پری بر می
چه سکر است در شهر که فایه نشد	شا به ازان طریقت بشا رکمی
بال بجا و صغیر از شجر طوبی زین	حیف شد چو تو مرغی که به پری
کاروان مرث و تو در خواب و بیداری	ده که بس سحر و غفلت با کج پری
دوش درین غلامان در شمس پرم	گفت کی بددل چاره تو بار کجی
تا چو مجر نفسی دهن جان کیرم	دل بر آتش بنهادم زنی خوشی
با دل خون شده چون ناله خوش می	هر که مشهور جهان گشت بیگونی

چند بود بهوای تو بهر جا حافظ
بیرانه طرفا لاک باغی

کفت قصه شوقی و مدعی باکی	پاکه پستو بجان آدم رخسار کی
بنا که کفته ام از شوق با دو دیده خوش	ایا سازل سلی غابن سما کی
عجب دافقه و قریب عادت	انا صطرت قینا و قافی شکی
که ارسد که کست عیب این کست	که بچو قطره که بر برک گل جگد کپی
ز خاک پای تو داد آبروی لاله و گل	چو گلکک صانع رفرد بانی و خانی
صبر صبر نشان کشت سا فاختر	و هات شمه کرم مطیب از کی
از نماند زین شمایلت آری	اری ما اثر مجای من محیا کی
دع الکاسل مشتم فهد جری مثل	که ز ادر اهر وان چستی سبت کپی
با بروی گل و خاک پای سر و کت	چین بر بیع جمالی زانی و خانی

ز وصف روی تو قطه چکوه لطف زند
 که چون صفات آبی و رای ادر کی

کفتند خلائق که توبی بوفتانی	چون یک بیدیم بختیست ازانی
در عشق تو ام شهره چو فرنا و عجب	ای خسر و خوبان که تو شیرین بانی
تپه و دانت مستوان کرد و کفچه	هر که بود غنچه بدین شک بانی
صد بار بکشتی که دهم زانند شکام	چون بوسن آرا ده چو جمله زبانی

کشتی که دهم کاست چو شام	ترسم ندی کلام و جام بستنی
چشم تو خنده نک از سر جان کند براند	چهار که دیده است بدین شمع کمانی
چون اسگ بندیش از دیده	از آنکه دمی از نظر خویش برانی
که سر و جاندا رفت در فانی و جانی	بخرام که از سر و کند شی بر دانی
در راه تو عاشق چو عالم کرد زبانی	چون نماند چو یکدش از لطف کمانی

حافظی بجان از تو شکایت نماند
 ز آنکه که بهر جور تو لطف نمانی

که بر دیندشایان زین کند ار می	که بکوی میخروشان دو هزار بزم می
اگر این شراب خاست و در این جزوه	هزار بار بستر ز هزار شمع می
شده ام خراب و بدم و تنور سیدم	که بهت عزیزان برسم به بکنی می
نوک که کیمیا فروشی نظری بکتاب کن	که بضا حتی ندایم و مسکنه ایم می
بکجا برم شکایت بکه گویم این شکایت	که لب جات با بود و ندانی می
سر خدمت تو دارم بجزم بهر شکر	که چون بده که هشد مبارکی می
ز زخم بکن ای شیخ بدنهائی	که چو مرغ بزرگ افشد نقد می
بروید پارسیان که برشت پارسی	می ناب در کشیدم و نماند شک می

کبشای تیر مرکان در بر ز خون عاقه
که چنان کشنده را بخشد کس نهایی

بست چو سم در می کشم می	باب زندگانی برده ام پنی
نه رانش بنوازم گفت بکس	نه کس را بستوانم دید باوی
کل از خلوت باغ آورد بسند	با طر هر ا چون غنچه کن طلی
بده جام می و از جم کن یاد	که سب لند که جم کی بود کی
مزن بر چنگ چنگ ایما بطر	رکش بجزش تا بجز دشم زوی
چو چشم مست را محمود مگذار	با و عیش ای ساقی بد می
بخوید جان از انقلاب جدنی	که باشد خون جاش در ک پی
بش چو سم و خون بخورد جام	رخش می منم و کل سب کند خوی
چو مرغ باغ مسکوید که هو	مده از دست جام باده می می
چو مجنون در پی دیدار لبی	باید کشتن ایدل کرد هر می

زبان کدش تو ای حافظ دانی

صدت ز ما ز بشتو ازنی

محمود جام عشقم ساقی بد شرابی	پر کن قلع که مجلس سبی ندارد پنی

عشق رخ چو ماهش در پرده زند	سطر بزن نوالی ساقی بد شرابی
شد حلقه قامت تا بعد ازین وقت	زیندر اگر براند ما را هیچ بابی
در انتظار رویت ما را سینه می	در عشوه خیالت ما و خیال جوانی
مخموران دو چشم ساقی کجا حاجی	پس آن دو مسلم آخر کم از چو پنی

حافظ چه میی دل تو بر خیال تابان

کی تشنه سیر کردد از لقمه سرابی

بخواه و کل فشان کن ز در هر چو پنی	این کعبه سحر که کل عیال تو چه پنی
مسند بستان بر تاش ساقی	سب گیری درخ بوی خوشی و کل بونی
بش و خرامان کن آنگ کن کن	تا سر و پا موزد از دست تو د بونی
امر دزد که با زارت پر جوش خرید	در باب دینه کنخی از ما به سگونی
آن طره که هر جوش صد ما چه در	خوش بودی اگر بودی پیش ز بونی
چون شمع کوفتی در کبکد با دست	طرف گرمی بر بند از ما به سگونی

هر مرغ بستانی در مجلس شاه آید

بیل نو سازی حافظ بد عاکونی

نمبر صحیح سعادت بدان کن زود پنی	خبر کوی فلان بر بدان بان که تو دانی

نوبت خلوت سازی هر دو دیده است	بر مرغی بفرمان خان ساکن تو دانی
بگو که جان صمیمی ز دست قضا	زصل روح قربت بخش از آنکه تو دانی
من این دو حرف نگویم چنانکه غیب است	تو هم ز روی کرم است بخوان چنانکه تو دانی
خیال شیخ تو با حدیث تشنه است	اسیر خویش کرمی بخش چنانکه تو دانی
ایست در کز زکشت چگونه میزدم	دقیقه است کار در آن ساکن تو دانی

یکی است ترکی دوزی در نیمه طایفه قضا

حدیث عشق بیان کن بران جان که تو دانی

نور خدا نمایدت آینه مجر دی	از در ما در اگر طالب عشق سیردی
باده بده که در رخ ار نام گناه باد	آب زند بر آتش سحره سحر دی
شش بانه زنی کنی هر دم منت بیرون	قال بول ربنا ما انا قضا من روی
اگر چه عهد می کشی شیخ جان کهن من	کل منسب کنی مگر من عهد عهدی
که تو بدین جمال و فرسوی چمن کنی	سوسن و سر و گل بر جمله شود عقدی
شش خودی ز روح دل پاک کنی نورانی	گیر بری تو جان دل را بگوی سحر دی

جان و دل تو قضا به دام آرزوست

ای مستغنی بخل دم فرزند از مجر دی

نوش کن جاننا شراب یک می	تا بدان رخ غم از دل بر کنی
دل کشت ده در چون جام شراب	سر کرد و چسبند چون خم دانی
چون ز جام بخوردی عطش کنی	کم زنی از خوشی تن لاف کنی
دل بی در بند تا مردانه و آ	کردن سالوس و تقوی کنی
سکسان شود قدم فی همچو بر	جمله رنگ آهنی و زرد کنی

خبر و جدی کن حواظ تا مگر

خویش راه مای عشق کنی

وقت رغبت آن آنگه که بودی	حاصل از جیات اچان یکدم آ
پس زاهد از زندگی مفرغ	بسیبنا محرم حال در دهنی
با دعای شب خیران ای سکر توین	در پناه یک هم است خاتم سلیمان
کام بخشی کردون حسره در عوض داد	جد کن که از عشرت داد خویش
یوسف عزیزم کو ای برادران همی	گرفتیش به دیدم حال پر کنی
سیردی و مرگانت خون خنجر	شد سیردی جاننا ترست فردمانی
دل زنا و کجاست کوش و هم کنی	ابرد کما نذارت می کشد بی دانی
پند عاشقان بشنود ز طریقی	کاینده می ارزویش عالم فانی

غم نکن نماند همیشه در که صوفی را	بص خاکی شد همچو من مانی
که تو فارغی از من ای نگار سگین دل	حال خود بخواهم کعبت پیش صفائی
نوازششمان را ذوق باده خواهد	عاقلا کن کاری کار دور و پنهانی
از دم در آسرت تا ز غم شادانی	روشنی با پوست رستی مانی
باغبان چون را بجا بگذرد مرغان	کر بجای من بر روی غیر دوست مانی
جمع کن جهانی حافظ پریشان را ای شیخ کیموبت جمع پریشانی	
هزار جسد بگردم که با من باشی	مرا در بخشش دل پتو از من باشی
دومی بگفته بهر آن عاشقان باشی	بشی مراد دل سوگو از من باشی
در آنجمن که بتان دست عشقان گیرند	کرت ز دست برآید نگار من باشی
چراغ دیده شب زنده دارم کردی	هنس خاطر مهسید دارم باشی
چو خردان قامت بر بنگان تان	تو در میان خداوند کار من باشی
ندان عشق است که خوین دلم غمزه	اگر کنم کلمه راز دارم باشی
شود غزاله خورشید صید از من	که آهوی چون بکدم مشک از من باشی
سه بود کرد دولت کرده غمزه	اگر دانی غنی قرض دارم باشی

من بخراد نه نم بگو که چشم شمشیری	بجای سر در دکان کعبت در من باشی
من ربه حافظ شرم جوی نمی از من مگر تو از کرم خویش مایرین باشی	
هوا خواه تو ام جانا و میل منم که میدانی	که هم ناید به بدانی و هم نوشته بخوانی
فاست که چه در باید ز رزق عاشق و مومن	نه چند چشم ناپسنا خصوص هر از پنهانی
ملک در بجه آدم زمین بوس تو میشد کرد	که حسن تو خضری با دست خبر نظر از منی
غم زلفت بنام از دکنون مجروح دلهاست	سبا در جمع با راز اعظم با در پریشانی
پشتان زلف همو فیما باری در قرض	که از هر رفته دلقش هزاران بت بر پریشانی
کش دکار شستا قان در آن ابروی بدست	خدا را یک نفس با با که بکش ز پریشانی
خیال غنچه زلفت فریب میداد حافظ کز ناله اقبال نامکن بجنبانی	
ایده یا دو دستداری	این بود وفا و عهد و باری
آخردل ریش درد مند	تا چند بام غم سپاری
از زلف تو حاصلی ندارم	چرخ شمشیری در سپهر آری
ایمان عزیز بر ضعیفان	تا کی کنی این جفا و خواری

بر چند که سوحشی بچورم	کردم من حشه سازگاری
کفتم مگر از سر رحم	دست از تم و جفا بی
چون مینت عهد آنکه روزی	بر عاقبت خسته رحمت آری

آن به که ضربه رخ شایم
باشد که مراد دل پایم

در شعی عشق اگر بپریم	من دل غم تو برگیرم
پیشک دل ماه و خورشید	گر سوی فلک رسد نفیرم
پوسته کمان ابرو اش	از خنجره بپزند به نیرم
شوان بغم نوشت شوقش	در هر فلک شود دیرم
پر غم عشقم ارچه طغتم	طنز ره عشقم ارچه سپرم
چون کرد زمانه ستکار	دور از تو به بند غم پریم
دارم سر آنکه اسپه حافظا	نیشتم چه به پیش کبریم

آن به که ضربه رخ شایم
باشد که مراد دل پایم

ای ساقی از آن می شستاید | درده دوسه جام عاقبتان

تا در سر من عیش باقی است	از دست نده می معانته
بر داشته اند صوت داو	مرغان چمن زبانه
بیطرب ما تو نیز یکم	از چنگ مده دف خوانده
بر کوی پاد و حسن جانان	چون عود بوز دل ترانه
دیری است که آتش غم دل	در سینه همیشه نه زبانه
حافظ می نوشش شود مان	تا چند خوری غم زمانه
چون مینت به چو سپید	در بای فراق را کرانه

آن به که ضربه رخ شایم
باشد که مراد دل پایم

ای غیرت لبستان طناز	برقع رزخ چو برانداز
تا من ز سر جان بختی	بر خیزم و توبه بشکنم باز
ایدست زانگ هر دو دژ	شد فاش بیان مردمان
تا خود چه بود مرا انجام	در عشق چو بچر کرد آغاز
سر ما به عسر داد بر باد	بر کوبیم تو گشت انباز
در آتش عشق و مجسم غم	میزدولا چو عود و میاز

حالی چونید به مراد است

آن بیکه نصیر رخ شایم

باشد که مراد دل پایم

ای سر به سب کُل اندم

از عارض تو بخل نه تمام

باز آبی که بجز جا کند است

بر داند دل و جان قرار دارم

از دانه خال و دوام نلفت

منع دل من مژده دردم

چون کام نند زو صاصل حاصل

فان شده ام ز بهر ناکام

بایم دغم فراق حالی

تا خود یکجا رسد سر انجام

بهر محنت و درد کونای است

دور از تو نصیب من در بایم

مقصود وجود حافظ صیبت

بهر صحبت بار و باد و جام

حالی چونیشود مینا

کام و لم از تو ای دل آردم

آن بیکه نصیر رخ شایم

باشد که مراد دل پایم

ای راحت جان چسبم

ایده دل آید دارم

شادم محنت که در بر حال

سوز غم منت ساز کام

تارقه از گم ایدوست

بچاره رغبتش بر گمدم

اشب بکشدنت پنوار دوش

طوفان سرشک بکشم

تا مرگ کنی درم کربان

من دست زد بهنت ندم

چون هیچ نند ز منی حاصل

کام دل حسته فلکم

آن بیکه نصیر رخ شایم

باشد که مراد دل پایم

ای زخم غم تو مرهم دل

عشق تو آنیس محرم دل

زلف تو کند کردن جان

صل تو کنین خاتم دل

ابروی تو بود شمع جان

چون چشم تو گشت خاکم دل

او در دل باد ما در تشش

بار اعشمت اوست مغمم دل

نزدیک شد آنکه من بدیدی

گیرم سر خویش با کم دل

حافظ چه شود اگر پانی

نوری حضور عالم دل

چون ملک وصال ادگر د

آسان آسان ستم دل

آن بیکه نصیر رخ شایم

باشد که مراد دل پایم

بر نام تو مهر کرده کردن	مهر ادا مرد نوایی
بر سلطت تو بی تخت	تکین تو سید به کوبی
نام تو یقین که می بر آرد	آوازه زمانه ناباهی
کردون که لطیفها بر آرد	
دری چون در صدف بر آرد	
بخت ملک بر تو پنا	دی غزه دولت تو خرا
ای آرد نو عروس دست	بر مثل شامبل خوشبیدا
انوار شکوه شهر باری	در روی مبارک تو پیدا
بر قامت حمت نو کوناه	این مجلس نیکون دالا
بگذشت صد ای صبت حد	از لطف نهم رواق خضرا
بر شادی مجلس تو نماید	هر کف کشیده جام صبا
در باغ زینتاق روی	کل ساحه دست خرقین
ناروی مبارک تو سپند	نرگس همه دیده کشته عمدا
دیده سبوت از بن کوش	لولوی خوشاب کشته لالا
از نهر نوح استانی	کیوان بدر تو پهبانی

شاهی که پناه ملک و دوش	در خورد هزار آفرین است
نوباوه خاندان ملک است	کلدره بوستان دین است
هم نقد شنیده جان است	هم نسل خلیفه زمین است
آثار دلا بی سعادت	تا بنده چون نورش از چین است
در ملک جهان بفرشاهی	انصاف که کو هر زمین است
در کو هر قدر او نهفته	فیروزه سپرخ چون کین است
بیش پسان کفر و اسلام	سدی است ولیکن آیین است
آنجا که کمال رفت او است	خوشبید فلک چو خورشید است
جانی که شکوه شوکت او است	کردون چه بود چه جای این است
حکام از کف دست او است در	
شیر یازدیش سزاوار	
ایا به رحمت الهی	دی غنچه باغ پادشاهی
هرگز بشامبل تو سردی	نارته ز بوستان شاهی
هم چرخ جمال را تو جوی	هم برج جلال را تو ماهی
در خواسته از خدای چون	بخت بد عای صفا می

تا باد خدای باد بارت	جز عین مباد هیچ کس کارت
هرگز زدی که در دل آید	ایام نهد در کنارت
توفیق ریشیق بر عینت	تا نید ندیم بر بارت
نصرت که مباد خالی از تو	در زرم کبینه دت بارت
اقبال که باد با تو دایم	در زرم کبینه پرده دارت
تا صرخ بیست در در دست	تا در هر یک کس کس کارت
جاوید بون جاوه و غرت	بادا همه چهر بر قرارت
آسوده چو حافظه حلقان	در سایه محبت کس کس کارت
آراسته چون بهشت کنتی	از کوشش شیخ آبدارت

کارت همه حفظ خاک و دین باد

تا باد همیشه این چنین باد

ساقی اکر ت هوای ما	جز بادده بارشش مایه
گر زنده ولی شتون نمان	در کاشن جان فدای ما
باد در دراز نبرد در مان	کا پنجه نبرد عشق لایه
هر اول است در ره عشق	بهسته ز هزار حاتم طی

بمجاوده و خرقه در طریبات	بمزدش دبار جرحه می
سلطان صفت آن بت پر بر	بآدم و عشق شهش از پی
هر دم کمران روی لبش	در نرم کرد عارضه خعی
عاشق غنیم تو چند ناله	آخر من دل کشنه ناکی

نخستم و چشم تو سازم

جان در سر کار عشق بازم

ماهی چو تو آسمان نازد	سردی چو تو بوستان نازد
باروی تو قناب دیدم	کتب لبس کن آن نازد
اخرس تو چون کف عبات	کز هیچ صفت پان نازد
جبران شده ام که هیچ صفتی	در خورد درخت نشان نازد
مرغی که سوی تو کرد پرواز	دیگر سر آشیان نازد
هر دل که چو جان نهد دست تو	اید دست یقین که جان نازد
از بهر دم که ام نیرست	کا بروی تو در کمان نازد
چشم نظری بمانند چشم	سنت و سر جلدان نازد
منظر شنیده است و از آن	پروای کسنگان نازد

سلطان زمانه ناصرالدین

شد مقصم بوسینه بکین

در عشق تو ای صمیم جانم

هر چند که زار و ناتوانم

در پای مبارکت قائم

کو بخت که از سر باری

مردوخ کنم نهفته زاری

تشریف دهد بر شیانم

هر چند ستمگری ترا دوست

در زمانه دلت ز این دردوست

انگار که خاک هستانم

کفتم که چو کشتیم بزاری

بر دل رقم و فغانخاری

من عادت بخت خویش لایم

من از تو یغز و فغانجویم

غیر از ره بسند کی بنویم

اوصاف تو پیش کس نگویم

بسگر که در وفا گویدم

از دوستی آنچه میسودیدم

عهد تو بخت دهن امانم

ای بسته که ز درد و زاری

در سکن خلص الممالیک

بر دیده روشت نشانم

گر سر بیری پسخ بیزم

در زمانه کند ریز بیزم

الاکه بریزد استخوانم

گر عشق تو زنده بیزم

یکدم بنو در غم کز بیزم

الا بفرق جسم و جانم

اناکه نشان عشق جویند

جز راه هزار من بنویسند

فاک من زار چون ببیند | اگر نام تو بر سرم بگویند

فربا در آید از دوانم

که بگذردم به پیش خبی | هر یک بصفای از سبیلی

از تو کنم نغمه سبیلی | همچون نیم اربهای سبیلی

ملک عرب و عجم تا نم

گفتم صنما در آرزویت | آینه و تیره دل چو موت

هر چند غیر سم بگویند | شب بخت که از فراق برود

زاری بنگ بفرسانم

ای وصل تو هستش دلی | دایم بر اددل جانی

با حافظ خود بگو جانی | هر حکم که بر سرم برنی

سهلت ز خویش مرا نم

یکه از روزگار می طبعی | فرج و عیش و خرمی و طبع

زرد مال بنال و حشمت جاوه | حسد بگذارد و شاعری بطلب

روز دواغ یار بگالم نظر کرد | برفت و می تا دیکت و پیکت

ای عاشق غریب دم صبور باش | دوران روزگار خست و چاره

سرای مدرسه علم و کتب طایر درواغی | چو در چون دل دانا چشم چنان

سرای قاضی بزوار چه نفع فضل است

خلاف نیست که علم نظر در آنگاه

مدتی در طلب کار جهان کردم | تا با خر خرم شد که بعضی در صرا

عوض هر چه من داد فاک بستند

کنند فایده فربا که پیش از است

عروضی شد و زغال و فانی تا | اندر همه کنون ز همه غمها تیرا

بعد ازین کنفیس از غم پاک دهان | نفر و شتم که چشمم در جهان محضرا

مالک فاک و عفت چشمم کرم | که ز هر چه زیاد است مرا در دسترا

بعد ازین هر چه رسید از بند و نیک افشا

غم مخورشا دشوار تا که جهان در گذرا

آن کسبت که بجزرت سلطان دانند | که جوهر در کشت ستر که بهایه

زندگی شست بر سر سجاده شفا | چیزی در کبره سردی رسید

آن زندگفت چشم چرخ جهان نم | دان خبر کفایت لطفه دایم فرید

ای صفت زمانه زهر خدا بگوئی | با آن شمس که دولت او با در فرید

شاه و امارت که مفضل من اراد

که در دربار کار تو فعال ما یزید

بر بار از جانان ناسکینند

بشود ای ساکن کوی جانان پشینه

دشمن خشن روزی شد که در کاشانه

دشمن تا که در سر خود ثان جانان پشینه

جاده در و فصل و نیم تا جی از جاسا

عقل و دانش سیر و تا این روزی پشینه

هر که آن شخم دهد طوا بهما جانش دلم

در بود پوینده و پنهان بر دوزخ پشینه

دشمن سبک و دشمنی و کلانگت بست

که با پدش بیوی خایق نظیر

بمع خواجه رسان بکبریت و شانس

بگفتی که در آن خوبی صیبا باشد

لطیفه پیمان آرد خوش بخندش

زنگنه که دشمن جانان صیبا باشد

پس گشتم بکرم به شد لطف پرس

که کردی طیفه قاصدا کنم رود باشد

بگذاشتن فرصت ای برده

در کرم روی چون بیگ پشینه

دریاب که عسر بس خیر است

گرفت شود درین پشینه

میل اندامه و گل خنده خوشش

چون نمود دل که در بر روی است

ناخوشها دیدم از نا پشینه

من غلام مطربم کار بشم خوش بزند

ظاهر از ترس کاشش صد کردن چو در

نغمه پنهان چون بر روی کماکش نغمه

خود خواجه مارا بگو که بسپند

در کند در د جهان بر بدت خواجه

کهن تنزه که هر که نگر عقل فصول

فلک نام تصرف بست مانده

این که در نظرم جهان پارسا

بزرگ جوهر جام جهان نما مانده

نمود با تبه اگر تیر آن میان باره

که بار در کرم سیرهای مانده

دل من بردی و سبب باد

ز آنکه از روی کس فدا شدی

کس عس بی نیش ازین کاشخورد

کس طیب چهار ازین بنان پشینه

بر بیایمی چراغی بر فرخست

چون تمام افروخت با دش برده

بی تکلف هر که دل بردی نهان

چون بدیدم خصم خود سپردم

شاه غازی خرد گیتی فروز

آنکه از شمشیر او خون مشکیده

که یک حمد با بی بی گشت

که بهونی قلب کا بی میدید

سرور انزلی اهل بیکر و حبس	پر دلازلی که سر سپید
انزلیش پنجه می شکند شیر	در پابان نام او چون می شنید
عاقبت پیرازد نیز برز و عراق	چون سخن کرد و خوش دیده
آنکه روشن بد جهان منبش از د	
میل در پشم جهان منبش کشید	
روح القدس آن سرور صبح	از بجه طارم ز برجه
بگفت سخن که مان که یار	در دولت جنت محله
بر سینه خردی با نداد	
منصور و مظفر و محمد	
روانش مطلقا بی بهره باشد	که در دنیا ز شادی بهر چه
بود از شرب شادی صایم اندک	که جلاب طرب از زهر جوید
گسی چون نوش دارو کبر دار بر	
که امین نوشدارو زهر جوید	
صاحب دوش با دوه نقر شاد	بخط این خطاب می اند
لس با قوت فام او کوئی	ملک مالک رقاب می اند

قطعه پس او فرسادم	
کان اصدخم شراب می اند	
سک بر آن آدمی شرف داد	که دل دوستان سازد
این سخن را حقیقی باید	تا صفائی بد آن فرود آید
آدمی با تو دست در سلوم	
سک میکن در استان محروم	
کلفه شرم چون بجه شکر است	زان غیرت طبرزد کعب تزلزل شد
اورد دانشش غم که صفت با	خاکش بر که دست کراست پل شد
هر کس که کوز از دریا در بر خویش	
کی شتری شاه در صا جمال شد	
چون کرد صبح بهم جهان کبری	و آفاق را ز غم زلفت شد
بر خاتم طلبت ساقی ز خویش	در سر هوای بده و در دل فانی
آفاق را طبعه هر جهان فرزند	آراسته چو طلعت ز نور کاکا
این کوهر از کدام صدف است کاسمان	
در دی هزار دردی کو کب کندنا	

عمری بحیال بار بگذشت آری بحیال کبکدر عسر

در داکه زمان طول شد بار
وز ما بحال سپرد عمر

دوش با آن هزار دیناری شدم از صد طریق لب گنم
شد فاده چو عرصه شمشیر آن سید روی غمخوار
قابلم را بکه بداد از حق گفت ای کنده باز شد بر خیز

گفتس قایت رخ بنهاد
گفت ازین نخه زود تر خیز

بر تو خوانم ز دفتر اخلاق آیتی از وفا در بخشش
هر که بخراشد سبک بر جان همچو کان کریم ز بخشش
کم باش از درخت یا بکن هر که سنگ نیند ز بخشش

از صد ف یاد بگر کو هر علم
هر که سر بردت که بخشش

ز مردم بر تاک و عقیق شیشه سبیل در خم و قفا بم انجام
مرا حرام که خواند که رفت خندان حلال نهاده پدید آید از حرام

مدتی پیش با پادشاه و وزیر بندیمی و شاعری بودم

دل جان عزیز را شب در دلم بهیج و شایه بفر بودم

گاه در بزم و گاه در محفل هر کسی را بستر بتو دم

آخر الامر چون نظر کردم گشت روشن که با وجودم

با سر و کار خویشتم رفتم سخن بشنخ و پیر نشوادم

طبع از مال دعا بستم بر تن دجان شیخ بنجوادم

خود کجی کنون چو حافظانم
با دوصد عاقبت با سوادم

کو فرصتی که خدمت پیران کنم در زند سپرد دولت خود را جوان کنم

من سالها مجاد و مجین نه بودم باقی عسر خدمت پیران کنم

بشکم بگوشت کشت حرمت می خورم کاشم بچشم هر چه نو کوی چنان کنم

دی نشین دید با من شکست محنت
من بعد ازین بریز مرغ نهان کنم

نبود قهری چو دست دهر روز و شب را شراب نوشیدم

با طعام لذیذ را خوردن با بالوان لباس پوشیدم

با آناه که زبردست تواند
هر زمان معیب خردیدن
من گویم که سردی چه بود
اگر توانی ز من بنویسدن

مملکت سازم رهنیدن
در مراعات خلق کوشیدن

ای مر اهل عالی جوهرت از خرد
دی بر اذات میمون اشرف کرد

در بزرگی کی رود باشد که تشریفات
از فرشته باگیری و کجی نخبی بود

در این طلعت سرانگی پیوسته
کمی نخواست بر دندان کی هر برتر تو

با ابطای فرخ پا در فرود دوست
عسی لایام ان برین قوما کالدی

ای باد صبا اگر توانی
از راه دفا و محرابانی
از من برسان خبر پارم
کان سوخته تو در نهانی
بمرد در اشتیاق بخت
کای سستو حرام زندگانی

در باب که وقت بس عزیزت
گرفت شود در مع دانی

با آناه شکر تو مستی همراه تو
خیز اگر بر غم نغمه جهان رگینی
با چنین جاده وصال از چنگا بست
انگی و خدمت دلنمای اگر گینی
با فریب تک بنی خم ننگا نفا
کار بروش مرا و صبه استه از گینی

آنکه در با هفت نیم آورد بسوی کرد
فرصت باد که هفت و نیم با ده گینی

ساقیا با ده که کس حیات است
تا ترغابی ما عین بقا کردانی
چشم بر در دفع دارم جان کفایت
بسرخواه که تا آن ندهی شانی
بچو کل در چمن زبا و پیغان دان
ز آنکه در پای تو دارم سر جان شانی
بر شانی رشاک بنور زای مطر
وصف آناه که در حسن اندر شانی

دل من از بجز تو ایامه بگر بست بخون
حق علمیت در پیشه تو هم سیدانی

شاه با بشری نیشتم رسیده است
رضوان سر بر دورش سپید شانی
خوش لفظ و پاک معنی و زور زدن
صاحب مجال و نازک و بکر لطیفه کوی
کشم درین بر چه بر سب چه آیدی
کفا ز بهر مجلس شاه فرشته خوی
اکنون رخصت من مجلس بجان سید
ز دیک خویش خوانش گام در کوی

ایام بهارست دکل و لاله زرن | از خاک برآیند و تو در خاک چری

چون ابر بهاران بروم زار بگریم

بر خاک تو چندان که تو از خاک بری

در بغایت روز جوانی | کز شس بودی طرا بجا و دانی

در بغایت حسرتا در دگر زین جوی | بخوابد رفت آب زندگانی

همسایه برید از خویش و پیوند | چنین صفت حکم آسمانی

دکل از عیارت اخوه

همرا یک الا فرقدانی

محمد شفیع

در بهم ز سحر او در خانه

که مال

پن کتا

آدرند تفعل

سجی الهی

مکتب
مقدرا
مکتب

اصحاح

U. 2. 1.

